

Nicolae Niță

DE ICI,
DE
COLO...

-versuri-

EDITURA "LIBERTATEA", JACKSONVILLE, 2018

© Copyright 2018

Toate drepturile rezervate

Cuvânt de lămurire

Trebuie să spunem încă dela început că, întocmirea acestei antologii am considerat-o ca o adevărată necesitate, în spațiul tulbure al ingraterelor realități politice de astăzi, tipologice manifestărilor tot mai accentuate de îngrădire a libertății de opinie și exprimare, conjugate cu presiunile și acțiunile provocatoare ale grupurilor special interesate legitimizează să proclame - *urbi et orbi* – sentințe pe seama poporului român și a istoriei sale.

Chiar dacă lucrarea de față cuprinde un număr însemnat de poeme, ea nu poate fi considerată decât un un prim început al vastului subiect în sine; pentru diversitate, ne-am mărginit să *nu* urmărim cronologic anii de apariție a poemelor, și nici prezentarea autorilor într'un cadru strict alfabetic. Am desprins și delimitat, în schimb, cele două spații de evoluție (țară și exil), în primul dintre ele, spre final, înțelegând să prezentăm câteva cicluri de poeme interzise sau din cele compuse în lagărele carliste aparținând lui Radu Gyr (*Poeme interzise* – “Universul literar”, 21 Septembrie 1940, *Poeme scrise în lagăr* purtând data de 2 Noembrie 1940, ciclul intitulat *Clopotnițele de Înviere* de Silviu Lazăr apărut la 5 Octombrie 1940 în aceeași revistă), iar mai apoi *Poeziile din închisoare* compuse de Radu Gyr, Teofil Lianu și atâția alții care au suferit ani întregi torturi inimaginabile între zidurile reci ale celulelor comuniste. Am considerat util să păstrăm textul original al poemelor, înțelegând să intervenim doar la corectarea erorilor de tipar evidente, iar în cazul poemelor “*Țara*” și “*Haiducească*” de Aron Cotruș, am respectat întocmai ortografia folosită de poet.

Am lăsat voit în afară din partea a doua a lucrării racordată la exil, creațiile închinată sărbătorilor Crăciunului^{*)} sau pe cele care sunt cuprinse în alte lucrări cu caracter antologic din ultimul timp, și am exclus din lucrare, pe aceleași principii, în majoritatea lor cântecele legionare, subiect separat tratat în alte volume apărute de curând.

Ne-am îngăduit să aducem la suprafață aceste mărturii curate de credință, pentru a se cunoaște frământarea sufletească a singurei generații eroice din istoria României crescută și educată în spiritul sacrificiului, în spiritul jertfei și al eroismului, hulită și prigonită cu neîndurare până astăzi de toți dușmanii ei și ai

neamului românesc. Sunt gânduri din care răzbat porniri năvalnice de dreptate, altele izvorâte din jalea și amarul de necuprins al valului de în Justiție ce l-a avut de înfruntat pe asprul drum în care s'a angajat și, desigur, cele exprimate cu accent idolatru sau în credința desăvârșită a României curate de mâine pe care au visat-o să fie, cu atâta ardoare, "ca soarele sfânt de pe cer". Și, desigur, pentru mulți dintre ei copleșiți de drama despărțirii de pământurile natale cotropite prin rapturi și înțelegeri fortuite, gânduri așternute cu apăsătoare suferință, dar din care vibrează totuși optimismul și nădejdea eliberării și descătușării apropiate a fraților rămași zălog ocupanților, fie ei în Ardealul luat vremelnic în stăpânire și stropșit în sânge de barbarismul unghuresc, fie în Bucovina sau Basarabia, sub cnutul străin și silniciile teroarei roșii.

Vom încerca, desigur, ca și până acum, să completăm cele începute și să le ducem la bun sfârșit într'un viitor cât mai apropiat, în ciuda vastului subiect atât de extins și de complex în nuanța sa.

Nicolae NIȚĂ

*) – Parte incluse în ediția separată întocmită sub titlul "Crăciun în Exil". Colecția "Libertatea", Jacksonville, 2014.

"Trece, în marș zdrobitor,
cu veacul aprins sub picior:
oaste năprasnică, sprintenă, verde,
ce nici o bătălie nu pierde..."

Aron Cotruș

VAI, ȚARA MEA!...

Vai, țara mea, înalță-ți fruntea sfărmată de călcâi străin,
Din larg de mare până 'n codru e numai jaf, pârjol și chin.

În locul holdelor de aur cresc mărăcini și bălării
Moșiile ne sunt vândute, cătunele-au rămas pustii.

Păgâni cu ochi scâlțați în sânge ne pradă și ne otrăvesc,
Ne leagă 'n lanțuri veneticii și negre ghiare ne pândesc.

Străinii ne jupoaie pielea. Suntem calici, orfani și goi,
În țara lui Românul geme răpus de griji și de nevoi...

II

Vai, țara mea, înalță-ți fruntea sfărmată de călcâi barbar,
Din larg de mare până 'n codru e numai fum, pârjol și jar.

Străinii dornici după aur în ura lor au triumfat,
Îți surpră slabele hotare și nu au teamă de păcat.

Din larg de mare până 'n codru lăcustele aleargă 'n zbor,
Ni-e pângărită legea sfântă și steagul nostru tricolor.

III

Vai, țara mea, înalță-ți fruntea și rupe lanțurile toate,
Prea greu ne-a apăsât sclavia, ni-e sete azi de libertate!

Răsună bucium de alarmă, eroii altor vremi învie,
Înalță-ți fruntea din țărână, te scutură din temelie.

Cădea-vor hoardele înfrânte, sdrobi-vom gloate de tirani,
Juca-vom hora desrobirii peste cadavre de dușmani!...

Iustin ILIEȘU

Revista "*Pământul Strămoșesc*", Iași. Anul III, Nr. 1, 15 Iunie 1929.

PRINOS LEGIONARILOR

Scumpi legionari de flăcări, cu iubirea'n suflet – pară, -
Pe-ale căror mari stindarde stă scris: “Totul pentru Țară!”, -
Din ce sori, cununi de raze cum au sfinții din altar,
Să-mi sui sufletul să smulgă, pentru fruntea voastră dar?

Binecuvântează sfinții, - și soboru'ntreg de clerici, -
Oastea voastră luminoasă ziditoare de biserici!
Binecuvântați, în ceruri, să fiți voi, legionari,
De Arhanghelii cei mari
Ale căror case sfinte
Și-au aflat în minți morminte
Și'ntru pomenirea căror, - prin poene-cuib de cucu, -
Voi, legionari năpraznici, înălțați într'una Cruci!...

Binecuvântați de-apururi, fiți de cei ce, frânți pe sapă,
Arși de sete'n miez de vară, vor sorbi din ciuturi apă
Dăruită de adâncul răcoroaselor fântâni
Ce cu trudă-au fost durate, de legionare mâni...

Binecuvântat să fie cel ce, - fără bani și fără pâine, -
V'a'nvățat cum se clădește România cea de mâine!...
Cel ce, numai prin iubire, -
Și'n tăcere de haiduci, -
V'a'nvățat cum se ridică mândre porți la cimitire.
Și altare
De'nchinare,
Și troițe la răscruci!...

Pururea mărire vouă, mari legionari de plai, -
Crâng ce crește, plin de viață, peste-atâta putregai, -
Brațe tari cum e oțelul ce, lovit, scânteii aruncă, -
Sfinți trăind prin trei mistere: cântec, rugăciuni și muncă!

Când văd taberele voastre, binele cum și-l revarsă
Peste suflete, ca ploaia peste țarina cea arsă:
Cum abateți ape late

Printre holdele'nsetate;
 Când mă uit cum, - spre'nălțarea neamului plin de obidă, -
 Pentru sfintele altare, faceți munți de cărămidă, -
 Plânsu-mi năpădește'n gene și, cu ochii'n caldă rouă,
 Pentru neamu'ntreg fac cruce și suspin: "Mărire vouă!"

Vadă cerul fapta voastră cea de măreție rară, -
 Mari legionari ce ardeți toți în: "Totul pentru Țară"
 Căci, prin voi eu văd aevea, - pururea nepieritoare, -
 Țara care se ridică: munte de-aur până'n soare,
 Munte – clocot de lumină, -
 Ca să nu-și mai aibă 'ntrânsul nici o fiară vizuină,
 Și, păzit de mii Arhangheli, sub cununi de sori mereu,
 Pe-acel munte să'nflorească zâmbetul lui Dumnezeu!...

Vasile MILITARU

1937

ȚARĂ, VERDE ȚARĂ

Țară verde Țară
 unde ți-s feciorii
 cu priviri de pară?
 Unde ți-s flăcării
 mândră, verde Țară?
 Ți i-au smuls călăii
 și i-au dus să piară
 în Doftane sure,
 în Jilave negre
 și'n nopți de pădure!
 Ți-i pierdură hoții,
 nu-i mai rabde Sfântul,
 nu-i mai vreie iadul,
 corbii și mormântul!

Țară împănată
 cu goruni și paltini,
 unde-i Căpitanul
 coborât din datini?
 Țară voivodală
 cu goruni pe dealuri,

l-au luat nebunii
și l-au pus în ștreanguri!...
Peste mâhuri albe
i-au vădit cătușe
și-l svârliră'n temniți
cu lacăt pe ușe!...
...Lăcrămau pereții
umezi, picurând...
-Doar tăceri sihastre
s'auzeau trecând...

Și veniră odată,
liniștea spărgând
temniceri cu flinte
grele zăngănind
și-l luară'n noapte
când luceferi plâng
să-l sugrume 'n umbra
unui galben crâng!...
Țară, tristă Țară
frântă de nevoi,
L-au ucis mișelnic
mâhuri de ciocoi...
și-apoi... într'o groapă, -
neagră-l aruncară
fără popi și slujbe!...
Țară, tristă Țară,
peste el urniră
piatră sigilată
nimeni să n'o poată
ridica vr'odată!...

...Toamna-și despletise
frunzele în vânt...
peste codrii, luna
sângera veștmânt...
un cocor lunatec
pribegea stingher...
trăgăna departe
fluer de oier

prohodind plecarea
unui Căpitan
ce-a 'ncrustat în zodii
vreri de uragan!...

Petre BUCȘA

Deva, 30 Noembrie 1940

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 27, 25 Decembrie 1940.

MĂRTURISIRE

Azi iarăș vin, Părinte, Cuvântul să-ți ascult,
Să-mi plec genunchii șubrezi ca'n vremuri de demult.
Durerea strânsă 'n slove și gândul prea frumos
Doar ție 'n veci, Slăvite, să Ți-l aduc prinos.

Mă'mprăștii printre frunze și ard ca o făclie,
Sunt jertfă sau lumină, sunt vie mărturie.
Culeg rodirea vieții: un cântec sau o floare
Ce-a fost în mine toată prin fulgere și soare.

Mijesc iubirea sfântă și sufletul pe-o carte...
Merindele cu râvna mi le-am lăsat de-o parte
Tristețile și ruga le uit pe la fântâni
Și lăcrămi preacurate pe mână de stăpâni.

Născut din lut și cântec, senin și umilit
M'oi pierde printre pietre, altar neprihănit...
Deaceea azi, Părinte, Cuvântul Ți-l ascult
Și-mi plec genunchiul șubred ca'n vremuri de demult.

I. B. VÂLCEANU

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 22, 8 Noembrie 1940.

MĂRIRI ȚIE !

Arhanghel sfânt, din cer venit,
Cu spada Ta necruțătoare,
Din chinuri azi ne-ai izbăvit,
Arhanghel sfânt, desprins din soare

În fruntea Legiunii noastre
Icoana ta a luminat,
Și ca un răsărit de soare
În lupte grele ne-a purtat.

Sub semnul Tău, cel sfânt, trecut-au
Prin viforul din închisori,
Și-au sfârâmat, cătușe, lanțuri,
Martirii noștri, Nicadori.

Azi, Legiunea toată 'ți cântă,
Imnuri de slavă și credință,
Mărire Ție peste veacuri
Căci Tu, ne-ai dus la biruință.

Ionescu DUMITRU

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 22, 8 Noembrie 1940.

IMN ÎNVIERII *)

Heraldica oră, înalta-i tărie
Ne'ntoarce Arhangheli din aspre balade.
Lumina lor sfântă pe frunte ne cade:
Cunună de jertfă și mucenicie.

Aleși ai Chemării, ai Laudei zori,
Vestim biruința din surle de soare,
Ne strângem tot viul rămas sub palori,
Sub sfântă-amintire ce arde și doare.

E-o clipă adâncă și grea cât vecia.
Din ea crește marea și tainica Zi.
Slăviți Sărbătoarea, cântați Bucuria,
Voi, soli ai luminii sub ceruri târzii!
Aurel CHIRESCU

*) - Din manuscrisul de poeme legionare "Imnuri pentru Mirii Luminii".

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 20, 28 Octombrie 1940.

CĂPITANUL

Sabie între pământ și cer
Arhanghel de lumină pe 'nălțimi;
În jurul lui stau gărzile de fier
Ca niște cete verzi de heruvimi.

E ctitorit din sânge de haiduci:
Cu Feți-frumoși a călărit parânguri,
S'a tâlcuit cu Gruia la răscruci
Și cu plăeși s'a înfrățit prin crânguri.

E oțelit de temniți și prigoane
De lanțuri, pușcării și închisori.
E urmărit de gloanțele dușmane
Și-alături are mii de Nicadori.

El s'a născut cu neamul deodată
Cu Cneji, cu Voevozi și cu nevoi;
Din glia de nemernici subjugată
Cu mâna Lui a plăsmuit eroi.

Și-a dăruit în tot și 'n toate cele
Și trup și duh și viață și elanul;
A fost la începutul țării mele
A fost, ca niciodată, Căpitanul.
Petre PAULESCU

Revista "Falanga", București. Anul IV, Nr. 22, 8 Noembrie 1940.

LEGIONARUL

Mă vreau stăpân pe suflet și ogor
Cu fruntea 'n cer înalt și sfânt,
Cu viața 'n românesc pământ,
Și-un soare vreau să-mi fac din orice dor.

Mă vreau în foc să ard blestemul greu
Și vraja veche 'n zări s'o risipesc,

Un drum de raze ‘n neguri să-mi gădesc
Pentru credința ‘n Neam și ‘n Dumnezeu.

Mă vreau lumină-aprinsă ‘n veșnicie
Să străjuesc altar și vis străbun.
Din jertfe vreau trăirea să-mi adun
Ca Învierii s’o aprind – făclie !

George IONAȘCU

4 Octombrie 1937

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 24, 25 Noembrie 1940.

Iisusiană

Căpitanului

Bucură-te mânăstire,
De Arhanghelul ce vine
Ca să zidărească ‘n tine
Inima ca o psaltire,

Și să-ți crească’n temelie
Pentru vrerea Lui de soare
Cetluită sub zăvoare,
Cântec cât e veșnicie.

Arde’n fund de heleșteu
Steaua lui ca o comoară;
Numai El trăiește’n țară
Numai El și Dumnezeu.

Și-o să vină, mare, mire,
Cum stă scris la Domnu’n carte
Peste chin și peste moarte
Bucură-te mânăstire!

Vasile POSTEUCĂ

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 24, 25 Noembrie 1940.

T A B Ă R A

Zidim, zidim un neam din temelii
 Cu brațe de oțel, legionare;
 Venim din munți, din plaiuri, din câmpii
 Să chibzuim în tabere, altare.

Lucrăm, lucrăm cântând pe șantier.
 E un crez nou în orice *huligan*,
 De sus, ni-i veghe – Arhanghelul din cer
 Și pe pământ al nostru Căpitan.

Clădim, clădim din zori în fapt de seară
 Troițe și biserici pentru noi;
 Se ‘ncepe-o nouă vreme legionară
 Crescută ‘n duhul sacru de eroi.

Durăm, durăm doar pentru Legiune
 Un suflet alb ca zariștea de crin:
 În noi, prin noi se’nalță ca’n minune
 Destinul țării, verdele-i destin.

În tabere noi sântem camarazi
 O, oaste de cămăși fără prihană;
 În lupte noi stăm drepți ca niște brazi
 Și ne ‘ntărește orișice prigoană.
Petre PAULESCU

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 25, 2 Decembrie 1940.

Frățiorilor de cruce

Frățiori să fiți o stâncă
 Nemișcată de furtună
 Și la o chemare-adâncă,
 Ca torentul care sună,
 Înfruntând orice primejdii
 Plini de vlagă și mândrie
 Ramuri fragede-a nădejzii,
 Să veniți la datorie.

Fiți prezenți întotdeauna
 La chemările făcute,
 Chiar mai aprigi ca furtuna,
 Fulgere neîntrecute,
 Plini de-avânt și măreție
 Tot cu Căpitanu 'n gând
 Frățiori la datorie,
 Ca o mare spumegând,
 Care 'n valuri nesfârșite
 Se ridică 'n sus spre nori
 Voi la culmile dorite
 Să ajungeți frățiori.

Iar din piepturile voastre
 Frățiori cu suflet nou,
 până 'n zărilor albastre,
 Să răsune-acest ecou:

Frățiori tot înainte
 Pentru scumpa Românie
 Pentru Căpitan și Țară,
 Frățiori la datorie.

Virgil POIANĂ

elev - 14 Oct. 1940, Iași

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 26, 9 Decembrie 1940.

ARDEALULUI

Și de-or veni dușmanii cei mai cruzi
 Și cei mai răi,
 Ardealule,
 Te-or apăra cu vitejie fiii tăi!

Pământul tău bogat
 În care dorm eroi ce s'au luptat
 Cu focul cel mai sacru, vitejesc -
 Nu poate fi decât pământ curat și românesc!

Și dac'o fi barbarii furioși să vie,
 Cu ochii însălbățiciți de nebunie,

Cu gurile'nspumate, păr vâlvoi,
Setoși de sânge, dornici de război,
Și vor urla cu ură: răsbunare!
Noi fiii tăi stăm gata la hotare!
Se vor isbi de noi!

Ni-e pieptul stâncă de granit,
Și brațele de fier -
Avem credință'n Dumnezeu din cer!

Acei ce vor să ne cunoască lupta și avântul
Se vor preface una cu pământul!
Ardealule,
Tu leagăn strămoșesc,
Noi, fiii tăi, te vrem curat și românesc!

De-o fi cândva
Cu sânge iarăși te-om scălda,
Ardealule sublim!
Dar pradă la străini nu te-om lăsa,
Căci te iubim!

În tine-și dorm strămoșii somnul sfânt,
Tu ne dai soarele și luna,
În lacrimi sfinte plămădit:
Vei fi al nostru pentru totdeauna!

Pe-acei ce vor să ne cunoască lupta și avântul
Îi vom călca'n picioare,
Și-i vom preface una cu pământul!

Justin ILIEȘIU

Revista "*Familia*". Anul 76, Seria IV, Nr. 1, Ianuarie 1941.

"BASARABIEI"

Zână din pridvorul țării,
Maramă lungă de safire
Din caeru-albăstrui al zării
Din spuma stelelor sării,

Țesut-a Domnul în urzire
 De îngerești războaie de-aur
 Să mi te'nfășure - tezaur -
 În Prut și Nistrul românesc
 Cu mătăsosul sfor șerpesc.

Zână din pridvorul țării,
 Au adăstat pe hături luna
 Și soarele 'n drumeagul zării
 Și ți-au turnat pe trup o iie
 Cu holde de-aur și de vie
 Cu-arnici de floare roz-albie
 Cum numai Dacele în codru
 Fugite 'n vremuri fără modru
 Țeseau din suflete deschise
 Pentru voinici plecați în vise

Și cu o sete de istorii
 Zeci Feți-frumoși ruți din balade
 Cu armele tăiate 'n lună
 Te-au apărat în reci decade
 Din oseminte carpatine
 Cu sângele lor tencuind
 Cetăți pe dealuri și rovine.

.....

Acum îți stă 'n genunchi norodul
 Pe 'mpărăția ta de-apururi
 Cu ochi setoși după azururi
 Cu ghiersul trist și plin de fiere
 Și-ți cere-a mamei mângâiere
 Căci vine iarna colilie
 Și 'nstrăinată ești târzie
 Pe drum de vremuri rătăcită
 Și 'ngenunchiată răstignită
 Pe întinsele golgote-a zării,
 Zână din pridvorul țării.

Dar codrul frate cu Românul

A plămădit alt Făt-Frumos
Din toți strămoșii 'n el fărâme
De suflet pus-a os în os.
Cu el porni-vom și cu brazii
Cu munții, frați, ferăstruiți
Călări pe vânturi neînstruiți
Și'n uragan verde de pară
Cu nori, cu stele și cu cer
Muta-vom munții noștri iară,
Durând la Nistru, "gard de fer"

M. I. COSMA

1940

Revista "*Universul literar*", București. Anul L, Nr. 1, Miercuri, 1 Ianuarie 1941.

MORMÂNTUL CĂPITANULUI

De-aici'nainte, Vremea se măsoară
cu trudnicile Tale oseminte,
și Veacul care curge peste țară
începe din cenușa Ta fierbinte.

Mergi printre noi cu sfânta-Ți moarte vie,
ne tămâiezi cu marea Ta tăcere...
Mormântul Tău e numai Înviere,
Prin tine luminăm de Veșnicie.

Prin Tine bem, setoși, din Mântuire,
Prin Tine doar, ne-am curățit de zgură...
Isvor ne ești și cină și zidire
și patrafir și cuminecătură...

Ești azima pe care'n plâns o cere
inima noastră pururea flămândă.
Ești drumul nostru către zări de miere,
ești perna pentru tâmpla fumegândă...

Ești ruga Țării pentru biruință,
mistria noastră'n aur ferecată:

dalta de foc înfiptă în credință...
Mormântul tău e viața noastră toată.

Venim lângă țărâna Ta iubită,
și umbra Ta, prin smirnă de balade
ne-atinge cu plutirea ei sfințită
și ne preschimbă'n torțe și în spade.

Cu duhul Tău - mireasmă de grădină -
ne miruim, sub zâmbet de icoane.
Culegem din mormântul Tău lumină
și ne spălăm obrazii de prigoane.

Luăm un pumn de lut din groapa sfântă
și-l punem pe vechi răni din închisoare,
și rănile din noi tresar și cântă,
se fac medalii și zâmbesc în soare...

Dar de-or veni, cândva, cu pași ușarnici,
la groapa Ta, mișeii și viclenii,
și se vor bate'n piept cu pumni fățarnici,
slăvind lumina sfințelor vedenii,

Mormântul Tău, gemând să se ridice
și duhul Tău, țâșnind din veșnicie,
într'un năpraznic fulger să despice
pângăritoarea lor nemernicie!

Radu GYR

Revista "Falanga", București. Anul IV, Nr. 26, 9 Decembrie 1940.

MOARTE PERIFERICĂ

S'a stins uitat de toți pe undeva
L-a plâns doar maica tristă și bolnavă,
A'ngenunchiat uscată 'n rugi de slavă,
Lângă-un coșciug uitat de toți, cândva...

Groparii blestemat-au sărăcia

Și preoții o rugă'n sec au spus,
De sus o lacrimă a jucat străpuns
Și-a 'ndoliat, cernită, liturghia. . .

Mai multe săptămâni s'au scurs în șir
Și doinele-au venit să cânte soare,
Copiii au ieșit în sărbătoare
Să 'nsăileze flori în cimitir . . .

Uitat de lume și de tinerețea lor,
Pe lespezi nici o floare, nici un semn,
Nici chiar inscripție pe cruci de lemn
Să aibe-o mângâiere, călător...

Constantin PÂRLEA

CAMARADUL ION

Ion al Ursului atâta e: plugar de treabă,
Cinstit, n'a zălogit nimic din gândurile vii.
Dar într'o zi, jandarmii l-au luat, cu grabă,
Cu vaer de nevastă și'n țipăt de copii.

L-au dus, înlănțuit, pe străzi, la închisoare
Și l-au robit însângerărilor de jvardă.
De-atunci, Ion s'a ridicat – vâltoare -
Și gândul lui mijește răzbunări de bardă.

A slovenit în cartea neamurilor ceasuri grele
Și-i gata să-și dumice – darnic – viața toată.
Nici teamă n'are de prigoană și zăbrele:
Stă drept, de-ar fi să-i frângă oasele pe roată!

Satul s'a deprins să-l știe astăzi cneaz
Cu vreri de sălbatice năimite'n mâni.
Cu bunătatea rumânească scrisă pe obraz,
Ion a dat plugarilor zapisuri de stăpâni.

Ortac al tuturor și șef de cuib, vestit,
Vorba lui e totdeauna dreaptă, bună.

Spre moarte, când Ion a poruncit,
Sătenii trec, voioși, cu pasul de furtună.
Valeriu CÂRDU

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul III, Nr. 1, 1937.

RENUNȚARE

Domnului Virgil Rădulescu

Din groapă m'am întors, să pipăi cum lumina
mai cade'n clară ploaie peste pomi și ierbi –
azurul sângele și-l varsă pe grădina,
în care vin să bea îndrăgostiții cerbi.

Un soare-imens își desfășoară depărtarea
pe umerii livezilor înfiorate
și parcă'n clopote albastre cântă zarea,
în care ca o inimă vecia bate.

Dar din adâncuri glasul lutului mă chiamă,
i-aud în fiecare frunză tânguirea;
de-atâta soare a'nceput să-mi fie teamă, -
și simt ce-obositoare-i în lumină nemurirea!

Mi-i dor de tine iarăși, noapte, moarte, mamă.
Mircea STREINUL

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul III, Nr. 1, 1937.

ISUS BINECUVÂNTÂND STELELE

Atât de 'ncteu cântă svon stelar,
că morții doar l-aud în crucea serii;
în grâne coapte, de culoarea mierii,
draci mulți neghinei pregătesc cântar.

Hulubi de abur, rupți din nori într'una,
se 'nneacă 'n jocul de lumini stelare;
prin cerc de-albastră apă moartă, 'n zare

plutește nufărul de aur - luna.

Târziu, muncit și plin de colb, Isus
deschide poarta țarinei și merge
spre lanul foșnitor; și fruntea 'și șterge
sub ploaia albă-a razelor de sus.

Apoi, oprindu-se trudit pe-un hat,
Isus binecuvântă deopotrivă
și stelele, și zarea milostivă,
uitând că e flămând și însetat.

Mircea STREINUL

Revista "*Gândirea*", București. Director: Nichifor Crainic. Anul XII, Nr. 7 – 9, 1932.

ODĂ LA BUCOVINA

Munți glorioși, solemnă furtună, Bucovina
Dragomirnei lumină pe frunte-și adună;
spada ștefană la șold răscoală plăieșii,
iar fagii cu cerul pornesc și cu vifore mari;
stelele duc spre septentrion dumbrăveanul chiot
și flamura Putnei; germană lespede viperele
sdrobește sub rozele-aurore-ale cerului nordic.

Pas liberator; cadență generatoare; oștenii
duc în suflet cântec și soare; Dumnezeu
semn le-a ales steaua cea mai frumoasă:
înainte!

Mi-e inima în Bucovina, plaiul de albe miorițe;
iarăși limpede-i lumina turlilor de Sucevițe;
pajerele regești apa vie poartă 'n pliscul de aur;
freamătă bourul 'naltelor steiuri; legende
brumează pe nouri; istorie, drumul tău e mersul
oștenilor; pace se-așterne; țăranul uneletele-și
scoate, vrednice mâini se roagă de bună ispravă.

Văd în zilele viitoare plugurile multe
cum vor scrie'n țârnă viața grâielor unduitoare,

sterpele miriști belșug vor naște și, toamna,
 în largile ogrăzi va crește văpaia bogatelor roade;
 Prutul va duce la vale pădurile Vijnitei
 pe verzile valuri; Dumnezeu va lua luceafărul,
 dăruindu-l ciobanilor vrednici de dalbii miori
 și marea frăție cu fagii pădurii și cerul.

Tinerii cărturari vor strânge'n sufletul lor
 sborul 'naltelor pajeri muntene,
 în cărți va sta semn lângă semn întreaga Bucovină,
 visul lângă faptă, sufletul la icoane.

Bufnița înțelepciunii și mirtul poetului –
 heraldica sufletului nostru; nu râvnim cunună
 de lauri, dar ni-e dragă sulcina Cuciurului-Mare,
 poezia noastră să fie câmpie, pădure și slavă,
 biserica unde-a trecut Eminescu.

Bucovină, pământ de țărani și poeți!
Mircea STREINUL

"Revista Fundațiilor Regale", București. Anul VIII, Nr. 8 – 9, 1941.

AVEM ATÂȚIA MORȚI...

Camaradului Horia Cosmovici

Avem atâția morți, atâtea oseminte,
 că fruntea-i grea de amintirea lor.
 Purtăm în piept solarele morminte
 și de lumină coastele ne dor.

Atâția morți, atâtea legăminte . . .
 Cu smirna lor pe tâmpile ne sfințim
 Și de la noi la gropile lor sfinte
 ne'ntinde luna aurit chilim.

Fumegă lung valahele morminte
 din măguri dulci, din vinete colnice.
 Atâția morți: albastre zăcăminte
 Și aur greu de oase mucenice.

Atâția morți, atâtea oseminte...
 Vezi, sufletul lor vine din grădini
 Și ne sărută pleoapele, fierbinte,
 precum un vânt de seară plin de crini.

Ne pâlپâie pe mâini și în cuvinte,
 ne tămâiază lin cu busuioc...
 Atâția morți, atâtea jertfe sfinte
 se varsă 'n noi ca bistrițe de foc.

Atâția morți, atâtea oseminte
 ne cresc în vis ca o catapeteasmă,
 Și umbra lor dumberavă de argint e,
 Și scutură crengi albe de mireasmă.

Atâția morți străfulgeră inele
 pe fruntea zodiacului aprins.
 Cu rănile de s'au isbit de stele,
 cu jertfele de ceruri s'au atins...

Cutremurați de-aducerile-aminte,
 cu ochi incendiați de-un sfânt mister,
 noi stăm aprinși pe stânci de jurăminte,
 privim cum, zilnic, alte noi morminte
 Se'nalță – pajuri albe – către cer.

Să pună Țării temelii de fier.
 Avem atâția morți, atâtea oseminte.

Radu GYR

Revista "Falanga", București. Anul IV, Nr. 24, 25 Noembrie 1940.

ȚARĂ

Țară cu destin și zodii
 Curcubeu te 'nfășoară
 Și-ți boltesc visarea
 Țara mea, o, Țară!

Țară cu haiduci de vifor
 Și feciori de lele.
 Toți îți cântă doina verde
 De s'aude 'n stele.

Țară cu oieri de munte
 Soare 'ncingătoare.
 Zâne albe joacă hora
 În patru hotare.

Țară fruntea Ta senină
 Gata-i de mireasă
 Vine mirele: Arhanghel,
 Țara mea frumoasă!

Țară crească-ți vrerea albă,
 Visul spre vecie.
 Trec, cântând legionarii:
 Țară, Românie!
C-tin A. COLIMITRA

Revista "*Dimândarea*", București. Anul I, Nr. 5, Octombrie 1937.

ACATISTUL MOȚA - MARIN

Noi lacomii pământului, noi câinii
 fără țară să scoatem capul
 din beznă să ne luminăm.
 Noi uitătorii minunilor, noi batjocoritorii
 sângelui dumnezeiesc
 să ne oprim și să ne minunăm.
 Noi huliții îngerilor, pismașii
 neprihănirii, cupe golite
 să ne adunăm glasurile pierdute
 pe vămile pustiei și să cântăm:
 Slavă morții roditoare
 Slavă morții născătoare de viață
 Sărăcia celor lipsiți de trup

Pentru o mai curată înfățișare
Pentru o mai grabnică înălțare
Slavă fiilor tăi prigonii Iisuse
Slavă soldaților Tăi
    Ion și Vasile
Smulși dintre viețile noastre întristate
De o mai neauzită chemare
De urgia dragostei Tale
De vitejeasca lor mărturie.
Noi cărora soarta nu ne-a dat
    atât de fericită moarte
Noi trestiile plecate de toate vânturile
Noi țărâna risipită de trecerei
Noi lutul frământat de diavoli
    Să ne adunăm glasurile amuțite
    de mirare și să ne rugăm
Pentru a vrednici vreodată mostenirea morților nostri
Pentru a nu-i face să se cutremure
    în liniștea nesfârșită a cerului
Pentru a nu le tulbura somnul
Pentru a nu goni de la ei
    legiunile Atotputernicului
Pentru a nu întuneca vreodată
    Crucea care i-a călăuzit,
Ție Ioane îngerescă întruchipare
Ție Vasile neînfricoșat însoțitor
Vouă răzbunători ai Crucii pângărite
Luptătorii neamului să se închine
Legionarii neamului să se închine
    Mereu văzând cumplita
    voastră întâmplare
    Mereu văzând cumplita
    mortii îngenunchiare
Când Bisericile se năruiau
Când Iisus rățăcea schingiuit
    Prin cetățile pângărite
    De ura celor fără de țară
Când duhul Spaniei se clătina
    Lunecând spre apele morții
Și Ioane, cerească făptură

Tu, tu Vasile iubitor al morții
V' ați întins trupurile voastre preacuvincioase
Pentru sprijinirea Crucii zdrobite
Pentru a feri obrazul de floare, al lui Cristos.

Fii născuți din unirea cerului cu acest pământ
Turma călăuzită de aurul marei stele din Răsărit
Neam păstrător al nepieritoarelor seminții
Arbore din care uraganele
Au smuls crengi încărcate de rod.
Plângi și bucură-te la îngropăciunea
Mugurilor tăi căzuți;
N' ai să-i mai vezi niciodată
Dar din ei va răsări primăvara
Nesfârșitelor bucurii.
Plaiurile pustiite de lupi și tâlhari
Vor fi iar verzi și pline de soare
Plaiurile bătute de viscol și arșițe
Vor fi iar mângâiate de zefiri
Mugurii tăi se vor deschide arbore milenar
Semințiile tale vor învia neam păstrător
Ca flăcările sub cenușe
Steaua Răsăritului va lumina din nou
Cerul nu va mai fi despărțit de pământ.

Legiunile Arhanghelului și legiunile satanei
Se măcinau pe întristatul pământ al Spaniei
Și morți nenumărați umpleau șanțurile în flăcări
Tu Ioane Făt Frumos al legiunii
Și tu Vasile neînfricoșat luptător,
Purtați de nevăzutul Arhanghel
De neuitata făgăduință a Bunei Vestiri
Treceți peste spicele morții
Ca într'un cântec doar de voi auzit.

Prin crâncena ploaie de oțel
Aruncată peste trupul Fără de moarte al Mielului
Brațele voastre își făceau loc
Secerând moartea,
Luminând întunericul,
Stârnind prăpădul.

Bucură-te neam și plângi năpraznica moarte
A celor plecați din trunchiul tău
Biruinta lor e mai tare decât moartea
Bucură-te neam care după veacul din urmă
    Te vei înfățișa la judecată
    Cu morții tăi scumpi înainte
    Cu legiunile răpuse de vrăjmași
    Gata pentru slava odihnei veșnice,
Bucură-te neam însângerat de colții atâtor fiare
    Jalea pieirii vitejilor e trecătoare
    Ei ne-au deschis porțile veșniciei.

Dar bieteles noastre puteri
În izvoarele Cerului găseau înprospătarea
Și cerul și-a oprit zăgazurile
Sfântul Paraclet v'a răpit:
Pe tine Ioane spaima întunericului
Pe tine Vasile fiu al zorilor
Pentru odihnă și răcoare veșnică
Pentru liniștea vieții fără sfârșit
Pentru răsplata cumineniei voastre.
Bucurați-vă mame ale eroilor:
    Îngerii îi leagă în cântecele lor
Bucurați-vă copii ai eroilor
    Laurii morții lor
    Pururi vă vor înălța.
Bucurați-vă camarazi ai eroilor:
    Frăția voastră e cu sânge legată în veșnicie
Bucură-te pământ îndepărtat
Bucură-te că te-ai răcorit
    Cu sângele cavalerilor străini
    Din el vor crește florile unei lumini
    Mai scumpe ca aurul ascuns
    În măruntaele tale
    Mai scumpe ca aurul jefuit
    de pirații tăi.
    Mai puternice ca blestemul
    abătut asupra ta.
Bucurați-vă morți al Legiunii Arhanghelului
Bucurați-vă morți dintre ruinele Apocalipsului

Bucurați-vă anonimi ai Legiunii Străine
Lei neînfricoșați din El Tercio.
Bucurați-vă de calda lor tovărășie
În lumea palidelor suflete
Glasurile voastre linștite pentru vecii vecilor
Se vor înțelege în aceeași limbă
În limba eroilor dăruirii vieții nesfârșite și slavei.

Bucură-te liberatul lui Dumnezeu, Ion
Bucură-te descătusatul dintre cele pământești, Vasile
Bucurați-vă eroi ai Arhanghelului
Bucurați-vă nestimate ale Legiunii
Bucură-te Ioane, Cerb al pădurilor cerești
Bucură-te Vasile, Vultur al stelelor
Bucurați-vă eroi fără de moarte;
Din trupurile voastre va crește
Un pământ nou al libertății și al fericirii.
Duhurile voastre vor adia
Priveghiul o viață tânără și senină.
Bucură-te Ioane întâiul Botez al focului
Bucură-te Vasile stană de piatră la hotarele vieții
Din trupurile voastre vor crește
Mlăditele verzi ale legiunii
Din duhul vostru se vor împărtăși
Cu taina neîntinatei vitejii.
Bucurați-vă cupe ale sufletului românesc
Bucurați-vă inimi dăruite îngerilor
Bucurați-vă spade încrucișate
Pentru paza tronului ceresc
Bucurați-vă flăcări pierdute pentru todeauna.

Plângeți codri prin care pașii lor voinici
Au lăsat urme în căutarea urșilor
Plângeți coline peste care vitejii înstrăinați
Și-au purtat dorurile și aleanurile
Plângeți plaiuri pe care florile
Se plecau la trecerea lor.
Plângeți codri ai munților
Singuri cu stelele voastre deasupra
Plângeți ziduri vechi de Biserici

Care le-ați auzit rugăciunile
Care le-ați alinat tânguirile.

Bucurați-vă martiri răstigniți
La răscrucea lumilor.
Bucurați-vă suflete fără prihană
Bucurați-vă picături de cer
Pierdute odinioară prin lume
Amintirea voastră va fi rouă cerească
În începutul unei veșnice dimineți
Dimineața așteptării neamului
Dimineața schimbării la față
Dimineața Bunei Vestiri.

*

Bucurați-vă ursitoare
Care ați vegheat nașterea eroilor
Plângeți ursitoare
Care știți dinainte pătimirea martirilor
Vegheați ursitoare viața lor suprafirească
Țeseți-le ursitoare pânza domnească
Pentru înfățișarea din urmă
Pentru mărturisirea de la sfârșitul lumii
Fiți preaslăviți îngeri care i-ați ridicat
Îngeri ce peste vămile văzduhului
Ușurința sufletelor neprihănite ați purtat
Păziți-le odihna soldați ai cerului
Să nu se afle tristețea
Camarazilor rămași pentru luptă
Să nu se afle jalea păsărilor care nu mai cântă
Jalea sălbăticiunilor ascunse în codri.
Când luna va goni noaptea
De pe coline, din câmpuri, din miriști
Fecioarele neamului în van căuta-vor
Urmele adormiților voinici
Zânele codrilor și zânele lacurilor
Se vor tângui în nopțile prealuminate
Și pe țărnul celălalt vor înălța palate
Pentru primirea fericiților miri.

Pentru nasterea lor în sânul veșnicei adormiri
Se vor turna peste cripte
Râuri de apă vie
Și Feții Frumoși vor învia
Cu săbii de foc în mâini
Mai tari decât viața, mai tari decât moartea
Mai tineri ca tinerețea, mai bătrâni ca vremea
Din zori până noaptea se vor lupta
Fără să cruțe, fără odihnă
Zânele codrilor, zânele lacurilor
Si vor împărtăși de pe cer
Legiunea istovită de moarte
Va găsi pe o colină de trandafiri
Fluturând flamura Bunei Vestiri
Și'n acea minunată dimineață
Neamul osândit va primi schimbarea la față.
Legiunea răcorită de roua harului
Va cânta biruința neamului
Va scoate Crucea ascunsă de hoți în pământ
Va vedea Arhanghelul Ridicat pe cer
Făt Frumos se va arăta
Păsările vor începe să cânte
Sălbăticiunile iar vor roi prin codrii
Zânele nu se vor mai tângui
Fecioarele neamului n'or mai rătăci
În nopțile cu lună pe urmele voinicilor

Noi pământești rămășițe, grămezi de oase
fără suflet, robi ai păcatelor
de moarte, încă odată să ne minunăm
Noi râmele mâncătoare de pământ
Cârțițele oarbe și fără Dumnezeu
Din neguri să scoatem capul
pentru totdeauna să ne luminăm.
Noi răufăcătorii, slugile păcătoase
Noi mușii lui Dumnezeu să ne adunăm
glasurile și neobosiți să cântăm
    Slava morților fără prihană
    Slava primilor uciși de satană
    Slava mieilor sfâșiati de lupi

Slava celor rămași fără trup
Slava fiilor Tăi prizoniți Iisuse
Slava soldaților Tăi: Ion și Vasile
Smulși dintre viețile noastre întristate
Pentru o mai curată înfățișare
Pentru o mai grabnică înălțare
De o nemaiauzită chemare
De potopul dragostei Tale
De înțeleapta lor nebunie.

Horia STAMATU

Revista "*Ideea Românească*", București. Anul I, Nr. 1, 1937

PRIN VÂNTURI CE LATRĂ...

prin vânturi ce latră
sui cu pași de piatră
poteca răzleață
- cățeauă 'ndrăzneată -
ce șchioapă și 'nghiață
către stâni de ceață...

arșițe mă coc...
umbra-mi: greu cojoc
parcă-ar fi de foc...
parcă-aș duce-așa,
pe cărarea grea
veacurile 'n ea...

pașii se smulg greu,
pare că, mereu,
drumul rupt în stâncă
îi prinde și-i mîncă...

și așa cum sui
pieptul muntelui
un gând ca un cui:
uită turma ? nu-i !
caut'o, de poți,

peste munții toți,
peste munții toți...

și cum mă 'ntărât
după-atât urât,
sângerând, în gât,
se 'ntâlnesc deavalma
ruga și sudalma...

cum mă duc haihui
ochii văd ce nu-i...
pașii, ruți domol,
calcă parcă 'n gol.
peste munți silhui:
turme-a nimănu...
turme-a nimănu...

printre crengi de sânger,
când diavol, când înger,
cu soarele sânger...
părăul - alb țap -
se dă peste cap...
vântul - orb dulău -
se prăvale 'n hău...
codru 'mbătrânit
pleacă spre-asfințit...
și-ori pe unde-apuci,
ca niște năluci,
tufe, stânci tresar,
parcă-s oi de jar...
parcă-s oi de jar...

ochii văd, nu văd...
e-ajun de prăpăd ?
furtună 'ncepută ?
ori munții se mută ?

cum sui, cum nu sui,
un gând ca un cui
mă 'njunghie, sui:

uită turma! nu-i !
 caut'o, de poți,
 printre anii hoți,
 peste munții toți...
 peste munții toți !...
Aron COTRUȘ

Revista "*Gândirea*", București. Dir: Nichifor Crainic. Anul XII, Nr. 7 – 9, 1932.

ARHANGHEL

Acolo ești prototip al meu, voința mea de bine,
 Departe de încheieturile de lut ale lumii,
 Pază lângă izvorul primului cuvânt, odihnind lângă inima mea,
 Deslegând legămintele întunericului.
 Cu spade ce'n mii de milenii lucea.

Mai presus de cugetul meu e fruntea ta arzătoare.
 Peste viața de azi treci ca un zbor înstelat.
 Oglindiți în adevărul din tine în spațiu ne'ntoarcem
 După pasul tău de vecii fulgerat.

Râni pământene te-așteaptă lângă izvoarele nopții.
 Triste popoare s'aștern pe țărmiile timpului tău.
 Iată umbra ta ca un svon de iubire
 Duce în drumu-i tăcut inimi în floare.

Creșteți, văzduhuri, până sub geana-i albastră.
 Neamuri, lăudați numele-i de safir,
 Regi vor domni în clipa curată
 A gândului tău peste lume pornit.
Iulian VESPER

Revista "*Universul literar*", București. Anul L, Nr. 2, Sâmbătă, 4 Ianuarie 1941.

Cânta un legionar în drum spre moarte

Cânta un legionar în drum spre moarte,
 și'n glasul lui de sânge și lumină
 era văpaia jertfelor curate,
 pe-altare de credință mai senină.

— „Frunză verde brad de pe Rarău,
Căpitane, Căpitanul meu,
astăzi mă închin lui Dumnezeu
să mă ardă 'n focul sufletului Tău.

Căpitane, Căpitane sfânt,
cântecul mi-e rugă de pământ,
dar mi-a fost viața flacăra și-avânt
pentru o Țară nouă, pentru-al Tău cuvânt.

Frunză verde'n zori de primăvară
drumul meu pe nimeni să nu doară,
căci din el mai mândră-o să răsară
Biruința noastră legionară.

Căpitane, înger răstignit pe zare,
umbre verzi mă poartă 'n lină înălțare,
și svonește 'n juru-mi rugă de iertare
pentru viața stinsă fără lumânare".

Cânta un legionar în drum spre moarte, —
și răsărea pe cer în limpede tăcere
un nou luceafăr să-l păzească 'n noapte,
până-or vesti Arhangheli prea sfânta înviere.

George IONAȘCU

28 Septembrie 1939

Revista *„Universul literar”*, București. Anul XLIX, Nr. 48, Sâmbătă, 23 Noiembrie 1940.

Pasărea măiastră

Pentru camarada Aura Davideanu

Priviți ce toamnă calmă e afară.
Cum te îmbie crengile de tei !
Privighetoarea'n zări albastre sboară
Și plouă melodii în urma ei.

Lin coborînd din slava 'nmiresmată
La geamul închisorii se opri,
S'aducă între ziduri înc'odată
Sbor luminos ca zorile de zi.

Cad trilurile: grindină de stele
 Și desnădejdie în suflet mor.
 Întemnițaii cată la zăbrele:
 Le pare chinul aspru mai ușor.

Ei văd arhangheli albi pe căi cu lună
 Ce-și joacă armăsarii'n frâu pe loc,
 Și năvălind apoi ca o furtună
 Sfărâmă ziduri cu săbii de foc.

Dar iată că din negura albastră
 Înfricoșate zvonuri s'au pornit,
 Vestind că biata pasăre măiastră
 Pierdută e sub zidul prăbușit.

Ea a căzut, dar jertfa-i luminoasă
 Va străluci ca magicul ei ghiers.
 Ca în legendă, umbra-i fu aleasă
 Spre-a-și crește zidul, noul univers.
VICTOR MĂGURĂ

Revista *“Universul literar”*, București. Anul XLIX, Nr. 48, Sâmbătă, 23 Noiembrie 1940.

LUI VASILE STATE

(+ 22 Septembrie, 1939)

Mâini nevrednice au venit să te ia,
 Pentru că sufletul tău n'a fost vândut;
 Frate, stelele la moartea ta
 În picături de plâns s'au prefăcut.

Ai murit și n'a știut nimeni că ești erou;
 Toamna te-a luat cu ea pe totdeauna —
 Ți-a fost cerul boltă de cavou
 Și candelă de aur, luna.

N'ai avut sicriu — pământul
 Lângă piept a vrut ca să te poarte;
 Noi îți ducem, frate, legământul
 Ca să-l simți și dincolo de moarte.

Am voi să-ți punem și o cruce,

Dar nu-i slobod după vrerea noastră;
Nici troițe nu mai sunt pe la răscruce,
Nici frânturi de soare la fereastră.

Peste tine or să treacă multe toamne
Când va fi și pe aici dreptate
Si o mână meșteră o să 'nsamne
În litanii de istorii, moartea lui Vasile State.

Adjud, 1940

Radu PĂTRĂȘCANU

Revista *"Universul literar"*, București. Anul XLIX, Nr. 48, Sâmbătă, 23 Noiembrie 1940.

BIATĂ ȚARĂ

Biată țară, biată țară,
gând de pasăre hoinară,
cântec fără sărbătoare,
plâns de lună, plâns de soare,
zvon de 'ngenunchieri și ceață,
fără zori și dimineață,
ochi pierduți în zare neagră,
de necazuri, de podagră,
lanuri pline de neghină,
pistruiată și străină,
îți culeg durerile
ochii, primăverile!

Biată țară, biată țară,
văduvită și amară.

Fulg de jale oarzână,
pe cărări ne seamană,
câmpurile, soarele,
văile, isvoarele,
vânturile, pletele,
zâmbetele, fetele.

Biată țară, biată țară,
foc mocnit și fără pară!

Noaptea te plâng stelele,
te blestemă lelele,
zările, pripoarele,
văile, isvoarele,
sună tot de căpcăuni,
de jidani și de străini.

Cer de smoală, cer de seu,
va veni și Dumnezeu,
parfumat, alb, oaspete,
cu miresme proaspete,
și ne-o dăruie și nouă,
țară verde, țară nouă,
românesc și nou soroc,
plin de soare, plin de foc,
și 'ntr'o țară de cleștar:
viitor legionar!...

Ionel ȘUGAR

(Ion Șugariu)

Revista "*Cuvântul Nou*", Satu-Mare. Anul I, Nr. 4-5, 1936.

S T E J A R

Căpitanului

Ai răsărit din glia străbună
În zilele 'mbrăcate 'n zvonuri
de lupte și furtună
și te-ai ridicat puternic ca o stâncă,
spre culmi de însorite idealuri
din noaptea 'ndoliată și adâncă
ce se 'ntindea în jurul înălțimii tale!

Și vânturi, în vârtejuri tropicale,
s'au năpustit cu furie nebună
spre fruntea ce se ridică înspre lumină...

Dar tu, ca un Ceahlău nepăsător și tare
ai înfruntat pornita vijelie

și 'n umbra ta, mai mare, tot mai mare,
ai adunat pe toți înfomețații
de gânduri noi, de-azur și vitejie...

O, brav stejar de viță strămoșească,
e-așa de verde azi în jurul tău, ogorul,
și-atâtea flori sunt gata să 'nflorească
în stratul tău mai alb decât fuiorul
nevestei dela țară!

- Trimite-ne, o, Doamne, ziua rară,
la umbra LUI să strângă tot poporul!

Ionel ȘUGAR

(Ion Șugariu)

Revista "*Cuvântul Nou*", Satu-Mare. Anul II, Nr. 6-7, 15 Mai 1936.

HAIIDUC

Fapta lui: icoană veche;
Gândul lui: altar domnesc.
Din mâini paloșele cresc
Ca cerceii din ureche.

Sete de porniri la drum
Scurmă tălpile'n opinci.
Niciun ochi de cer nu-i plin, ci
Numai de văpăi și fum.

Peste frunte, toc de crin,
Ca un fir de păpădie,
Pentru țară, slovă scrie,
Timpurilor care vin.

Iar din funduri de pădure
Flintele culeg dreptate.
Unde-s legile uitate,
Pravilelor să le fure?

Ion ȘIUGARIU

Revista "*Lanuri*", Mediaș. Anul IV, Nr. 5 – 6, 1937.

CĂLĂTORIE

Cu sufletul în palme, ca arhangheli, vom veni
Prin versurile-aceste simple, astăzi lângă voi,
Tăcerile să le gonim din inimi în cimpoi,
Cum toamna strâng în ochi ciobanii drumurile gri.

În gândurile noastre va surâde Dumnezeu,
Și câmpurile albe, oglindite în azur,
Vor ridica spre soare tânăr, sufletul mai pur
Și nu vom ști cum plânge prin ogradă traiul greu.

În plete vor solfegia caișii melodii
Și buzele vor murmura spre stele rugăciuni.
În codrii, cerbi vor spune basme iepurilor buni
Și primăvara va aprinde albe simetrii.

ION ȘIUGARIU

Revista "Gând Românesc", Cluj. Anul VI, Nr. 5-12, 1938.

ÎMPĂRATUL

O fugă tot mai aspră după cerul pur,
În suflet ca un roșu trandafir ardea,
Și cântecul nepământeian crescut din ea
Era balsam și hrană pentru trubadur.

O mână de arhanghel alb, îndepărtat,
Atât de des îl mângâia pe frunte blând,
Că nu era în lume risipit nicicând
Și totuși peste lume singur împărat.

El, albelor corăbii sprinten căpitan,
De-a pururi depărtărilor râvnitul zeu.
Ce ordin nepătruns îl îndemna mereu
În mersul ăsta singuratic, inuman?

Era atâta așteptare tristă 'n el,
Dar niciodată noapte'ntunecoasă, grea!
Căci totdeauna printre vorbe rătăcea

Un cântec necântat de niciun menestrel.

ION ȘIUGARIU

(Din vol. "Paradisul Peregrinar", ciclul I - "La poalele muntelui". Col. Meșterul Manole,

Buc. 1942)

PĂDURILE, GORUNII

Nu pot uita pădurile, gorunii,
Înalții, frații mei de cruce!
La umbra lor, să mor m'aș duce,
Când ninge străveziu omătul lunii.

Și blânde, tăcute căprioare,
Sfioasele surori, în luminișuri,
La fiecă mișcare din tufișuri,
Cu botu 'n sus, ascultă temătoare.

Apoi, acele dimineți prelinse
Ca o mătase albă și subțire.
Le sunt pe veci pierdutul mire,
Cu brațele spre depărtări întinse...

ION ȘIUGARIU

CÂNTEC DIN TEMNIȚĂ*)

Sună clopoței de sânge
În celulele de chinuri
Și din făcla ce se stânge
Curg pâraie de veninuri.

O icoană învechită,
Cu doi sfinți albiți de vreme
Zace 'n colț mucegăită
Și 'ngropată de blesteme.

Brațe tinere, 'nverzite,
Ridicați icoana sfântă!
Printre ziduri putrezite

Glasuri sfinte vă cuvântă.

Ați robii foamei și urii
Și pădurea voastră nouă
Sub loviri securii
Și-a frânt sufletul în două.

A rămas o parte-afară
Și-alta zace în cătușe;
Priviți flacăra de ceară
Ce pătrunde 'n miez de ușe!

E minune. Oastea sfântă
Să boteze cu lumină
Iar când noaptea o frământă,
Către Casa Lui să vină.

Să dea'n corbi cu reteveie
Și din candela cetății
Să aprindă în bordeie
Lumânările Dreptății.

Constantin I. GOGA

^{*} - Din volumul de versuri "*Inscripții pe veac*".

"Revista Mea", Cluj. Anul I, Nr. 6, Iunie 1935.

DE ANUL NOU

Lui Leon Șandru

Nici un fulg de-omăt prin aer.
Plopii, caier lângă caier
Albi se 'nșiruie departe
Ca 'ntr'o zugrăvire 'n carte.

Noi, mai mici decât acum
Ne luam în jos pe drum
Și 'ncepeam de la bunicul
Urătura cu voinicul
Ce mâna la fel ca noi
Plug cu doisprezece boi.

Și când stelele dintâi
Înfloreau ca 'ntr'un gutâi,
Hei, cu biciul de mătasă
O 'ndesam mai înspre casă
Căci intra cu urșii 'n sat
Noaptea 'n vuiet de urat.

Stelele sunau și ele
Prinse sus ca de podele
De cădeau peste pământ
Clinchețele de argint.

Traistele, ce doldora...
Regii n'ar fi-avut așa...
Și 'ndesam cu viță deasă
Nu de câlți, ci de mătasă
Și cu fluier de alun
Anul să ne fie bun.

Iarna e aceeași iar
Ca și-atuncea, de cleștar;
Anul Nou l'acelaș plug
Pune boi floreni în jug.
Doar copilăria noastră
Nu-i aceeași la fereastră.

Teofil LIANU

COLINDĂ

Din alte lumi de mărgărit,
Pe drumuri albe de argint,
Ca razele de lună,
Au coborât spre înnoptat
Trei îngeri, la noi în sat,
S'aducă voie-bună.

Prin ramuri vântul cântă rar,
Tot mai pustiu, tot mai hoinar
Și fulgii cad în zare.
Colindătorii se opresc

La geamuri albe și vestesc
Că-i sfântă sărbătoare.

Turnate 'n aur se aprind
Opaitele rând pe rând
La fiecare casă.
Bătrâni cu sufletul curat
Cu nepoții sunt la sfat -
Și pace grea se lasă.

Cu barba înghețată tun
Îngârbovitul Moș-Crăciun,
Cu daruri scumpe 'n poală,
Împarte sfintele-i comori
Copiilor ascultători
Și silitori în școală.

În Viflaim azi s'a născut
Profetul cel mai priceput:
Măriți-L toți și-L lăudați,
Nădejdea, bucuria.
În fața lui vă închinați.
Căci el este Messia.

Cad fulgii mari și e târziu,
La geamuri tot a mai pustiu
Colindă 'n noapte vântul.
Copacii par moșneni cărunți
Cu părul resfirat pe frunți
Și-i alb în zări pământul.

Din alte lumi de măgărit
Pe căi țesute în argint
Ca razele de lună,
La ușa micului bordei
Au coborât trei îngerei
S'aducă voie-bună.

Iustin ILIEȘU

Lerui Doamne - Lerui Ler

Lerui Doamne, Lerui Ler,
 Au venit serafi cu glugă
 Și înalță 'n tindă rugă
 Vestea bună către cer.

Steaua fulguie 'n fereastră:
 Lerui Doamne, Lerui Ler;
 Moș Crăciun ca un boer
 A sosit din zarea-albastră

Plin de bucurii stelare
 De noroc și giuvaer.
 Lerui Doamne, Lerui Ler
 Azi e sărbătoare mare.

Din Înalturi de mister
 Îngeri albi sosiră 'n tindă
 Și în cer pe Hrist colindă:
 Lerui Doamne, Lerui Ler.

Lerui Doamne, Lerui Ler
 Pace 'n cer și pe pământ
 Că s'a născut Domnul Sfânt
 Lerui Doamne, Lerui Ler.
Petre PAULESCU

Revista "Falanga", București. Anul IV, Nr. 27, 25 Decembrie 1940.

POMUL DE CRĂCIUN

În noaptea'n care s'a născut Iisus,
 Împodobit cu multe jucării,
 Un brad frumos - un pom pentru Crăciun
 Se tot gătea, să placă la copii...

De cetina lui verde atârna
 Bomboane și smochine - biscuiți,

Nuci învelite'n poleială și -
Atâtea bunătăți, vă'nchipuiți!...

Și'n noaptea'n care vin' cu Moș-Ajun
Să cânte la fereștri, colindători,
Un brad frumos, cu lumânări arzând
Simboliza 'nceput de sărbători...

Și-afar'-atât de liniștit ninge
C'ai fi crezut că-i vis, nu adevăr,
De-ai fi văzut, în noaptea de Crăciun
Cum înflorise crengile de măr...!

O! noapte de Crăciun, cu vis de
Copil, fără părinți, pe drum rămas.
Când văd un brad cu amintiri gătit
De bucurie plâng, la orice pas...

George PETRACHE

IARNA

Fulgi de nea ușori și reci
Norii cerne peste sat,
Alb e tot pe unde treci
Ca pudrat...

O târlie'n urma ei
Lasă două linii mici,
Pe spinări de călușei
Cade bici...

Urlă lupii cei haini
Crivățul de loc nu stă,
In coșar, doi boi blajini
Rumegă...

Ghizduri de fântână - sloi -
Varsă țurțuri împrejur,
Pe deasupra un cioroi

Face tur...

Ninge 'ntr'una de trei noți
Fulgi ușori și reci de nea,
O să fie - spune'n cărți -
Iarnă grea...!
George PETRACHE

COLINDĂ

De sub streșini și din tindă
Să pornim acum colindă,
Că e noaptea, noapte albă,
Liliană floare dalbă.

Vine cerbul prin grădină
Și la ușă se închină:
N'ați văzut o stea? întreabă,
Liliană floare dalbă.

Vine cel Crai-Nou ș'aduce
Daruri și de aur cruce
Și la pomi câte o salbă,
Liliană floare dalbă.

Un luceafăr tânăr spune
Dela prag o rugăciune
Și s'apleacă, trup de nalbă,
Liliană floare dalbă.
Teofil LIANU

COLIND PENTRU LUMINA SERII SFINTE

Trece pasul Domnului
și ne-aduce'n noaptea mare
peste brazda cerului
mari hotare, verzi hotare,
luminate și domnești
plaiurilor românești.

Îngeri aspri de pământ
ară'n inimi primăvară
face neamul legământ
pentr'o Țară legionară, -
Țară bună, de dreptate,
slobozită din păcate,
închinată lui Hristos
să ne fie de folos.

De pe plai bucovinean,
dintre grâie, Sucevițe,
Mândru chip de Căpitan,
dintr'un leat cu Miorițe,
ne-a crescut pe 'ntreaga zare
oaste mândră ca o floare,
sânziană de noroc,
ca să piară azi în foc
din pragul Românelui
chipul păgânului.

Mircea STREINUL

Ziarul "*Buna Vestire*", București. Anul I, Nr. 250, 25 Decembrie 1937.

Colind pentru lumina serii sfinte

(variantă inspirată din colindul original de mai sus)

Trece pasul Domnului
și ne-aduce'n noaptea mare
peste brazda cerului
Roade nouă, roade rare,
rumenite și domnești
plaiurilor românești.

Îngeri aspri de pământ
ară'n inimi primăvară
cu paloșul lor cel sfânt
pentru Țara noastră nouă
Țară bună, de dreptate,
slobozită din păcate

închinată lui Hristos
să ne fie de folos.

De pe lanuri cu norod
dintre grâie, romanite,
Mândru chip de voevod
dintr'un leat cu Miorițe
a aprins întreaga zare
chipu-i mândru ca o floare,
sânziană ca de foc.
Ține-l, Doamne, cu noroc!
C. MORARU-BALȘ

COBORÎRE

A poposit Arhanghelul în sat
cu 'ngemănări de duh prevestitor,
la porți armindenii verzi l'au așteptat
și vrajă topită 'n țărănesc ulcior.

Din hat veleatului pe spic
s'a risipit pe văi cântec rumânesc
voevodal — pe creștături de borangic
ca flacăra'n deștelenire florilor cari cresc.

Mamă, pe Mureș stelele au dar.
Tu pune'n năframă busuioc
și lasă veninul amar :
e timp pentru chiot și foc.
ION TH. ILEA

Revista "*Lanuri*", Mediaș. Anul IV, Nr. 3, Martie 1937.

COLIND

În seara de Crăciun am să-ți colind.
De unde ești, să mă ascuți zâmbind.
Chip luminos, să ieși din ape și oglinzi
Din neștiut o mână albă să-mi întinzi
Și să pornim în joc de umbre și lumini

Prin văile trecutului tăcut, opac,
Pe dealurile 'nzăpezite, prin grădini,
Pe unde umbre diafane se desfac.

Peste hermina timpului, în ritm cochet,
S'alunecăm în pas de menuet.
Să colindăm la case care-au dispărut;
Pe la flăcăi și fete care nu mai sânt
Decât un fosnet blând de ape și de vânt,
Pe la bunicii cu stafide și năut. . .

Apoi, la o răscruce, pe la cântători,
Ne-om despărți, – în lumi deosebite, călători.

Aurel SÂNGER

STIH MIC

Sub cerul rău
Destinul tău,
Și sub rea stea
Durerea mea.

Sub ochiu 'nchis
Tăceri de vis
Și sub avânt
Numai pământ.

În adieri
De azi, de ieri
Și'n tot de-aci
Nimicnicii.

Vezi peste gând
Suflete blând ?
Privești de-aci
Peste vecii?

Din care zări
Ne vin chemări?
Spre ce țărâm
Să coborîm?

Ne-or aștepta,
Pe undeva,
Nou cer și stea
Și vom porni,
Lăsând aci
Destinul tău,
Durerea mea.

Aurel CHIRESCU

Revista "*Lanuri*", Mediaș. Anul IV, Nr. 5 - 6, 1937.

PRINȚUL SE LOGODEȘTE CU ȚARA*)

Buciumă !
Codrii în lanțuri se sbuciumă,
Leagănă bucuriile prin văi
Și le înșiră pe trudite căi
Să răsară din prag, în prag,
Ca un cântec drag.

Veștile să crească alte vești
Să se umple țara de povești,
Mândria să 'ncingă hotarul
Unde ș'a trăit veacul amarul.

Au pornit vânturile toate
Pe câmpie și prin sate,
Intră prin bordeie
Cu vrăjită cheie,
La cruci se opresc să se 'nchine
Pentru vremea bună care vine,
Doinesc prin strașini de brad
Cu picurii stelelor ce cad.

Buciumă !
Apele'n valuri se sbuciumă:
Au văzut lucind
Coifuri de argint,
Soli împărătești
Fluturând cu vești,
Călăreți cu umbletul furtună

Aducând pe buze voe bună.

Au pornit oglinzile vii
Să umple albia de bucurii
Pentru porțile caselor albe,
Însorite salbe
Ce odihnesc veacul trudit
Pentru biruința ce-a 'nflorit.

Toată 'mpărăția s'a cutremurat
Și văduhul fierbe 'nfrigurat.
Vestea s'a 'mpărțit
Pe ne-răsărit
La români voioși,
La bătrâni sfătoși.

Bucurie tânără și mare
Crește roată 'n zare.

Ciobanii au prins-o în fluer
Și-o cântă cu-al văilor șuer,
Bacii o așteaptă la stână
Cu mănunchiu de legende în mână.

Plugurile toate
Au fost dejugate,
Păstorii se 'nchină
Soarelui lumină,
Zărilor vorbesc
Gând împărătesc.

Crăișor cu spadă la brâu,
Cu gânduri pârâu
De munte,
Cu luceferi în frunte,
Cu brațe călite 'n lumină,
Chemare măreață, divină,
I-apasă pe umere greu
Destin de 'mpărat și de zeu.

Nădejtile toate le-a strâns
Pentru veacul fără plâns

Care-i crește la picioare
Din lacrimi și picuri de soare.

Sclipiri de vitejie
Culege de sub glie,
Din altarele ce fulgeră lumină
Mângâeri pentru biruința ce-o să vină.

Toate gândurile i se supun.
În urmă-i codrii basme spun.
Apele îl scaldă în albia lunii
Ca să stăpânească frâele furtunii.

Lanu-i dăruște comorile toate
Să-și deschidă drumuri ne-umbrate,
Cărări prin inimi calde să croască
În spre năzuința strămoșească.

Prințesa Țara, i-a adus
În brâu o furcă și în mâni un fus
Cu tortul veacurilor, mii
De încruntări și bucurii,
Cu fir de aur răsucit
Pe vraja gândului plinit.

Țara e frumoasă ca o dimineată.
În cosițe soarele i se răsfață.
Doinele toate și le-a prins cercei.
Ca o sărbătoare-i gura ei.
În gene mănunchi de-azur a strâns
Să nu-i mai rămână loc pentru plâns.

Cingătoare 'n diamante colțuroase
Leagă trup de gânduri mlădioase.

Veacul i-a 'nseilat legende în altițe
Cu zidiri vrăjite și cu miorițe.
Sărbătoarea poartă basmele în salbă
Ca o mângâere pentru fruntea-i albă.

Țara e bogată ca o toamnă bună,
Ca un cântec pătimaș de strună,

Fără număr comori însoresc
Pela cruci de drum împărătesc.

Legănările molifților sunt ale ei,
Stânile cu plânsetul de miei,
Cântecele toate din vii
Și a nemuririi bucurii.

Castele-agățate în veac,
Gândul omului bun și sărac,
Lumina crescută în spice,
Stelele coapte ce au să pice
Din grădinile sfinților,
Sunt dăruirile părinților.

Azi cântă mai duios fluerul.
Vântul și-a făcut arii șuerul.
Soarele s'a proptit în amiezi
Să privească bucuria din livezi.

Ciobanii scot lumină din cremene
Licurici în calea prințului să semene,
Minerii sfredelesc cu ochi de zătoană
Să-i găsească străluciri pentru coroană.

Plugurile rup cămașa pământului
Să-l îmbrace 'n mângâierile cuvântului
Văile-și trimit ecoul în solie
Să 'nflorească 'n praguri bucurie.

Prințesa Țara, cu luciri în obraz,
Își conduce prințul spre trecut viteaz,
Unde îl așteaptă, dureri în balsam
Ce-a purtat în piepturi neam de neam.

Voeivozii cu bărbi argintii,
Crăișorii cu ochi azurii,
Căpitani de panduri și arcași
Însoțesc ai logodnicei pași.

Prințul poartă destine în mâni.
În suflet visări de români.

Zările-i brăzdează fruntea trudită
Și în căutare risipită.

Clopotele sparg veștile 'n văzduh.
Peste oști scoboară fulgere și duh.
A crescut lucire mare la hotar
Cu trecut pânguit, legendar.

I. O. SUCEVEANU

*) - Din volumul „Vibrări”, sub tipar în editura „Lanuri”.

Revista „*Lanuri*”, Mediaș. Anul IV, Nr. 5 - 6, Nov.-Dec. 1937.

COLIND

Au venit în băătăură
Pe sub viscol și ninsoare
Îngerii de peste zare
Și tot freamătă din gură;

“Colo ‘n staulul sărac
Într’o iesle’n Viclein
S’a născut pruncul divin
Domnul cel de peste veac.

Neamuri glăsuiți în cor
Trâmbițați, sunați din goarne
Că azi s’a întrupat în carne
Regele Veciilor”.

Lerui ler, hai să umblăm
Pe la case de creștin
Să vestim pe cel divin –
Lerui-ler să colindăm.
Petre PAULESCU

Putregaiul și lăstarii

- închinată Studențimii române creștine -

Cândva, un codru secular,
Cu mii de cântece'n frunzar,

De nici o vijelie frânt,
Sorbea puteri adânci de viață din sfântul cer și din pământ...

Și bucurii nețârmurite veneau într'una să desmierde
Norodul celor ce de veacuri sălășuiau în codrul verde:
Potop de păsări cântătoare,
Și urși, și cerbi, și căprioare,
Și mierle fluerând din nai, -
Cu negrăit senin în suflet trăiau în codrul lor mereu
Trăiau ca'ntr'un adânc de rai,
Cu găzele, cu greerușii, cu florile lui Dumnezeu...

Dar într'o zi, veni din zare o vijelie cruntă foarte,
Cu negri nori aduși de vânt, -
O vijelie 'ngrozitoare, cu grele trăsnete de moarte,
Sub care mulți stejari s'au frânt
Și'n urma căreia, pe codru s'a fost lăsat atâta jele,
De parcă iadul îl călcase cu toate duhurile-i rele!...

De-atunci, - pierind în zări furtuna, -
Pornit-a, una câte una,
Să cadă frunza celui codru, rămas cu 'ngălbenite foi,
Pân'au ajuns copacii goi;
În ei s'au fost înfipt toți "carii", rozându-i tainic, fără grai,
Și'n locul cântecelor multe, nespusă jale-a fost apoi,
Căci păsările cântătoare pierduseră seninul rai:
Era acum doar plâns și vai,
Iar codrul tot, - un putregai!...
Dar când, sub jale neagră foarte,
Întreg norodul celui codru se pregătea de moarte, -
Un sturz, - de doruri mari încins, -
A fluerat prelung odată norodului ce l-a cuprins
Și sturzul i-a grăit aprins:

O, fraților, când știți cu toții că toți copacii noștri, vai,
Mâncăți de "cari", sunt putregai,
Când nici măcar un pic de viață nu pot să ne mai dea stejarii, -
Priviți: din putregai se 'nalță, cu toată viața 'n ei, lăstarii!...
Priviți-i, frații mei!... Priviți-i prin calda lăcrărilor rouă!...
Ei cresc cu soarele pe creștet și vin s'aducă viață nouă!...

Ei vin cu doruri mari de viață, -
 Oștire de lăstari, măreață, -
 Să 'nlătore tot putregaiul în care stau să roadă "carii"...
 Mărire lor!... Trăiască-ne lăstarii!
 O, frați, lăsați-mă cu lacrimi de bucurie azi să plâng,
 Privind lăstarii ce se 'nalță, - biruitor și verde crâng, -
 Cât zarea toată să'ntind aripi și crângul tot la piept să-l strâng!
 Căci, mâine, crângul va fi codru, - un codru dârz și tare foarte, -
 Menit de Dumnezeu să scape norodul nostru dela moarte!...
Vasile MILITARU

CÂNTEC PENTRU STRÂMBĂTATE

Mă ridic în bătă ca ursul flămând,
 Buciumul meu învie focuri pe crestele sure
 Cu faguri de miere și poteci de pădure.
 Și munții coboară 'ntr'un pas și într'un gând

Din podul caselor dintre snopii de papură
 Stau adiba ochi de voinici
 Și'n colțul gurii Sfânta Anafură
 Se va 'nroși ca firul de arnici.

Câte fumuri tot atâtea flinte.
 Cu pumnul zobesc botul de cremene
 Cum fărâmă ceapa moșul meu Axinte
 Pentru nepoatele lui îndesate și gemene.

Cu dinții nodurile mâinilor descui
 N'o să fie roată pe măsură,
 Când oi smulge ghioaga mea din cui.
 Cum rupi coaja rea după arsură,

Și-oi trimite'n zid ca un berbece
 Cântecele meu pentru strâmbătate...
 N'o să fie groapă să mă'nece
 Și nici roată pe măsură, frate...
Matei ALEXANDRESCU

UN GÂND CA UN CUI

un gând ca un cui
 mă străfulgeră, pietros flăcău,
 trecînd pe lângă-ogorul prăpădului tău: -
     al cui?!
     al cui?!
 al căror grași, trufași arîndași?!
 al căror tîlhari cămătari
 e petecul acesta de glie ce-l ari?!...

fratelui tău cine i-a luat în arîndă
 brațele roase, rînza flămîndă?!...
 surorile tale pentru cine se usucă și pier
 în fabricilie ce se'naltă mîndre spre cer?!

țundra ți-e ruptă, opinca ți-e spartă,
 căci cămătarii cu pistrui și fără pistrui
 nu-s niciodată sătui
 belșugul pămîntului între ei să-l împartă...

ce s'ar alege, Ioane, de trîntori și de mișei,
 de negustorii de oameni și de cămătarii hoți
     de toți,
 dacă-ai vrea și tu odată să vrei
 să te scuturi crunt, pe vecie, de ei!...

Aron COTRUȘ

Revista "Rânduiala", București. Vol. II, Caietul 3, 1937

PORTĂTORII TORȚEI

(dedicată Studențimii Legionare)

Spre voi, azi, purtători ai torței, durutul suflet mi'l îndrept,
 Căci soartă bună pentru țară, doar dela voi am drept s'aștept...
 În codrul Neamului, - în care s'a 'ntins atâta putregai
 Și însuși vântul primăverii n'aduce decât "of" și "vai",

- Azi, numai voi urcați spre soare, - biruitor și verde crâng,-

Și-ași vrea, la pieptul plin de doruri, cu mii de brațe să vă strâng!
 Copii ai lipsei și-ai durerii, înghesuiți prin vechi mansarde,
 Al căror foc nu arde'n vatră, dar sufletul ca smirna arde;

Flămânzilor, a căror hrană adesea'i un pătrar de pâine,
 În voi, - cu spade mari de flăcări,- eu văd Arhanghelii de mâine,
 Arhanghelii ce-or pune capăt atâtor suferinți nedrepte
 Și'ntregului dezmăț ce cântă pe-ale nemerniciei trepte...

Sus torța sufletelor voastre, copii cu suflete curate,
 Ca să puteți curma tot jaful, să faceți plânsului dreptate!...
 Să umpleți ochelii, pe viață, cu-acei nemernici și mișei
 Ce'nfometează țara toată, ca să se ghiftuiască ei!...

Vasile MILITARU

1937

NEAMULUI VALAH STRIGARE

Frați Valahi din patru unghiuri, frați de viță Geto-Dacă,
 Frați pe care nici o liftă n'a putut robi să ne facă, -
 Iată-ne azi robi sub lifta unui Neam care, din lume,
 Vrea pe veci să ne sugrume,
 Să se șteargă dintre Neamuri strălucitul nostru nume!...

Dar, mai cruzi ca lifta neagră care azi, prin vicleșug,
 Ne-a'njugat - plāvani la jug, -
 Sunt acei câțiva nemernici, frați de sânge, scoși din minți
 De-ai trădărilor "arginți",
 Cari, de zornăitul dulce, nu mai pot nimic s'audă
 Din cât geme țara toată cu de lacrimi geana udă!...

Toți aceștia, - o droaie de nemernici care vor
 Nimicirea Țării lor, -
 S'au făcut, în mâna liftei, crunte „*Coade de Topor*”,
 Și s'au năpustit cu ură, fâlfâind drapele roșii,
 Să doboare tot ce'n veacuri au păstrat mai drag strămoșii!...

Vor, vânduții fără inimi, - îndemnați de-a liftei gloată, -
 Să ne-aprindă Țara toată;

Nu mai vor s'avem tezaur
 În altare pe Iisus;
 Ticăloșilor li-i sete de mărirea lor, de aur;
Drojdia se vrea de-asupra; putregaiul se vrea sus;

Sufletele lor de fiară
 Nu mai au nimica sfânt;
 Ei vor „patria” să piară,
 „Dumnezeu” să fie frânt;
 Să fim toți o biată turmă fără drepturi, nici cuvânt!...
 Să nu mai avem din toate, sub tâlharii bolșevici,
 Decât jug și plâns în gene, umilinți, scuipat și bici;
 Soarta nației române s'o păstreze lifta 'n mână
 Viermii toți s'ajungă 'n slavă, iar luceferii'n țărână;
 Și, sub tirania gloatei care-și 'naltă pumnul strâns,
 Să ni-se topească ochii potopiți de-atâta plâns?...

Frați Valahi - cu glas de tunet, ne-a strigat un mare „Mag”
 Să ne facem toți o stâncă sub al Țării noastre steag;
 S'alungăm „semănătorii de ruine și pustiu”,
 Care vor s'arunce Neamul în mormânt fără sicriu !
 El a plâns pe culmea 'naltă, când a buciumat aprins,
 Neamului aproape 'nvins,

Și-al său buciuum l-a dus vântul, prelungit, din stâncă'n stâncă;
 L'au fost auzit și morții din dormirea lor adâncă:
 Frați Valahi, chemarea-i sfântă, voi n'ați auzit-o încă?!...

Cine să te mai trezească, Neam roobit de-atâtea Iude,
 Dac' auzul tău nici glasul Magului nu-l mai aude?!
 Cum să nu ne facă robi,
 Ca pe niște boi neghiobi
 Cei mișei: „semănătorii de pustiu și de ruine”,
 Când nici ție nu ți-e milă de moșia ta, de tine?!

Cum n'ar împroșca tâlharii
 Cu noroi pe toți „stegarii”,
 Tot ce-avem mai drag, mai sfânt;
 Cum nu ne-ar scuipa obrazul, și pe morții din mormânt,
 Când, cu nepăsare, toți

Ne uităm mereu la gloata de mișei vânduți, de hoți,
Făr'a ridica un deget, - ca un hoit ce zace'n glod,
Și din care viermii lacomi, liniștiți, în voe rod?!...

O, vă veți trezi odată, frați Valahi, dar prea târziu,
Când va fi aproape gata groapa cea fără sicriu,
În adâncul cărei Neamul aruncat va fi de viu!...

Vasile MILITARU

1 Octombrie 1937

MARAMUREȘUL

tâlhari miliardari,
veniți de-aiure
cu toane de 'mpărați ne'ncoronați
ne smulg pădure după pădure
cu-arginți blestemați...
găsesc pe-aicea mișelnici prieteni
și, cu pofte mari,
intră'n codrii noștri de cetini,
de fagi și stejari...

rumânul, cu grele și știrbe securi,
se stinge'n adânc de păduri,
stors de puteri, așteptarnic, flămând,
copaci străvechi isbind, doborînd...

și din codrul ce'ntruna se rărește,
nu se mai ivește
haiducește

a lui Dragoș-Vodă umbră 'mpărătească -
Maramureșul să-l sguduie și să-l trezească...
tâlharul străin, despotic, nevăzut,
ține 'n ghiarele de fier acest ținut...
cu pumnii-i de aur, ce deschid orice uși,

pus-a Maramureșul și țara în cătuși...
peste legi, peste opreliști, - el

dă porunci, mai tari ca gloanțele de-oțel,
din întuneric orb, de undeva...

și crâncen cârmuește-aici
ca 'ntr'o împărăție de pitici,
așa cum vrea,
cu cine vrea...

luat-a, pe veci, în arândă
mulțimea oarbă, flămândă
din care încă nu străfulgeră naprasnic, șui :
Maramureșul valach, cu viforele lui...

nimenea nu știe bine :
cine-i hoțul hoților ?!...
de unde vine ?!...
nimeni nu știe de-i frumos, de-i urât...
nimeni nu-l poate prinde de gât...
nici isbi,
c'o muche de topor,
în fruntea-i de cotropitor...

țărani fără de număr
cu cămăși ce-abia li se mai țin pe umăr,
beți de 'ntuneric, de rachiu, de boală,
cu suflet gol, cu rînza goală,
ca niște robi se prăpădesc cu toții
pentruca să zburde, să se 'mbuibe hoții...

răbdarea lor de vită și de înger
mă 'njunghie -
și sânger...
cu gândul în flăcări, pe mii de cărări,
mă'ntreb, sfâșiat de cuvinte'ntrebări :
cine va opri odată iureșul
ce pustiește Maramureșul ?!...
unde-i trâmbița de foc, -
să-i oprească pe tâlhari pe loc ?!
de inima lui nu-i nimeni aproape,
de moarte să-l scape ?!...

Ori poate aşteaptă, năprasnice semne
la alte isprăvi să-i îndemne
pe'nsălbăticiţii tăietori de lemne ?!...

Aron COTRUŞ

Revista "*Sfarmă Piatră*", Anul IV, Nr. 110, 13 Ianuarie 1938 - vezi și varianta acestei poezii (datată de poet Madrid, 1954) apărută în revista "Carpații", Anul II, Nr. 6-10, 1955 cuprinsă în volumul întocmit de Nicolae Roșca: "*Aron Cotruș - Opere complete*", Madrid, 1978).

TEMELIE DE VEAC NOU

Cădelnițând tămâe spre slava lui Isus
Legionarii Crucii, sub sfânta ei mireasmă,
Ca să-și înalțe Neamul și Țara cât mai sus, -
Sfințit-au temelia de grea catapeteasmă
Ce se durează astăzi din piatră și din var,
Cu inimă, cu suflet și braț legionar,
Să stingă pe vecie al Neamului calvar!...

Cântând, legionarii lui fierbinți,
Cu dreapta'n sus, cu foc în piept și'n oase, -
Eu, fruntea le-am văzut-o, ca la sfinți,
Încununată' n raze luminoase!...
Iar dreapta lor, cum goală'n fapt de seară
Spre Cer se ridica din trupul greu,
Închipuia pădurea unor făclii de ceară
Arzând măreț - prinos lui Dumnezeu!...

Și-atunci, din fapta brațului legionar,
Ce'n suflete trezea prelung ecou,
Am înțeles că Neamul, sub calvar, -
Cu Moța și Marin sfinți în Altar, -
Își pune temelie de Veac nou!...

Vasile MILITARU

1 Iulie 1937

(Scrisă pentru punerea pietrei de temelie la Sediul legionar din str. Gutenberg 3, București).

COLIND

Bucură-Te, Maică-Bună,
Maică în pridvor de lună,
Că Ți-e drumul dus pe cer
Cale albă lăicer,
Că Ți-e drumul dus și 'ntors
Lăicer de in netors.

Bucură-Te, Maică-Sfântă,
Pasăre de crin îți cântă,
Pasăre galbenă'n cioc
Pe creangă de busuioc,
Pasăre aripi de nalbă
Pentru cale pânză albă.

Bucură-Te bucuria
Holdelor și melodia
Apelor strălucitoare,
Arborilor de răcoare,
Dobitoacelor și pâinii
Ierburilor și țărâni.

Bucură-Te între stele
Și luceferi și zorele,
Și luceferi și câmpii
Și ogoare aurii,
Între arbori grei de rod
Cale de argint și pod.

Bucură-Te, mândră floare
Că Ți-e Fiul trup de soare
Trup de soare, trup de rouă
Trup de mânăstire nouă
La culesul zorilor
La poalele florilor.

Teofil LIANU

CÂNTEC PENTRU VEAC NOU

Eu cânt pentru clipa dintâi
venită cu ziua în coarne;
când șipotul vremii începe
veac nou peste țară să toarne.
Și cânt pentru premeneala cea nouă
măsluită cu suflet de rouă.
Pentru 'ncordările noastre de-acum
ce ară în oțele și ghioage,
să taie Rumânului drum
de cremeni -
prin neguri oloage.
Pentru chiot și fulger
sbucnite din funduri de veac,
s'aducă oftărilor leac.
Pentru rugă nouă,
pentru mers nou,
pentru fiecare plug și fiecare bou,
pentru toți câți încep veacul nou.

Cânt pentru răsăritul de soare
care botează cătunele noastre
în ape albastre,
și ne-ațâță cu flăcări răsvrătitoare
să rupem zăvoarele 'n două;
să pornim cu furci și topoare
și să facem judecata cea mare,
că suntem în zodie nouă.

Pan M. VIZIRESCU

MI S'A PUS PE PLUG RUGINA

Mi s'a pus pe plug rugină
și-a crescut iarba 'n ogoare,
de când am plecat din satu-mi,
dus de hoți la închisoare.

În ogradă, buruiene
au crescut pân' la ferestre,
și furnicile pe prispă
strâng sub pietre vis și zestre.

Singur stă pustiu 'n casă,
Țara toată 'n lanțuri geme,
și nu fulgeră vreo coasă
să ne scape de blesteme.

Zări se pleacă peste codri
mai săraci, mai fără viață,
și nu cade niciun trăsnet,
nicio umbră nu se 'nalță.

Să le crape fruntea 'n patru
hoților ce-mi fură Țara,
și ne leagă viața 'n piatră -
tinerețea, primăvara.

Dar de-o fi să mor în temniți
osândit pentru credință
în Legiunea noastră sfântă
și în marea-i Biruință,

din mormântul fără cruce
voi striga spre zări înalte,
dorul nostru de lumină,
setea noastră de dreptate.

Și va tremura ' tărie
umbra stelelor tăcerii,
când vor trece 'n zbor Arhangheli
vestind clipa Învierii.

George IONAȘCU

H O R I A

Din buchea 'nsângerată-a slovelor de carte,
Am încercat, cu darul crucii, să dezleg minunea.
Și-am spus, cu Moș Păun, că răsăritul Țării nu-i departe
Și lege nouă va aduce 'n lume Legiunea.

Dar slova noastră simplă-a fost lăsată-uitării, -
Ba unii, au găsit batjocuri pentru dânsa.
Ci noi, legându-ne a sufletului răni cu rana Țării,
Am suferit și am crezut într'însa.

Si'n Țară s'au pornit șuvoaiele de lacrimi și de sânge...
Irozi bețivi stingeau vieți și soare.
Rânjeau văzând cum trupul de viteaz sub funie se frânge
Și chicoteau când Nicoleta devein o urnă de cenușă și o boare.

Prăpăd și trăznet... Morți fără de număr...
Căzu unealta Iudei, fulgerată.
Și'n mlaștina cumplită, neamul era dus pe-un singur umăr.
Și am căutat să talmăcesc din nou minunea 'n slova minunată...

Și am văzut, prin aburii de sânge, prin zăbrele,
Prin sârme, prin trădări și mișelii, - cu rouă'n gene,
Cum crește noul Crăișor, împovărat în chiciură de stele, -
Dârz fulger rupt, din mânioase zări fâgărășene.

Horia !...
În trup firav de sfânt, un munte de tărie.
Cârlionți de soare haiducesc îi fulgeră pe frunte.
Cu pumnul Lui de vrere-a sfărâmat cătușa de robie.
Cu El pornește neamul, vijelie nouă să înfrunte.

Cu El pornim... la Vidra și Albac,
Vom scormoni Trecutul și pământul.
Cu El pornim, - în pas de cremene și fulger dac,
Și-om dăltui, în faptă aspră, legământul.

Cu El pornim...
Și-om birui, înfășurați în razele Lui blânde.

Iar cumva, de-or cerca să muște spinii răzvrătirii,
I-or hăcui din nou securile flămânde,
Căci se vor naște iar, vijelios, și mult mai crânceni,
Decemvirii !

Pavel P. BELLU

1940, Noemvrie

Revista "*Frăția de Cruce*", București. Anul I, Nr. 1, Decembrie 1940.

EROU L

Mă vreau stăpân pe suflet și ogor
cu fruntea 'n cer înalt și sfânt,
cu viața 'n românesc pământ, -
și-un soare vreau să-mi fac din orice dor.

Mă vreau un foc să ard blestemul greu
și vraja veche 'n zări s'o risipesc,
un drum de raze 'n neguri să-mi găsesc
pentru credința ' Neam și 'n Dumnezeu.

Mă vreau lumină – aprinsă 'n veșnicie
să străjuesc altar și vis străbun; -
din jertfe vreau trăirea să-mi adun,
ca Învierii s'o aprind făclie.

George IONAȘCU

Revista "*Sfarmă Piatră*", București. Nr. 109, Joi, 6 Ianuarie 1938.

Scrisoare Neamului

D-lui Profesor HORIA SIMA

Mă'ntorc cu fața către țara mea,
Către poporul ăsta, drept și sfânt
Și schilodit de amintiri urâte,
Întreb pentru acei ce nu mai sânt.

Aveai feciori ca brazii, Neamul meu,
Cu trupuri 'nalte, sănătoase: spic.
Dece nu i-ați iubit cât le-a fost vremea?
Când ți i-au luat, dece n'ai zis nimic?

Aveai pământ, o roată de moșie
 Cu apele de dincolo de leat,
 Dece-ai tăcut, cu fruntea'ndoliată?
 Când te-au lovit, dece nu ne-ai strigat?

Aveai morminte proaspete în tine
 Și-atâtea doine obosite ai.
 Dece nu te ridici cât mai ești tânăr
 Și-ți ține codrul loc de evantai?

Cresc, lan de aur, oasele străbune
 Și'n toate astea, cel dintâi tu ești.
 Dece stai, slugă, la ciocoi vremeii
 Și nu te sui pe munți să stăpânești?

Când toți aceștia care vin furtună
 Ți-or cere să dai seama pentru azi,
 Ce le vei spune? Unde sânt feciorii,
 Care-au căzut trăzniți când erau brazi?

Mă'ntorc cu fața către tine, Neam
 Și plâng setos, cu inima amară...
 Acum sânt mândru că sânt fiul tău,
 Dar prea au trebuit atâți să moară...
Virgil CARIANOPOL

Revista "*Universul literar*", București. Anul XLIX, Nr. 37, Sâmbătă, 7 Septembrie 1940.

PASĂRE STREINĂ

(Colind de inimă pustie)

Pasăre streină,
 Fără de hodină
 Sbori din loc în loc...
 Nimeni nu te chiamă
 Nu te ia în seamă,
 Pasăre trudită fără de noroc...

Pasăre trudită,
 Inimă zdrobită...

Versul tău e jale
Lacrămile tale
Împletesc în cântec
Șoapte de descântec,
Sbucium de furtună,
Flori de mătrăgună,
Limpezimi de rouă,
Dor de viață nouă
Și păreri de rău...
Nu mai e pe lume cântec ca al tău!

Când răsună vesel glas de păsărele,
Pasăre streină, nu ești printre ele,
Ci 'n pădurea 'ntinsă
De urât cuprinsă,

Pe un ciot uscat
Sborul ți-ai lăsat...
Neclintită stai
Ochii 'nchisu-i-ai.

Doar târziu, în noapte,
Când adorm și șoapte
Și frânturi de gând,
Luna, luminând

Colțul de 'ntuneric unde-ai înlemnit,
Cu argintu-i rece te-a împodobit.
Și tresari vrăjită,
Inimă trudită...

În tăcerea nopții care stăpânește
Codrul și cărarea,
Dorul și uitarea,
Vers duios se'nalță,

Furtunatec crește,
Urcă pân' la stele
Și-aninat de ele
Cerne pe pământ

Dor fără cuvânt...
Peste negre stânci,

Peste văi adânci,
Peste lumea rea,
Ninge jale grea...
Și 'n văpaia ei
Tremură scânteii...
Flacăra să fie

Și n'ar fi mai vie!
Foc din cer picat
N'ar fi mai curat!...

L. BUJOR

Revista "Gând Românesc", Cluj. Anul V, Nr. 1, Ianuarie 1937.

ÎN LOC DE COLIND

Mănăstire, brazi în soare,
Ușă de stejar, rapsozi.
În desene: Voievozi
Și crăieșe de cicoare.

Eva și Adam în piele
Și un măr frumos rotat,
Șarpe cu argint vărgat,
Frukte neculeșe, stele.

Iz de ceară și tămâie,
Piatră înflorită'n cruci,
Frați, cu palme de haiduci,
Vin, cu-aromă de gutâie.

Cărți cirile, bolți înalte,
În icoane: iad și rai,
îngeri albi cu păr bălai,
Zapis, draci, cântar și alte.

Iesle joase, magi, odoare,
 Steaua și păstori fugind.
 Serafimi frumoși, colind
 Porumbel și ram de floare.

Letopiseț, semne, peană,
 Ochi de poftă și păcat.
 Miel de crin însângerat,
 Maica-Domnului, vădană.

Teofil LIANU

Revista "*Gând Românesc*", Cluj. Anul VI, Nr. 5-12, 1938.

CLUJ

Gem piețele și străzile de lume:
 copiii obiditei Transilvanii
 cad în genunchi ca'n aspre spovedanii,
 stropind cu lacrimi doliul Țării-Mume.

În coruri, orășenii și țăranii
 șoptesc aprins Dumnezeescul Nume.
 Așteaptă Someșul s'aducă'n spume
 osânda mișeleștii 'mpărtășanii.

Și — rând pe rând — eroii suferinței
 se-amestecă'n frânturi de rugăciune
 și-aprind din lacrimi torțele credinței.

Se-aude iar furtuna biruinței.
 Departe prins'au buciume să sune
 Cu noi e Dumnezeu... Cred în minune...

ION H. SĂVULESCU

1940

Revista "*Universul literar*", București. Anul I, Nr. 1, Miercuri, 1 Ianuarie 1941.

FREAMĂȚ

Clopot 'nalt ca o tulpină
bate bulgări de lumină.
Prutul zornăe în zale,
codrii sună din chimvale.

Dar de spre soare-apune
sue lungă rugăciune?
Apa Prutului ce spune?
Ce spun codrii 'n frunza lor,
pitulicele ce vor?
Frunză verde, pai de grâu,
svon de clopot, glas de râu,
zumzet, freamăt de frunzișuri,
ciripit de luminișuri,
fluer drag
de os și fag,
toate spun în viers pribeag
că pe Prut în jos năzare,
fulgerând, aprinsă 'n soare,
umbra lui Ștefan-cel-Mare...

Ies stejarii înainte:
stareți în odăjdii sfinte.
Plopii, cum Vlădicii, sue
smirnă-albastră din cațue -
Vin molifții cu peceti
- uricari și logofeți -
la chimir cu călimări
și condeiele pe zări...
Se despică apele,
frunzele-și bat pleoapele
ca mironosițele
când pun lămâițele.
Urcă 'n soare grăurii,
auresc coclaurii,
plaiurile
raiurile

își trezesc mioarcele,
basmelor, răstoacele.

În calea Voivodului,
tot belșugul rodului:
lanurile, dealurile,
toamna cu opalurile.
Ceru-și pleacă genele
cu toate poenele.
Pajiștea cu turmele
îi sărută urmele.
Brazii-și sună zadele,
platoșele, spadele.
De prin râpe și viroage
vin burhaele cu ghioage.
Stânci, cu piepturi pădurețe,
vin din munți să-i dea binețe,
ca plăeșii cu sânețe...

Unde trece umbra sfântă,
tot pământul Țării cântă.

Iar acolo unde-odată
mâna binecuvântată,
cu inele, cu safire,
a fost pus blagoslovire:
crin înalt de mânăstire, -
mucenicii din icoane
cată iarăș către strane.
Parc' așteaptă să mai vie,
în genunchi, la liturghie,
din război, din crucea zării,
Ștefan Vodă, Domnul Țării...

Radu GYR

Revista "*Familia*", Dir. M. G. Samarineanu. Anul VII, Nr. 1-2, Ian.-Feb. 1940.

♦ Mai jos, varianta primă, necenzurată, apărută original în revista "*Rânduiala*", Vol. II, Caetul 6 - 7, 2 Octombrie 1937.

FREAMĂT

Clopot 'nalt ca o tulpină
bate bulgări de lumină,
și deșteaptă toată slava
dela Putna la Suceava.
Prutul zornăe în zale,
codrii sună din chimvale.
Doine sboară 'n rămurișuri,
aripi verzi în luminișuri.
Dar de ce spre soare-apune
crește lungă rugăciune?
Apa Prutului ce spune?
Ce spun codrii 'n frunza lor,
pitulicele ce vor?
Frunză verde, pai de grâu,
viers de clopot, glas de râu,
zumzet, freamăt de frunzișuri,
ciripit de luminișuri,
fluer drag de os și fag,
toate spun în viers pribeag
că pe Prut în jos năzare,
fulgerând, aprinsă 'n soare,
umbra lui Ștefan-cel-Mare...

Ies stejarii înainte:
stareți în odăjdii sfinte.
Plopii, cum Vlădicii, sue
smirnă-albastră din cațue.
Vin molifții cu peceti
- uricari și logofeți -
la chimir cu călimări
și condeiele pe zări...
Se despică apele,
frunzele-și bat pleoapele
cum mironosițele
când pun lămâițele.
Urcă 'n soare graurii,
auresc coclaurii,

plaiurile
raiurile
își trezesc mioarcele,
basmelor, răstoacele.

Jocuri mari de curcubeu
se rotesc și cresc mereu,
ca să lege într'o salbă
Podu 'Nalt și Valea Albă,
Miazănoaptea Ieșilor
Și Dumbrava Leșilor...
In calea Voivodului,
tot belșugul rodului:
lanurile, dealurile,
Toamna cu opalurile.
Ceru-și pleacă genele
cu toate poenele.
Pajiștea cu turmele
îi sărută urmele.
Brazii-și sună zadele,
platoșele, spadele.
De prin râpe și viroage
vin burhaele cu ghioage.
Stânci, cu piepturi pădurețe,
vin din munți să-i dea binețe,
cum plăeșii cu sânețe...

Unde trece umbra sfântă,
tot pământul Țării cântă.

Iar acolo unde-odată
mâna binecuvântată,
cu inele, cu safire,
a fost pus blagoslovire:

crin înalt de mânăstire, -
mucenicii din icoane
cată iarăș către strane.
Parc' așteaptă să mai vie,
în genunchi, la liturghie,

din război, din crucea zării,
 Ștefan Vodă, Domnul Țării...
Radu GYR

Revista "*Rânduiala*", București. Vol. II, Caetul 6 - 7, 2 Octombrie 1937.

AN NOU

Tu, ce primești ofranda vieții noastre,
 - chezaș al timpului de înfrățire -
 cobori zâmbind în taină printre astre;
 ne vei sădi în suflet mulțumire?

În ochii minunați, plini de lumină,
 citim destinul unei grele soarte...
 solia păcii'n lacrimi se anină...
 ne-aduci belșug, ești purtător de moarte?

Sau vei întinde mâna, cu tărie
 să prinzi în lanțuri de neînvins;
 vei spulbera această tiranie
 de care și pământul e cuprins?

Vei înflori, cu zâmbet, bogăția;
 pe plaiuri răsuna-va imnul sfânt
 și munca ne va fi iar avuția
 însuflețiți de sacru jurământ?

Vom învăța, pe brazda'ntunecată,
 din cer senin și vânt aromitor,
 ca să purtăm în inimi ne'ntinată
 icoana ta de mândru domnitor?

AN NOU? ce porți amar plângând credința
 și gând de bine'n fumul de altare,
 revarsă'n suflet, blândă, pocăința;
 ne făurește binecuvântare!

San-Marina

Ianuarie 1940

Revista "*Universul literar*", Anul L, Nr. 1, Miercuri, 1 Ianuarie 1941.

POVESTE DE CRĂCIUN

Suflă crivățul a jale peste satu 'ndepărtat,
Trei copii sărmani plecat-au spre oraș la colindat.
Erau mici numai de-o șchioapă, de păreau că sunt pitici,
Când prin nea scânteietoare drumul și-l croiau voinici.

Au plecat cu traista'n spate pe drum greu și buclucaș,
Să ajungă până 'n ziuă 'ntr'un apropiat oraș...
Și-au ajuns copiii noștri, când cocoșii au cântat.
Începu Ionel să plângă că e mic și-a înghețat,
Niculae, cel mai mare, îl trimite înapoi
„Lasă că și pentru tine vom colinda numai noi !”
Îl privea Marin cu jale și cu ochii 'nlăcrămați,
Că micuții de trei zile, se culcau tot nemâncați.

Și măicuța lor bolnavă a rămas cu vatra rece,
...În amară suferință, ceasul tare greu mai trece.
Aștepta privind la ușă copilașii să-i revină,
Doar copiii pentru dânsa erau singura lumină.

Ar fi vrut să-i aibă 'n juru-i, să-i desmierde, să le dea
Bunătațile din lume, dar sărmana nu putea.
Boala grea o istovise și în casă era frig,
Nimeni nu-i deschise ușa să-i aducă un covrig...

Au plecat de mult copiii, noaptea este pe sfârșite...
Vântul șueră a jale, dar odraslele iubite
Nu mai vin, și vai sărmana! cum durerile-o sfârșesc,
Este albă ca zăpada, ochii în cap îi licăresc...

La biserica din vale, clopotele bat duios,
Și vestesc în omenire: "S'a născut Domnul Cristos !..."
Scapătă de ziuă-afară, gerul pare si mai greu,
Mama începu să plângă, preamărind pe Dumnezeu.

Când deodată 'n poarta casei ce să vezi minune mare
Copilașii vin cu daruri, doctorie și mâncare.
Colindând din casă 'n casă prin orașu 'ndepărtat,
I-a primit cu bucurie copilașul cel bogat

Și aflându-le povestea, sărăcia și durerea
 Dintr'un pom frumos el rupse și le dete mângâerea.
 Apoi tatălui când spuse fapta lui mărinimoasă,
 Tatăl sărută copilul și prin el fapta frumoasă.

A chemat apoi argatul și într'o coșniță de tei
 Din avutul lui trimise bucurie și 'n bordei...

Mama când văzu în casă bunătățile sosite,
 Din letargica-i durere s'a trezit pe nesimțite.
 Și-a luat copiii în brațe și pe rând i-a sărutat,
 Își căpătase iar viața... „Fie Domnul lăudat!”.
G. MARINESCU-FULGA

CRĂCIUN SĂRAC

Anul acesta, Moș Crăciun -
 Pe care-l știam, altădată ca o pâine caldă de bun —
 A venit lipit pământului de sărac ;

Nu mi-a adus nicio obială de bâibărac,
 Nicio sfârloagă de opincă
 Și nicio căciulă — cât de bearcă —
 De parcă
 L-ar fi cupit hoții la drumul mare
 Și i-ar fi luat toate darurile din spinare.

Nici steaua
 Albă ca neaua -
 Dintre atâtea stele -
 Nu mai vestește surâzătoare
 Minunea Sfintei Fecioare
 Ca'n alți ani ai copilăriei mele.
 Colindătorii s'au mânecat rând pe rând
 Pe lângă fereastra mea tăcând,
 Ca și când
 Îi apăsa greu, o taină, — pe suflet, pe gând.

Azi,
 Atâtea inimi în bucurii curate se'nveșmântă

Și cântă, —
Numai mami i-au înghețat lacrimile pe obraz
De când
— În gând —
A sărăciei grije o frământă.

Pe voi nu vă doare
Crăciunul care m'a găsit la vatra mea umilă
Depart de orice bucurie
Așa cum numai Dumnezeu mă știe?...
Pe voi nu vă doare ?
Fie-vă milă,
Fie-vă milă...
Dem PĂȘĂRESCU
Cojmana, Dec. 1940

ELEGIA FRUNȚII

S'au topit, pe rând, în tihnă,
Zările pentru odihnă.

Trist, cu glasurile sumbre,
S'au întins tăceri și umbre.

Peste umeri mari de cer
Trece-o boare de mister...

Din tăcerea de sub frunte
A irumpt isvor de munte.

Sub pleoapele închise
Cresc nestăvilite vise...

Și spre zările din mine
Trec chervane de lumine...

Pentru cine ard făclii
Peste albe veșnicii ?

Pentru cine plâng în soare
Glasurile lăcrămioare

Pentru cine scriu aceste
Gânduri albe de poveste

Cine-a plâns între perdele
Pentru visurile mele ?

Cine mi-a aprins sub frunte
Dorul creștelor de munte ?

Cine mâinile mi-alină
Cu săruturi de lumină ?

Clipa 'și trece veacul. Unde
S'ar topi în mers de unde
toate visurile mele
răslețite printre stele ? !

Către care vis de mare
Mă vor duce căi amare?...
Sergiu CRISTIAN

Revista "*Gândirea*", București. Anul XX, Nr. 1, Ianuarie 1941.

SALCIA

Dragostea ți-o despletești, curată,
peste liniștile mele reci și grave,
ca o salcie de vis cutremurată
peste-un iaz cu apele bolnave.

Mladele palpită ca o undă
sărutând, sfioase, somnul verde
Balta vrea c'un cearcăn să răspundă,
ci sub lintiță inelul ei se pierde.

Salcia se pleacă, dar senină
apa 'ncremenește fără viață.

În lichida-i putredă lumină
tresărirea frunzelor îngheață.

Numai purpura adie lin un scâncet,
când din fundul somnului acvatic
duhul nuferilor morți se urcă lănced
ca un fum subțire și molatic...

Radu GYR

Revista "*Gândirea*", București. Anul XX, Nr. 1, Ianuarie 1941.

CÂNTEC

Din toate drumurile ce pornesc să 'nfrunte,
iubesc granitul cărărilor de munte.
Urcușul lor cu ghiare cățarate
e numai piatră și singurătate.

Ah, liniștea potecii 'nvingătoare
când tâmplele își reazimă de soare !
Viața mea, tu cunoști aceste poteci ?
De-atâtea ori, cu ele-ai vrut să pleci.

Din toate cântecele ce străbat pământul,
mi-e drag doar geamătul pe care-l cântă vântul.
E larg și singur și înalt și geme,
precum un strâmbă - lemne peste vreme.

Rupând fâșii din mări, din stânci, din noi,
aleargă geamătul văduhului vâlvoi.
Tristețea mea, amarul cântec știi să-l spui ?
De-atâtea ori te-ai despletit în goana lui.

Din toate stelele ce pâlpâe pe cer,
mi-s dragi acelea care cad și pier.
E-atâta aur în căderea lină
și moartea lor e jerbă de lumină.

Zăpezile din moartea lor mi-s dragi,
când se desfac peste păduri de fagi.
Inimă, le cunoști ? Fiecare stea
Te 'nchide și pe tine în ea.

Radu GYR

Revista "*Gândirea*", București. Anul XX, Nr. 1, Ianuarie 1941.

DE CE ?

De ce să'ncheie veacul cu litanii?
Cine-a răpus oștenii, căpitanii?
Ce duh a trâmbițat a răsvrătire
și pentru care vină-i pustiire?
Nevrednic neam și-a sugrumat profeții
și-acum bocește ruinele cetății?...

Arată zarul fața-i dinspre moarte:
s'ardică vânturi tari din miazănoapte
și pun în cumpeni apele cu carul;
noroadă plâng și Crai ascut hangerul.
De ropote se năruește drumul,
prin cinuri paște flacăra și fumul;
arhangheli taie zodiile'n săbii,
cârmacii trag limanele'n corăbii.

Se scoală morții frământând în mână
bucăți de cremene și de țărână:
proptesc pe temelii cetate dacă
cum n'a mai fost în țara lor săracă...

Să se sfârșească veacul cu litanii:
aicea sunt oștenii, căpitanii...

ION DORU

Revista "*Universul literar*". Anul XLIX, Nr. 45, Sâmbătă, 2 Noembrie 1940.

VEAC NOU

Idee sfântă legionară,
 Tu ai învins în vremuri grele,
 În tine trebuie să crească
 Feciorii toți ai țării mele!

Tu dela Nistru pân'la Tisa,
 Sădiși virtute și elan;
 La glasul tău stau milioane
 Să moară pentru Căpitan!...

Ai semănat virtute 'n suflet
 Și gânduri românești prin țară,
 Am fost martiri, ne-au rupt cămașa,
 Dar azi, vom îmbrăca-o iară.

S'au dărâmat celulele'nchisorii
 Și acum trăim un început de veac,
 Suntem slăbiți la trup, dar nu la suflet,
 C'avem la temelie sânge dac!...

Haralambie V. PLOSCARU

Revista "*Universul literar*", Anul XLIX, Nr. 45, Sâmbătă, 2 Noembrie 1940.

PÂNĂ CÂND...

Pentru Dumnezeu, pentru țara lui
 Legea este sfântă, grija orișicui,
 Nu mai este vreme, nu vrem împrumut
 Apărăm cu cinste tot ce am avut.

Ne zâmbesc străinii hulpavi la hotar
 Stropii cu otravă întind în pahar,
 Copii îi adună de pe străzi, din case
 Mame privesc jalea, plâng neputincioase.

Soarele nu-i soare, raze pârjolesc
 S'a întins prea mult pustiul grotesc,

Bucăți din țarină s'au vândut bizar
Lacrimi, umilință, secetă, amar.

Până când se strânge lanțul umilinței
Până când se întinde timpul neputinței,
Până când cu toții în genunchi vom sta
Până când, o Doamne, mai putem răbda?

Români, România-grădină sfințită
Vin alții, o lasă mereu neîngrijită,
Neghina tot crește iar bobul de grâu
Se scutură 'n locul secatului râu.

Umiliți atâta, trupu' istovit
Pare fără vlagă, TU ne-ai părăsit
Întristați am spune în necazu' nost;
- Iisuse reînălță NEAMUL cum a fost.

Asta ni-i rugarea, fie în bun ceas
Oricine s'audă lacrima din glas,
Inima ce plânge, zbuciumul firesc
Din suflet strigarea în grai românesc.

Autor: Omu' de sub cruce

ARDEALUL MUCENIC... (1940)

Din Vinț pân'n Țebea, din Ciucea'n Inău,
O gloată 'ncruntată coboară prin vreme
Și'n ochii ei așpri cu-adâncuri de hău
Ardealul străbunilor geme.

Cu munții pe frunte și ceru'n desagi,
Durerea de moarte în scrâșnet și-o poartă
Și'n pasul nepoților dârji de iobagi
Ardealul se'ncruntă sub soartă.

Sub ținzurele aspre se sbate cumplit
O inimă grea de venin să nu geamă.
Pe cruce de veacuri hain răstignit,
Ardealul stă frânt și blestemă.

În umbrele serii, coboară din cer,
Din cerul ciuntit, fără zări de lumină,
Un vaer de-adâncuri de plumb și de fer:
Ardealul robit se închină.

Poteci de hățişuri se umplu de pași
Și vântul de 'nalturi răscoală gorunii;
Din Blaj în Sătmar și din Turda 'n Almaș
Ardealul își cată străbunii.

Sub cerul rumân, înorat, hărtănit,
Se sbate în dungă un clopot de-aramă
Și'n noaptea cumplită de veac prăbușit,
Ardealul pe Horia-l cheamă.

Se clatină munții și brazii se frâng,
În clocot e valea și'n negură dealul,
Strigându-și osânda spre ceruri, și plâng:
Ardealul !... Ardealul !... Ardealul !...

Mugur MARDAN

1940

Revista "*Universul Literar*". Anul XLIX, Nr. 39, Sâmbătă, 21 Septembrie 1940.

RUGĂCIUNE LEGIONARĂ

Cu inima, mijiri de vis și toamne,
Ne-am împletit cu sârg, destinele,
Și-am sângerat sub mâini nedrepte, Doamne,
Să ți le-aducem Ție, - ține-le,

Și ne trimite'n taină, să ne poarte,
Arhanghelii de fulger și de nea,
Când vom porni prin prigoniri și moarte,
S'aprindem peste țară câte-o stea.

Marin GĂISEANU

Revista "*Familia*". Dir. M.G. Samarineanu. Anul 76, Seria IV, Nr. 1, Ianuarie 1941.

RUGĂCIUNE PENTRU TRIMITEREA CĂPITANULUI

Pe frunte, spinii îi făcuseși laur, -
Și mantie de purpură din sânge,
Și lanțurile, prefăcute 'n aur,
Noi n'am putut nici să-l oprim, nici plânge.

Dar ni-l trimite, Doamne, 'n faptul serii,
Ca pe-un luceafăr depărtat și blând,
Să-i sprijinim în palmele durerii,
Poverile de vișe și de gând!

Marin GĂISEANU

Revista "Familia". Dir. M.G. Samarineanu. Anul 76, Seria IV, Nr. 1, Ianuarie 1941.

13

Te-ai ridicat uriaș, peste veac,
Privirile de fulger geto-dac,
Mâna cu porunci de buzdugan,
Peste codri, peste deal și bărăgan,
Răzbunare pentru scrâșnet de țăran,
Trăsnet pentru vrere de dușman,
Pentru Rumânime, aprig Căpitan.

Te-a trimis istoria: să'nțelegi,
Să ridici, să pedepsești și s'alegi,
Cu aspre viscoliri de furtună,
Destinul de împlinire străbună,
În țara ce' cântec ți-adună
Stejari din Cosmin de Cordonă,
Pentru Dumnezeu și Neam, verde cunună.

Și răsar, în ropot rar de roibi razboinici,
Ca albinele din stupii roinici,
Voevozii'n bătălii destoinici.
Cântă Dacii'n țundre și sumane,
Nicadorii'n besne subterane,

Neamu'n răzvrătiri de uragane:
Căpitane, Căpitane, Căpitane!
Vasile POSTEUCĂ

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul II, Nr. 7, 1937.

CEAS DE RUGĂCIUNE

Fraților, scăzută-i ziua bună
și plopii dau cu frunțile de lună.

Nici flintele, nici fluer nu răsună...

Cu-azurul sprijinit în mână,
falanga deslușește cerul din țărână

și'n rugă îngenunche ca cerbii:
Stăpânul pădurilor și ierbii,

să trimită'n închisoare
camarazilor fărâmi de soare.

Ei zidesc din munți de suflet și alean
neamul nou daco-roman.

Gh. ANTONOVICI

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul II, Nr. 8, 1937.

PRIMĂVARĂ VERDE

În primăvara verde de baladă
Ard zarzării înzorzonați de floare;
Se prind în joc bujorii din livadă,
Văzdoagele plâng doruri mari de soare...

Grădină albă de zarnacadele
Jertfește gând de foc în stropi de rouă,
Că'n zori adună Domnu'n crâng de stele
Cleștar aprins de dimineață nouă.

Se'ncheagă viața'n cânt de tinerețe
 Cum zumzetu'n amiezile de vară;
 Cresc plini răsirii'n margini de fânețe
 Și'ncepe lujer de-amintire să răsară...

Prin anii mulți ți's scrinii albi ai frunții
 Ca steblele de mintă la icoană,
 Cum în poveste țările și munții
 Stau fără veac și fără de prihană.

De dincolo de piatră și de vreme
 Pornit-au oști să'nsângere pe creste
 De dragul unui vis de crisanteme
 Și dor de țară verde și poveste.

Sub ruginite gratii de'nchisoare -
 Comori și cimitire laolaltă -
 Ei duc în gând noroc și sărbătoare
 Din țara ta spre țara lor înaltă.

Sub bolți de-azur mireasmă albă'mparte
 Cădelniță de pace și tăcere,
 Că dincolo de jertfe și de moarte
 Ne-așteaptă rumânească înviere.
Vasile POSTEUCĂ

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul I, Nr. 9, 1936.

RUGĂCIUNE

Căpitan cu verde stemă de'mpărat
 Trece, mari, țara'n nou descălecat...

Crește-mi, Doamne, veacurile'n nouă Țară
 Cer aprins de biruință legionară.

Unde bat Carpații basmelor din coamă,
 Colo'n raiul țării sărutat de Tise
 Lângă pragul unei alte lumi deschise,

Liturghii de rugă'n mânăstiri de pară,
Vrednicește-mi, Doamne, cântecul de țară.

Când vor coborî din vremi și mânăstiri
Crăișorii și hatmanii cu oștiri,
Și-i vor sta de-a dreapta Moța și Marin,
Iar de-a stânga tot norodul carpatin;
Când s'or ridica și crucile, holoată,
Să'ngenunche'n rugăciune țara toată,
Să-mi sărut icoana Țării de topaz,
Vrednicește-mi, Doamne, cruce de viteaz.

Vasile I. POSTEUCĂ

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul III, Nr. 5, Ianuarie 1938. Vezi și varianta de mai jos sub
titlul "*Rugă*" apărută în revista "*Falanga*", Anul IV, Nr. 26, 9 Decembrie 1940:

RUGĂ

Crește-mi, Doamne, veacurile'n noua Țară
Cer aprins de biruință legionară!

Lângă porțile de soare și de-aramă
Unde bat Carpații basmelor din coamă,

Colo'n raiul țării sărutat de Tise
Lângă pragul unei alte lumi deschise,
Clopot de lumină și Rarău de pară
Vrednicește-mi, Doamne, cântecul de Țară.

Când va coborî din vremi și mânăstiri
Căpitanul, cu Legiunea de Martiri,
Și-i vor sta de-a dreapta Moța și Marin,
La picioare tot norodul carpantin,
Să-mi sărut icoana Țării de topaz,
Vrednicește-mi, Doamne, cruce de viteaz.

Vasile I. POSTEUCĂ

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 26, 9 Decembrie 1940

Drumul din urmă al Căpitanului

Pe brațe albe de suspine
 își duce neamul jertfa lui
 mergând cu pas de rugăciune
 spre groapa neagră de tăciune
 în urma Căpitanului.

Merg Nicadorii, Decemvirii,
 merg legionari cu fruntea sus
 căci Căpitanul izbăvirii
 spre biruința mântuirii
 se 'nalță astăzi ca Iisus.

Coloane verzi legionare
 își poartă veacul de dureri...
 destinul nostru trist ne doare,
 pășim cu pas de îngropare
 pe drumul marei învieri.

Din fundul viselor sărmene
 amare lacrimi vin torent,
 dar noi nu plângem Căpitane
 mereu la cripta ta: prezent!

Titus TENȚIU

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 26, 9 Decembrie 1940.

GÂND LEGIONAR

Din pragul hotărârii legionare
 nu ne clintim și nu ne vom clinti
 vom îndura orice cu resemnare
 și pașii noștri gloriei vor sădi.

Că Dumnezeu ne cearcă și ne bate
 de sângeră destinul românesc,
 noi ispășim trecutul de păcate
 și infamia celor ce hulesc.

Prin suferinți, prin muncă și răbdare
noi vom deschide zări de curcubeu
și'om câștiga întreaga împăcare
a neamului român cu Dumnezeu.

Cu frunțile scaldate de lumină
stropim aghiazma mării înoiri...
o lume nouă naște din ruine
purtând făclia sfinților martiri.

În gând purtăm atâtea jertfe sfinte
și de-or veni iar vremi de umilinți,
noi suntem viitoarele morminte
În zorile totalei biruinți.

Titus TENȚIU

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 27, 25 Decembrie 1940.

PREGĂTIRE DE MOARTE

Și-acuma, Doamne, am rămas cu Tine
să stau de vorbă. Inima-mi tresare,
iar glasul-mi scade și-i atât de bine,
că'n răsufierea Ta de-albastră glie
mă simt ca păcuraru'n dulcea înserare,
când somnul ni-i prieten și'n cărare
dulăii îl așteaptă cu lătrat de bucurie.

Ca aburul pe codri, zarea
ușor se pierde prin fereastră;
aleargă 'n miriști depărtarea
și'n frunze-i seara iar albastră.

Curând va 'ncepe toamna fumurie . . .
Răcoarea serii aspre mă 'nfioară
și-i'n aer ca și când o liturghie
s'ar pregăti. Vrea robul Tău să moară,
Doamne.

Vrea'n arbori iar să treacă, iar în grâne
să circule, spre lauda Ta, și'n rouă
să-și aburească răsuflarea, pâne
să-i fie inima, ca'n două
să i-o frângi.

Pătrund de-acum' apropierea
de floare-a frunții Tale înstelate,
de-acuma inima, ca'n pieptu-mi slab mai bate,
e-a Ta - și-a Ta e și tăcerea
ce-mi urcă umerii cu aripi de eternitate.

Odaia, Doamne, plină-i de tămâie
și, când veștmintele-Ți adie
ca vântul slobod la câmpie,
Te simt trecând prin grâie
și prin veșnicie.

Mi-i ca și cum m'ar fi 'nserat frunzișul
pădurilor de fagi, cu cerbi sfioși în ele;
sunt seară eu, iar Tu ești luminișul,
în care-am semănat câmpii întregi de stele.

E-un somn al țărilor înalte,
pe care nimeni nu-l mai știe,
că Dumnezeu s'a dus în veșnicie,
iar eu la celelalte.

Din mine țară am crescut,
azururi leneșe pe-a mărilor singurătate;
pădure-am fost și n'm crezut -
și hat de țarini nearate.

Îmi știe mineralul boarea gurii,
mă poartă apa 'n glijă legănătoare;
la fruntea-mi, care-i ploi de soare,
nicicând n'abate umbra stearpă a pădurii.

Oare suntem altceva decât o seară -
sau amiază, în care Dumnezeu

stăpânește, și nu sună mai clară
inima, atunci, de sângele meu?

E sufletul unora crin subțire
de-argint cu fulguri albastre de ninsoare,
al altora - o albă mănăstire
cu turlle svelte, cari tălăzuiesc la soare.

Văzut-am rânduindu-Ți casă
mezinii - trupul Tău de foc
să stea 'nlăuntru bine, ca'n mătasă,
iar lumea se mira de unde
răsare-atâta busuioc
și boarea lui dece-o pătrunde.

Dar eu m'am ostenit cărare
ușorului Tău pas și, totuși, greu, -
și mult m'am bucurat că sufletul, prin care
- ca'n veșnicie - trece Dumnezeu,
a fost cădere'n lut și'n timpuri înălțare.

Pășește, Doamne, pe cărarea mea umilă
și codrii Ți-or ieși în cale,
să-mi spună, filă după filă,
istoria vieții Tale,

iar dimineața, de-i ajunge 'n rai
cu mine - ne'nsemnat grăunte! -
așează-mi, Doamne, sufletu'ntre scai -
lumina lor să-mi sângere pe frunte.

Mircea STREINUL

Revista "*Gând Românesc*", Cluj. Anul VI, Nr. 5-12, 1938.

Notă: Poezie destinată inițial publicării în revista "*Iconar*" dela Cernăuți, dar care din pricina instaurării dictaturii carliste în Februarie 1938, a fost silită să-și înceteze apariția...

HAI DUCE ASCĂ

Bade, cruce de voinic,
Cruce de pământ despici:
Mândră masă
De mătasă
Și pe ea colaci de soare
Și ștergare,
Mari ștergare.

Fluier, fluieraș de fag,
Scrie lună peste prag.
Fluier, fluier de argint
Scrie trupul pe pământ;
Scrie'n lemn frumos de soc,
Sprâncene de busuioc.

Zână albă,
Grea de nalbă.
Înserare,
Sub ogoare.

Lângă somn, copac de lună.
Noapte bună,
Noapte bună.

Mire, mire,
Trandafire:

La capăt de sat sărac,
Pod de rouă peste veac.
La marginea câmpului,
Fluierele vântului,
Cărările sfântului.

Teofil LIANU

Revista "*Gând Românesc*", Cluj. Anul VI, Nr. 5 - 12, 1938.

Notă: Poezie destinată inițial publicării în revista "*Iconar*" dela Cernăuți, dar care din pricina instaurării dictaturii carliste în Februarie 1938, a fost silită să-și înceteze apariția...

CĂLĂTORIE

Cu sufletul în palme, ca arhangheli, vom veni
Prin versurile-aceste simple, astăzi lângă voi,
Tăcerile să le gonim din inimi în cimpoi,
Cum toamna strâng în ochi ciobanii drumurile gri.

În gândurile noastre va surâde Dumnezeu,
Și câmpurile albe, oglindite în azur,
Vor ridica spre soare tânăr, sufletul mai pur
Și nu vom ști cum plânge prin ogradă traiul greu.

În plete vor solfegia caișii melodii
Și buzele vor murmura spre stele rugăciuni.
În codrii, cerbi vor spune basme iepurilor buni
Și primăvara va aprinde albe simetrii.

ION ȘIUGARIU

Revista "*Gând Românesc*", Cluj. Anul VI, Nr. 5 - 12, 1938.

Notă: Poezie destinată inițial publicării în revista "*Iconar*" dela Cernăuți, dar care din pricina instaurării dictaturii carliste în Februarie 1938, a fost silită să-și înceteze apariția...

LEGIONARIII CĂZUȚI

Legionari căzuți pe-a patriei altare
Soarele vostru-abea acum răsare;
În biruință vi s'a preschimbat osânda
Căci jertfa vieții voastre ne-a adus izbânda.

Din trupurile voastre coborâte 'n tină
Vor crește lujeri veșnici de lumină
Să ne arate calea înainte
În drumul drepturilor noastre sfinte.

Legionari căzuți, mărire vouă !
Pe voi se 'naltă România nouă
Ce va urca mereu biruitoare
Asemeni unui răsărit de soare.

M. Viforeanu

LEGIONARI

Din jertfa celor ce-au știut să moară
S'a ridicat duh luminos în țară
Și din a prigonirilor furtună
Al biruinții imn acum răsună.

Legionari ne'nvinși ai țării sfinte
Ne sunteți azi icoane din morminte
Și cu evlavie vă înconjoară
Întreaga nație legionară.

Porunca Căpitanului ni-i lege
Și inima ni-i către noul Rege
Nădejdea biruinții viitoare
În lupta pentru dreptele hotare.

Să ne-arătăm vrednici de 'naintașii
Ce ne-au purtat spre biruință pașii
Si 'nspre victorie, tot înainte
Legionari ai țării noastre sfinte!
M. Viforeanu

VORBEȘTE SOLUL DIN SUCEAVA

Eu port cuvânt
din Țara unde în mormânt
stă Cel ce-aice m'a trimis.
Nu am nicio poruncă 'n scris,
ci-al meu Stăpân și Voievod
de veacuri îngropat în vis
și în mănăstiresc prohod,
cu mare glas m'a rechemat
din lut, și eu oștean plecat
al gândului Măriei Sale,
la Putna am venit s'ascult
îndurerata și de mult
voievodala Sa chemare.

Al meu Stăpân
 sub lespede cu slovă veche
 a plâns tăcut o noapte 'ntreagă.
 Și nu puteam să mai rămân
 cu plânsu'-acela în ureche,
 că 'n el vorbia Moldova toată, -
 plângeau cu el străvechi altare
 și toți vitejii care-odată
 râdeau și se jucau cu moartea
 să făurească-o Țară mare.

Și n'am mai așteptat cuvânt
 cu glas din veac și din mormânt,
 ci am venit să spun supus
 că 'n munți bucovineni e plâns
 de Voievozi și vechi oșteni
 cu visul îngropat în vremi.

De-o să mai fiu
 ales să port tristeți domnești
 și grea solie din sicriu,
 voiu cere lui Ștefan cel Sfânt
 un paloș cu-ascuțiș de vânt
 din codrii noștri fără rouă,
 să-l dau în mâini împărătești
 ca să clădesc o Țară nouă.

August 1937

George IONAȘCU

Revista "*Universul literar*", București. Anul L, Nr. 1, Miercuri, 1 Ianuarie 1941.

PESTE ASTĂZI, PESTE MÂNE...

Peste astăzi, peste mâne,
 trece Neamul mucenic,
 peste vifor fără frâne,
 peste freamăt venetic...
 — Neamu', unde-a stat, rămâne:
 cremene pe plai voinic.

Triște tremură, cernită,
 Neam — izbit de veac barbar:
 suflet sur de dinamită,
 inimă de-azur și jar —
 frânt-ai pâne, 'n plâns stropită,
 cinei sfântului hotar.

Facla-și poartă sumbru geniu:
 drum Istoria 'ntoarce iar,
 Se cutremură mileniu.
 Vii, martirii mii răsar.
 — Trece astăzi, trece mâne....
 — Neamul, unde-a stat, rămâne.

Scrâșne granița călită,
 Jind rânjește — leat pândar.
 — Suflet sur de dinamită,
 inimă de-azur și jar —
 tace jale împietrită — :
 „Trecă și acest pahar !”

Neamul, unde-a stat, rămâne:
 cremene pe plai voinic...
 — Peste vifor fără frâne,
 peste freamăt venetic...
 — peste astăzi, peste mâne —
 trece Neamul mucenic...
George VOEVIDCA

Revista *“Universul literar”*, București. Anul L, Nr. 1, Miercuri, 1 Ianuarie 1941.

LEGIONARUL

Se svârcoleau în gropniți voievozii,
 Gemeau vlădicii, în cripte, și panduri.
 Ciolanele moțești trozneau sub bozii,
 Zarea murea, vântul cobeza, oftau păduri...

Prindeau din temelie să se miște
 Parânguri și rarăuri de granit.

Bejenii lungi și bice de restriște
Izbeau din nou în Neamul oropsit.

Și mi-am lipit urechea de morminte
Și-am auzit cum țiuie și plâng.
Și-am ascultat, în băltăreț fierbinte,
Ce greu oftează codrii când se frâng.

Și-am izbucnit atunci ca o vâltoare,
Învârtejit din cremene de fier...
În coastă am o pajură de soare,
Pe umeri vifor duc, pe frunte cer.

Mă'nchin spre Feldioare și Rovine,
Mă plec pe oseminte de rumâni.
Țărâna cnejilor o port cu mine
Și beau trecutul Țării din fântâni...

Când brațu-mi cade aprig ca o spadă,
Pedepsitor de mișelie și trădări,
Senin rămân cu fruntea pe baladă
Și pe obraz aprind lumini și zări.

Biserici noi cu creștetul ca luna
Din mâna mea răsar ca niște crini.
Cu târnăcopul meu despici furtuna
Și cu mistria mea zidesc Destin.

Zâmbind, primesc și temniță și roată
Mucenicia o aștept și-o cer.
În temniță Iisus mi se arată
Și-mi oblojește rănilor cu cer.

Iar sângele de-mi picură pe Țară,
Din fiecare strop crește-un altar...
Ler, Lerui, Ler, din jertfa legionară
Înalță, Doamne, - o Țară ca un har!
Radu GYR

ȚARA

uite-i !...

arși de soare, aspri, 'ndrăsneți,
crainici iuți ai unei noi vieți...

ca printre fulgere, prin furtuni, pe sub grindini
vin voinicește de pretudindeni:
pădure mișcătoare de goruni nebuni,
oaste făcătoare de minuni,
cu vrere năprasnică, vie
de-atotputernicie...

feți-frumoși ai unui nou noroc,
cresc sprinteni, s'oțlesc, se răscoc,
sub ceruri de plumb și de foc...

în foamea-i de faptă și infinit,
țara cu trup tâlhărit,
cu inimă arsă,
dîrză, mănoasă-i revarsă
puhoi spre 'mpotriviri,
peste porunci de sbiri,
spre încleștări ce i-adastă
pe cea mai înaltă creastă...

rupți de străbuni, de părinți, -
cu vreri, cu pași fierbinți
calcă prin timp, biruindu-l
cu truda, cu'ndrăsneala, cu jindul...

sub pașii lor iuți de-avangarde,
piatra, pulberea scapără, arde
și drumuri de foc se rup, împărătește,
spre-un aspru destin ce se împlinește...

tabere cresc, - veacul să-l clatine,
peste tîngueli împietrite în datine...

tabere cresc - vaste cetăți,
peste gemete și strîmbătăți,
peste schilave răsmeriți de-alte dăți,
peste 'ntinderi de plecate capete,
peste putrede robiri ce 'ncep să scape...

prin ierburi ca de cue,
tabere, puterea năprasnică, sue,
și-o sue,
pe muntele învins, despicat,
pe care-l calcă, neîncetat,
mers apăsător,
mers încruntat
de-opincă năzdrăvană și bocanc ferecat...

fruntea se'nfrățește cu palma...
flăcăi de bronz, în arșiți, de valma
țîșnesc, în cete, cu sîrg neînfrînt,
ca din fund de pământ,
ca din piatră,
spre-o nouă, veșnică vatră...
le simți dîrjenia, din ochi, din falcă,
din felul cum calcă...
din patima for aspră și idolatră,
din pumnii de piatră...
din foamea lor grea
de cer și de mîine...
din mersul lor: roib fără frîne
spre-un uriaș altceva...

sprintene sape
și tîrnăcoape
schimbă trîndave alvii de ape...
le 'năbușe răsmerița ce crește-potop...
le vindecă mersul zănatic și șchiop...
pe urme de bălți cu ape schiloade,
slobodă, glia fierbinte dă roade...

ca 'n basm, biserici cresc
din vis tineresc...

sună altfel, prin veac,
toaca peste satul sărac...
    sună,
răsună-a furtună
ca o goarnă-nebună,
    mereu,
peste inima neamului meu,
peste zilele neamului meu...

cu foame de lup
drumuri noi rup,
adânc, pîn' departe,
peste stîncile moarte...

meșteri,
în repezi, năvalnice creșteri...
    ținte -
dincolo de zarea ce minte,
dincolo de blid și cuvinte...

nu-i furtună nebună,
nu-i ploae de foc,
să-i oprească pe loc...
să-i oprească pe loc...

dîrjenie fără 'nfrîngeri
de flăcăi-îngeri,
gata să treacă, așa la noroc,
prin gloanțe, prin apă, prin foc,
să mute munte după munte,
s'aprindă, să treacă, în frunte,
să 'nfrunte -
răsmerițe crunte
și nenoroc...

aceleași porniri îi adună
oaste de gînd și furtună,
cu flintele, gata 'ncărcate,
pentru cazne vechi și strîmbătate...
cu svelte,

darnice și ucigașe unelte,
din care țîșnește și crește 'ndrăsneață -
o nouă viață...

cerul, într'o zi,
împărătește va răsplăti
nemărginita lor învolburare,
vrerea și dîrjenia lor fără hotare:
stîncile ce-azi pașii li-i rod, împărățiile de nisip și de glod,
ca mîine da-vor rod...

pașii lor semeți, în glia grea,
urme fierbinți vor lăsa,
urme de foc vor lăsa,
drumuri năprasnice de mergere vie
spre slavă și 'mpărăție...

din mulțimile oarbe unu s'alege...
gîndul lui: rege...
vorba lui: lege...
vrerea-i: platoșe de neînfrînt...
pasul lui: cutremur de pămînt...

veacul, sub trăsnete, în sbatere grea,
îi zice cum vrea,
îl botează cum vrea...

la masa de lucru adună:
azurul văzduhului lîngă furtună
și lîngă-o inimă mai bună ca o pâine : -
cruzimi de tigru, auzuri de cîine...

noua lui limbă
fața țării o schimbă:
grîul crește mai plin din glia săracă,
fetele se fac mai frumoase, să-i placă,
flăcăii, pentru el,
se'mbracă 'n mușchi mai tari ca de-oțel...
pentru-o rază din privirea-i, ruptă,
oricine-i gata, pentru el, să cadă 'n luptă...

bătrînii sătui de viață, ar vrea să mai trăiască
să stee *drepti* la vorba lui împărătească...

pușca, tunul, tancul, cu botul în tină
i-se închină...
pacea-i mai pace, războiul - mai crunt...
pentru el sunt toate-așa cum sunt...
ochii lui cu mii de uitături de-o-dată
străfulgeră și scoală în picioare țara toată....

se năruie tot ce-i putred și rău
sub furtunile destinului tău,
pentru tot ce prin timp va rămîne, -
țară, cu altă față,
țară ce crești îndrăsneată
peste glod, peste ceață,
peste azi,
peste mîine,
peste marea nesfîrșită de capete,
ca un soare ce n'o să mai scapete...

îndrăsneți
de alte 'ndrăsneli...
supuși-rebeli,
crîncen biciuiți de sîrg și fierbințeli,
beți
de alte poveți,
cu vreri ca pentru mii de vieți,
cruzi pîn' la uitare de sine,
pentru-un îndărătnic pas spre mai bine, -
vom alege, vom bate mereu,
drumul cel mai lung și mai greu,
pîn' ce-om simți că opinca răbdării se crapă,

pîn' ce-om vedea că urmele'n veac și le sapă
cu opinca la fel,
bocancul nostru putred, rebel...
pîn' ce 'ntr'o zi,
spre zările aceluiaș țel,
pe creștete ni s'o topi,

de zăduful bătăliilor, - casca de-oțel...

ieri: - stîrv...

mîine: - sîngerări pe munții așpri pînă 'n vîrf,
fără sudălmî, fără scrîșniri din dinți,
cu genunchi de fier, cu tălpi fierbinți...

pentru fișiile de trup, rămase'n colți știrbi și goi
ai stîncilor pe care crîncen le-am învins,
nu ne-om uita, cu ochii făr' de nădejde, înapoi,
n'om îngălbeni, înspăimîntați de necuprins...

cu privire aspră, caldă, îndrăsneată -,
vom privi prăpastiile, în față...
și pe marginile lor, colibe ne-om clădi
din ceață și din treceri iuți de vijelii...

în fiecare nouă dimineată,
fi-va mai aspră și mai semeată,
foamea fierbinte
de-a răsbate 'nainte
spre piscul eel mai ascuțit, mai nins,
pe care încă pas de om nu l'a atins...

în trăiri tot mai aprinse, tot mai vii,
zi după zi,
vom stăpîni din nou, din nou vom cuceri,
- în împotrivirile ce hîrăe și latră -
cu vrere sălbatică, oarbă:
fir de iarbă după fir de iarbă
și piatră după piatră...

a sorții poruncă
mantauă de flacări pe umeri mi-aruncă...
spinteeă veacul - flamură ruptă -
năprasnicu-mi chiot de luptă...

crîncene pofte mă pradă, mă mușcă...
cînd, peste anii-mi lacomi și netrebnici, într'o zi
m'oiu poticni,

m'oiu prăbuși -
 mina vreau să-mi împietrească pe pușcă...
 te-oiu cânta, te-am cântat,
 prin veacul de furtuni spintecat, -
 pas de bocanc ferecat,
 în piatră lăsat, tăiat,
 pe unde-am călcat,
 pe unde-ai călcat ! ...

în arșita de-amiazi
 crește aspru *mîine* peste azi
 și peste *mîine*:
 drumul de furtuni ce ne rămîne...

pași uzi...
 de-abia i-auzi...
 mii de spinări, de tălpi, pe schele...
 și cutezante, pe căi fără număr...
 cot la cot
 cu-oțelul lor tot,
 cu cerul pe umăr,
 trece, în marș zdrobitor,
 cu veacul aprins sub picior:
 oaste năprasnică, sprintenă, verde,
 ce nici o bătălie nu pierde...

.....
 ce negustori de gând mișelnic
 și de vorbe rele,
 hulit-au visul furtunos al patriei mele?!...

își uită de pîine, de apă,
 de truda ce inima și palma li-o crapă...
 vrerea flămîndă, nebună, ce-i mîină
 și răgaz nu le lasă, -
 li-e singura stăpîină
 și'mpărăteasă...
 milioane de pași din genunchi de oțel
 samănă la fel,
 cu dărnicie după el,
 prin timp ca printr'o verde iarbă 'naltă,

oricare din acești vremelnici inși,
solari și neînvinși,
ce cresc sburdînd pe șes, pe munte, laolaltă...

pentru orice strașină valahă - nouă ori străveche, -
unde-i pasărea măiastră: vorba fără de pereche, -
poduri să ne-arunce peste vreme, peste zare,
peste prăpastia cea mai mare?!...

unde-i pasul mîndru și buiac,
drum să bată într'o ziuă ca 'ntr'un veac, -
într'un sălbatic salt
spre 'nalt,
să răsbune dintr'odată, mersul nou de foc,
atîtea și atîtea șovăeli și putreziri pe loc? ! ...

sus frunțile, cosași uriași ! ...
coasele 'n zădufurile ce ne răscoc,
să pară, pe cer, curcubeie de foc...

străfulgeră, ciocan!...
izbește, tîrnăcop ! ...
flăcări să 'ngrop,
să desgrob,
sămîntă de foc,
de foc și noroc...
din orice grăunte
să crească - un munte...
izbește năprasnic piatra mișea,
scînteii să țîșnească din ea,
fulger să ne fie, soave ori stea,
pentru truda cea mai grea...

flăcăi dirji, pe brînci,
drum spintecă 'n stînci
cătrecă mai bună., mai izbăvitoare pîine:
cătrecă ziua de mîine...

pumni se desfac, se închid fierbinte -
frunze roșii pe unealta ce nu minte...

creste în ei, se frământă mereu:
soartea năprasnică a neamului meu...

pași... pași...
sprinteni, mărunți, uriași...
pași adunați, împlețiți într'o zi,
ca'n ajunul unor crunte bătălii,
într'un lunatic marș, nebun, apăsător,
spre zări sub care încă nimeni n'a călcat...

de-o fi fulgerat să scapăt,
printre chemări de goarne,
    mîine poimîine, -
    cine-o rămîne,
    pușca s'o joace,
cazmaua s'o 'ntoarne? ! ...

cine va, duce dornic, fierbinte,
peste zări înainte,
dîrz, dacicul drum pînă la capăt?!...

latră cazmale deavalma...
tresaltă inima, sîngeră palma...

trudă mută, trează, surdă,
la temelii de lumi ce se'mburdă...
un veac putred se'ncurcă, se clatină...
truda preschimbându-se 'n lege, în datină...

'nainte ! ...
'nainte ! ...
vrerea iuțește brațul fierbinte...

pentru primejdii noi, bocancii vechi mi-i ferec...
crește peste mine, peste timp și 'ntuneric,
sub fulgere - un *mîine* feeric...

troițe,
poduri,
fîntîni

cresc svelte din tinere mîni,
în zile ca'n lungi săptămîni...

țara a cui e?!...
timpul al cui e?!...
cine ne bate brațele 'n cue?!...

'nainte !
'nainte ! ...
trece fierbinte...
cade, se scoală și-aleargă spre faptă,
calea cea dreaptă...

brînca se strînge brusc ca pe-o puscă,
pe unealta ce se smulge și mușcă...
zi de zi,
săptămîni,
an lung după an,
ne'nfrîntă se sbate, sporește, asudă,
cu milioane de genunchi și de mîni,
cu milioane de mușchi și plămîni:
truda zăludă
izbînda zăludă
cu 'ndărătnicie făr' de hotare,
bate mai aspru, mai tare,
bate ciocan năzdrăvan,
din graniță 'n graniță să se audă,
țara uimită să te audă !...

vîrtos, voinicește, izbește ! ...
izbește, ciocan năzdrăvan,
piatra să geamă, să se 'nspăimînte,
fierul să 'mproaște flacări, să cînte
izbînzile muncii ne'nfrînte ! ...

punți peste munți,
pod lîngă pod,
peste ape ce rod...
dîrz, drumuri desnod
prin piatră, prin plod, -

pentru norocu-ți, năvalnic norod ! ...

peste gropi de trufași arîndași,
peste gropi de tâlhari cămătari, -
plugule, tot mai aspru să ari,
petec pustiu să nu lași,
bruș nezdorbit să nu lași ! ...

peste mișelnice morminte de hoți,
de hoți și netoți,
ară adînc, adînc cît doar *poți* ! ...

căci e pe drum,
un plugar cum altul nu-i să-i semene...
după-al cărui pas ogor sălbatic n'o rămîne...
plugarul năzdrăvan ce va ara prin foc și scrum
cu pas de fulger, cu brațe de cremene...
plugarul-împărat, de mîne...

pîine ca de piatră...
lenea străveche 'i latră...
strigoii fără nume și vatră,
din scîrnava lor șatră,
îi hulesc, îi latră...
pentru drumuri noi ce'n stînci se rup,
uită-ți foamea de lup!...
uită-ți de tine, trup!...
pentru-ale zilei de mîne cîntece -
uitați-vă foamea sălbatică, - pîntece!...

strînge-te 'n trăiri tot mai iuți, tot mai vii,
năprasnică sete de-a stăpîni!...
nestăvilită năvală
de vrere imperială ! ...

pași de sudoare uzi...
prin pulberea clipei i-auzi...

ciocanul cîntă
în pulpa stîncii cînd se împlîntă...

latră cazmale deavalma...
plouă fruntea, sîngeră palma...

veacul călit, frămîntat,
ști-va pe unde-am călcat...
țara, peste vremi, aduce-și-va aminte
de urma noastră fierbinte...

timpul al cui e?
al cui e?
cine ne bate brațele 'n cue?
ce ne'nțeles, neghiob nenoroc,
putea-ne-ar vreodată opri iar pe loc:
pașii de foc,
gîndul de foc?!...

vremea uriașe, izbăvitoare biserică,
de blid și șovăeli îi desferică...
din aceleași străvechi, oloage cuvinte, -
sprintenă,
nouă,
fierbinte,
îi îmbrîncește 'nainte -
o altă limbă...

țara se șterge la ochi și pașii și-i schimbă...

Aron COTRUȘ
Arad, 1935

HAI DUCEASCĂ

de vrei, de nu vrei,
crunt călău bălai,
țara tot a mea-i...
io i-s rob și crai
pe cuprins, pe grai
și ea
îmi va da,
de-i vrea, de nu-i vrea,
dulci și-amare poame,

să nu mor de foame...
și izvoare 'ncete,
să nu mor de sete...

îmi va da, va da,
făr'a întreba
încotro mă duc
cu văz de haiduc:
codri fără fund,
unde să m'ascund,
ceafă ca de iad
lîngă orice brad,
pe cer, sori destui,
să-i pui căpătui,
căpătui haihui,
prin munții silhui,
unde'n mila-i, Domnul
mi-o trimite somnul...
și îmi va mai da,
ca o mamă, ea,
p'oi cîte voiu vrea,
rănile să-mi spele,
să nu mor de ele...
rănile de foc
să nu stau pe loc,
de pe cale lungă
moartea să m'ajungă...

dîrz, din creastă 'n creastă,
țundră de năpastă,
pădurea: nevastă...
vîntul: orb dulău,
alergînd prin hău,
latră iar a rău...

ursita străbună,
mi-a lăsat, nebună
pentru totdeauna
lumînare: luna,
colibă: furtuna...

mers din stîncă 'n stîncă,
răsuflarea-mi mîncă...
cărări de văpae
genunchii mi-i fac...
mă strigă pe nume
glas din altă lume...
mersul ciung și șchiop,
unde să-l îngrop ? !
în ce hău afund
rana să-mi afund ? !

cine te-a pus, din foc
să-ți spinteci cojoc,
să vezi, prin prăpăd,
ce-atîția nu văd ? !

cine te-a 'nvățat
încăpățînat ? !
și cine ți-a spus
să ții fruntea sus?!

când eram de-o șchioapă
cei de peste groapă,
strămoși fioroși
și iuți feți-frumoși,
mi-au șopit în vis
ce mi-e 'n stele scris...

în sângele-ți scrie,
tot ce-o fi să fie...
ce să-ți pară rău,
voevod peste hău,
că ești iar al tău !

viață, viața mea !
pe unde-oiu călca,
cu inima grea,
de răni să nu cad!
pe rînd brad de brad,

de mână m'or duce
pe poteci haiduce...

culmile de nea
și întinderea
vor îngenunchea
înaintea mea...

va simți și piatra
de ce-mi lăsași vatra...
va simți și glia
că io-i port solia...

va simți pământul
că io-i port cuvântul...
că muri nu pot
doar cu neamul tot...

pe unde trec eu,
cu răsuflet greu,
neamul, mut, mă strânge
la sînu-i de sînge...
mă strânge și plînge...

pe unde treci tu,
țara urlă: nu !
la gându-ți de gîde...
și de mersu-ți rîde...

Aron COTRUȘ
Poiana - Brașovului, Martie 1938

Almanahul ziarului "*Cuvântul*", 1941, București.

CORABIA VERDE

Corabia se frământă și se răsuțește
în lupta cu valurile ce-o izbesc tâlhărește
și apele cresc ca din hău nădrăvane,
căpitane! căpitane! căpitane!*)

Învinsă pe-o clipă, sub valuri se pierde
parcă de-a pururi, corabia verde
năprasnic mușcată de uragane,
căpitane! căpitane! căpitane!

Prin potopul ce zălud o răstoarnă,
s'aud prin văzduh ca o goarnă,
peste-ale mării nesfârșite noiiane,
poruncile tale de proroc, căpitane!

Și iată, de odată se'nalță semeață...
iarăși, Crăiasă peste timp, peste ceață,
peste-ale apelor titanice toane,
corabia ta verde, o, căpitane!

Zănatec aleargă prăpădul pe ape,
tot mai aproape și mai aproape,
dar duhul mai tare-i ca-ale mării prigoane,
căpitane! căpitane! căpitane!

Gata cu toții să murim în picioare,
pe marea aceasta ce crâncen ne doare,
spargem talazuri, înfrângem bulboane,
cu gândul la tine, o, căpitane!

Lupta e cântecul și biblia noastră,
holde vor crește de samulastră
din cremenea oarbă, din pietroase mormane
și din sângele nostru, o, căpitane!

Moartea însăși de-ar sălta pe punte,
sărire-ar fulgeriș cine s'o'nfrunte,
printre mii și mii de uragane,
căpitane! căpitane! căpitane!

Aron COTRUȘ
București, Mai 1939

---

^{*)} - Corneliu Zelea Codreanu, Căpitanul Mișcării Legionare.

CU VULTORILE GÂNDULUI

Cu vultorile gândului îți cauți poftă,
 vorbă, - zănatică lotcă!...
 pe unde uitate undui
 nu bănuiești adâncul ce-afundu-i...

în doru-mi mă 'mbuib, mă răscoc,
 mă mistui și scad:
 brad
 peste-o fântână de foc...

pe margini de hău,
 peste bine și rău,
 cu viața mă joc,
 cu moartea mă joc...

smuls din ale vieții cătuși...
 mi-o deschide, de-acuși: -
 ce prăpastii ? ce uși ?
 mâna neagră a clipei ce 'ntinde
 cea din urmă merinde ? !...

Aron COTRUȘ

Revista "*Gândirea*", București. Anul XVI, Nr. 6, Iunie 1937.

TRUFAȘI, MIȘELNICI STĂPÂNI!...

trufași, mișelnici stăpâni!
 o zi
 va veni,
 cu aripi sălbatice de vijelii,
 când crunt ni-or scăpăra cazmalele'n mâni...

atunci,
 atunci...
 smulși, ruși din munci,
 ieșiți din minți
 cu pumni fierbinți
 cu-oțelul nostru tot,

sdrobi-vom celor ce'n picioare ne calcă,
bot scârnav după bot
și falcă după falcă!...

Aron COTRUȘ

Din vol. "**Minerii**". Tipografia "Universul", București, 1937.

BALADA DIN BUCEGI

În sălbatece zănoage
ape fierb adânci.
Jnepii sue, greu, pe brânci,
basmu'n văi se trage.

Peșteri ies, sub râpi, să prade.
Scapără ereti,
când se scaldă dimineți
goale, în cascade.

Urme de sălbăteciune
pe coștile zac.
Cetinele sună-a veac
și a rugăciune.

- Limpede Ialomicioară,
pentru ce oftezi ?
- Jos, la Cheia-Orzii, vezi,
vulturii coboară.

Dau târcoale în lumină,
c'au aflat un leș.
Părea floare de cireș
fața lui mezină...

- Ce băsmăști, Ialomicioară ?
- Spun că vultur și
inima străinului
a furat-o 'n ghiară.

Pajuri au scobit, flămânde,
ochii unde, ieri,
lăcrimară primăveri
și fântâni rotunde.

Pliscul sfârtecă și ghiara
rupe'n măruntaie...
Către cearcăne de rai
munții-și urcă tiara.

Brazii-și clatină suspinul,
zadele se sbat.
- Spune-mi, râule 'ntristat,
cine a fost străinul?

- Nu 'ntreba ce-a fost și cine
Pieptul lui: pământ,
iar obrajii hrană sânt
pajurii haine.

Vr 'un tâlhar la drumul mare
poate va fi fost,
sau drumeț fără' adăpost,
călător spre soare.

Poate voevod cu spadă
și cu basm de fum,
părăsit în toi de drum
pasărilor pradă.

Taina lui cine s'o știe ?
Nu-i decât un leș .
Or s'o'ngroape codrii deși,
apa viorie.

- Limpede Ialomicioară,
cu arginturi vii,
taina lui dacă n'o știi
de ce plângi, amară ?

- Eu plâng buzele-i închise,
trupul ros de ploi,
ochii lui cu gene moi
ciuguliți de vise.

Și plâng mâinile lui, care
astăzi nu mai pot
să culeagă cerul tot
într'o desmierdare.

Radu GYR

Revista "*Universul Literar*", București. Anul XLIX, Nr. 36, 31 August 1940.

ÎN ȚARA LOVIȘTEI

În Țara Loviștei,

descăleca bătrânul Lotru din Parâng,
cu steme verzi și zornăind din zale grele...
Jupani de fier, cu veacul la oblânc
și cerul răzimat pe brațul stâng,
veneau să ctitorească munți și stele.

Clădiți din vifor și din promoroacă
domnind în piatră, viscolind din ghioacă,
urcau alături, printre fulgere și stânci,
cu cerbii și cu ulii dimineții.
Se ploconeau pădurile, pe brânci,
și ei le mângâiați spinările adânci.
Din pumni le ciuguleau, rotind, ereții,
și li se gudurau, în drum, izvoare,
să le sărute glesnele de soare.

În veacu - acela de aramă,
Sân-Pătru se da jos din Carul-Mare,
umbla pe țară, în dulamă,
cu tălpi senine de mărgăritare.

Și mucenici desculți, cu mâini de iască,
încinși cu funii lungi de lună vie,

băteau în poarta cnejilor, crăiască.
Județii 'ngenunchiau cucernicie
pupând, smeriți, fără voroave,
mâinile vechi și 'ngălbenite
de drumuri, de luceferi și ceasloave.

Și sfinții iar porneau în țară,
să intre 'n câte-o mănăstire
și prin icoane să se-așeze, sub safire...

În Țara Loviștei,
granitul se proptea în toroipane
când lifte răbufneau peste fruntarii.
Tulnice lungi chemau răstoace cu bulboane,
cnejii sunau măciucile, arțarii,
mistreții, cremenea, slodunii...
Se încingeau în trăznete și stei,
își luau pe umăr ghioagele furtunii
și fulgerau cu munții după ei.

Printre sbârlite coame de baltage,
vâlvoi, jugaștrii alergau peste viroage.
Ursoaicele, cu pui sălbateci
ardeau, betege, în bârloage.
Vulturii 'n cer se năpusteau, zănateci,
pitindu-se în raiul cu agate.
Și peșterile 'nfriçoșate
fugeau pe stânci, cu păru 'n vânt,
sa se ascundă 'n piatră și 'n pământ...

Hei, Țară - a Loviștei,
unde-amurgiră criptele de cneji ?
Unde - a murit pădurea de viteji ?
Vifornița și ghioagele de smeu
în care somn le-ai adormit atât de greu ?
În care veac zac pulbere, uitare,
parângurile ce luptau călare ?
Cum de muriră curcubeele, gorunii,
trăznetul, munții, stemele furtunii ?
Cum ? nimeni nu mai cheamă

inima - aceia de aramă
cât soarele, cât roata argintie
de la caleașca Sfântului Ilie ?...

A putrezit și pajura, sub zale,
lângă ciolanele voevodale.
Rumâni: sub zăvoare și belciuge.
Vipera sugă.
Sug viermii groși cât bârnele, cât parii,
sug veneticii și tâlharii,
rup halci de munți și 'nfulecă din soare.
Căpușe, coropișnițe și fiare,
jivine roșii, molime, jigodii
sfâșie cer și aurori și zodii.
Gușile lor flămânde și puhave
beau sângele domneștilor ceasloave.
În vânățul, holbatul bereglej
pier stâncile ce-au cătănit sub cneji.

Moșnenii,
roși de vânturi, supti și goi,
doar noaptea umblă - umbre de strigoi -
și plâng în trențe hohote buimace
la porțile bătrânelor conace....
La porțile bătrânelor conace,
pe unde-au fost, în alte vremi, stăpâni...

În coaste jerpelitate de rumâni
râni se aprind cu vâlvătae mare
și ard ca niște felinare.
Sub tălpile năvanei roșcovane
se svârcolesc, umplute de urzici,
mormintele cu voevozi și cu vlădici.
Sfinții părinți au înghețat prin strane,
moloz, cad mucenicii din icoane.
Clopotnițe se darmă ca 'n blestem. -

Și zidurile gem...
Și numai pravățele gem.
Și numai râurile gem.

Și doar topoarele mai gem,
în Țara Loviștei...

Radu GYR

Revista "*Gândirea*". Anul XVI, Nr. 3, Martie 1937.

Vezi și "*Balade prigonite*" în "*Universul literar*", Anul XLIX, Nr. 50, Sâmbătă, 7 Decembrie 1940, pg.3, același poem fiind dedicat "*Comaradului G. Racoveanu*".

AȘTEPTĂM PORUNCĂ

În Bucovina Ta cu vechi stejari
Și piepturi oțelite de prigoane,
Batalioane de legionari
Stau treji și-așteaptă ordin, Căpitane.

Un semn așteaptă toți și vor porni
Să lupte pentru Tine mic și mare
Și de n'or fi de-ajuns, s'or răscoli
Și morții din morminte seculare.

Că s'or schimba stejarii în flăcăi
Cu piepturi largi și frunți în cer înfipite;
Vor hohoti de chiot munți și văi
Ca'n vremea voevozilor din cripte...

Și vor cădea dușmanii toți cum cad,
Sub ascuțișuri aspre de topoare,
Bătrânii nostri codri verzi de brad
Trântiți de poftete străine și trădare.

Cu fruntea'nsângerată'n lupte și prigoane
Așteaptă codrii de stejari porunci de luptă, Căpitane.

Partenie MUTESCU

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul III, Nr. 5, Ianuarie 1938.

MĂI HORIA FRATE!

Din Alba, de-aci de sub zid de cetate,
măi Horia frate,
lipește-ți urechea de chinul
ce-ți frânse pe roată destinul!...

și-ascultă cum strigă, din codri la tine,
un "Crai" gonit prin văi și coline
de pâclele urii. Învie avântul feciorilor tăi...
Despică pământul

și-asvârle din el pe aripi de veac
scânteia țâșnită odată'n Albac.
Măi Horia frate,
hai, mișcă iar inima vremii uitate...

Mai adu-ne-aminte de faptă...
Și pasul și brațul și pieptul și glasul
să sguđuie plaiul...
stejarii și ulmii să-și apere "Craiul"...

Parângii s'alinte,
cu cetini de flinte,
'n victorii seninul...
Iar Țara Română să-și urce spre slavă Destinul.

Zani ȚOLESCU-VĂLENI

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul III, Nr. 4, 1937.

PSALMODIE

Suflete, coboară,
în bucuria lanului cu iară
grâul Domnului răsare
obraz de țară nouă'ntre hotare.

Albină cu albină
adună stupii cerului lumină
și seara va cădea
răcoare pretutindenea.

Rumâni legionari
aprinde-or focuri mari
din munte'n munte...

Buciuma-vor prin codri și văi:
cât țara, legiuni de flăcăi
așteaptă semn balaurul să'nfrunte.

George ANTON

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul II, Nr. 9, 1937.

C R E Z

Cred că pământul țării mele

E-un dar ceresc, un dar bogat,
Cum altora nu le-a fost dat
Și că el trebuie-apărat
Contra oricui în zile grele!

Cred că trecutul nostru-i mare,

Mai sfânt decât al tuturor;
El dă speranța'n viitor
Și'n țara asta e dator
Să ni-l cinstească fiecare!

Cred că în neamul meu sunt strânse

Puteri și daruri cum nu sunt
În niciun alt neam pe pământ:
În ele cred ca'n Domnul Sfânt
Ce pe dușmanii noștri frânse.

Cred într'o lege strămoșească

Ce ne-a fost platoșă și scut
Din vremuri vechi, dela 'nceput,
De când pe lume s'a născut
Suflarea noastră românească.

Cred că în limba noastră sfântă,

Asa cum o grăiau părinții
Pot să-și arate rodul minții
Sau tot amarul suferinții
Și cei ce scriu și cei ce cântă.

Cred într'o zi dumnezeiască

În care toți cei ce vre-odat'
Poporul nostru l-au trădat,
L-au urgisit, l-au împilat,
Sau l-au jignit, au să plătească!

Și cred în ziua ceia 'n care,

Legiunea biruind mereu,
Va fi întâiul neamul meu
Din câte neamuri Dumnezeu,
Cu mila lui, lăsa sub soare!

Mihai VĂLEANU

"...Insula de mărgean a liricii barbiene reapare la suprafață, cu strania-i plutire gravă și cu lumina ei îngândurată. Poemul inedit pe care-l publicăm aici, fecundat de inspirația legionară, e o îngenunchiere de imn, elegie și legendă lângă moartea de baladă musceleană a unui camarad. Reînoit, cu vibrantă vigoare și sunet tânăr și larg, poetul Ion Barbu își ridică, astăzi, în proaspăta amiază legionară, verzile lui harfe adânci..."

(Radu Gyr, "FALANGA", 18 Noembrie 1940).

TINDĂ, BISERICII DIN JUPÂNEȘTI

Lui Radu Gyr

Munte-al Muscelului: cetini
Pe spatele pietre crăiești,
Domnescul râu să-l încetini
La locul numit Jupânești.

Anii mei tineri, ostateci
Acelor nisipuri și pruni
Feciori se întorc și sălbateci,
Cu scurte nume de huni.

Calul din nou peste cremeni
Spre râu copitele trage - și
Să-înece târgovețul, asemeni
Ei, Clarei, letinei din Argeș.

Așa cum apele Doamnei
Prin Ponturi se-adună cu Padul
Îi mân aceste ani: anii toamnei
La **Stancu Ion**, camaradul.

Ca el, deslegat în cântare
Prin plumbul sutașului beat
Ridic spre avare cântare
Un suflet golaș de băiat.

Picioare de capră Satana
Apasă 'n platan spre-a mă pierde.

Grea însă, ca zaua și stana,
Va trage cămașa mea verde.

ION BARBU

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 23, 18 Nov. 1940.

22 Septembrie 1939

Măcel grozav a fost atunci în țară;
Cădeau flăcăi, dealungul și dealatul
Se împușca poporul ca o fiară
C'ășa dăduse ordin împăratul.

Mureau voinici în temniți și 'nchisori
Cu fața la Iisus și Căpitan;
Pe margine de drum cădeau feciori
Loviți în piept de gloanțe de dușman.

Atâția morți dorm colo la Predeal
La Râșnov, Ciuc, la Râmnic, la Vaslui;
Dorm legionarii somnul triumfal
Cu țara lor de-azur la căpătâi.

E ziua lor de verde sărbătoare;
Creștine, nalță-ți Smirna rugăciunii
Salută lung cu mâna dreaptă'n soare
Că trec în marș, martirii Legiunii.

Petre PAULESCU

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 23, 18 Nov. 1940.

CELUI NEVĂZUT

Pașii Tăi semănați
Au rodit asfaltul sterp în orașe,
Pașii Tăi semănați au rodit
Pașii Tăi de îngerii în verde cămașe.

N'au fost nicicând, nicăieri
Îngropați pașii Tăi, pașii vii.

Înverșunarea niciunei stihii
Pentru fulger n'ar ști temniceri.

Crucile verzi, crucile prea verzi
Au prins în lut rădăcini și-au dat ramuri.
Codri de cântece verzi:
Ale mirilor Morții epitalamuri.

Păpădii, păpădii de stele-ți presară
Sufletul celor ce 'nvie când mor:
Tu crești din sufletul lor
Cum cresc catedralele, tainic, din seară.

ION FRUNZETTI

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 23, 18 Nov. 1940.

CÂNTEC DE MOARTE

Bun rămas, măicuță obosită
Viața n'a putut să mai ni ascunză...
Ca un cântec plec din gură 'n gură,
Ca un foșnet plec din frunză 'n frunză.

Alte țări și alte mări 'nainte
O să-mi râdă și-o să-mi cânte de-azi.
O să-mi fie liniste la creștet
Liniștea viorilor de brazi.

M'au sortit ursitele să plec
Când rodeam mai bine trandafiri
Zilele cu care-am râs cândva
Prea au fost ca stamba de subțiri.

Să-ți aduci aminte când și când
Cât am vrut de moarte să m'ascund,
Când va ninge plânsete talanga
Și-o răspunde codrul fără fund.

Prea am fost de ceară, prea curând
M'au topit luminile și anii.

Prea am fost sortit pe vârfuri sure
Să mă poarte 'n fluere ciobanii.

Bun rămas, mă cheamă nu știu cine...
Bate vânt de toamnă și apus.
Aripile morții sânt stricate
Vis mă urc, din ce în ce mai sus...

Virgil CARIANOPOL

Revista "*Falanga*", București. Anul IV, Nr. 23, 18 Nov. 1940.

LOGODNĂ

Târziu, în noapte, sunt școlar;
citesc frumos în carte, - cerul -
și (literă de aur!) culeg din pagini stele
ca să le vărs în suflet ca roua'ntr'un pahar.

În ierburi cântă-un greier; plăcută sonerie
dar doarme dus și n'o aude somnul...
În noaptea asta, poate, Domnul
a semănat un sâmbure de bucurie.

Muri un om: căzu o stea;
blând Domnul îl va binecuvânta,
ori dracii'n iad îl vor conduce
și totul țărână fi-va, doar, și cruce.

Asa e moartea; simplă:
cade-o stea, și sună prundișul a os;
atuncea-ți serbezi logodna
(bine'nțeleș cu moartea) și totu-i frumos.

George CHLOPINA

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul I, Nr. 5, 1936.

ECHINOX

Pe tulpina trupului tău dac
 requiemul toamnei, biblic rug,
 apleacă luceferi, ce desfac
 umilința din pământ și plug.

Răsăritul meu bucovinean
 în deșerturi de zapezi căzu -
 să te-astâmpere cu odolean,
 căci în visuri nu te mai văzu.

Stau în dimineață runele
 mânilor, albind în amintiri,
 limpezi, cum e pârghul prunelor
 lângă țărmul nordic din priviri.
George DRUMUR

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul 1, Nr. 5, 1936.

Epigramă

Lui N. Crevedia:

Poetizat-ai cremenea și-amnarul;
 Și credincios îți era versul,
 Dar când muri năprasnic "Calendarul",
 Ai prins în brațe "Universul" ...
Vasile I. POSTEUCĂ

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul 1, Nr. 5, 1936.

"Dacă democrația română ar avea numai genii politice, ea n'ar putea realiza nimic, deoarece sistemul este iremediabil compromis".

EMIL CIORAN

ARMATA DE MÂNE

Armata de mâne,
 armata, care va muri mai frumos ca noi,

va ieși înainte de luceafăr
la boiul sângelui,
iar noi
vom privi,
limpezindu-ne de zi
ca niște măguri.
Mircea STREINUL

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul 1, Nr. 5, 1936, *Călătoria omului*.

CURCUBEU PESTE ȚARĂ

Sus pe creasta codrului,
cânta cuc nemângâiet.
Adă arcul să-l săget,
cu săgeata soarelui.

Să-i mușc limba de argint
și să cânt în locul lui,
peste țara nimăru
cu lumina pe pamânt.

Îngerii de m'or afla,
mi-or da apă ca să beu
din ulcior de curcubeu
și tain de drum mi-or da.

*

Aici ogoarele se'nchid.
La poarta stă jitar de brumă.
Căderea stelelor fac sumă
în coaja galbenă de blid.

Închid vieacul între foi.
Cocorii drumuiesc în lună.
Și calea-laptelui stă dună
pe coale de albastruri moi.
Teofil LIANU

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul 1, Nr. 5, 1936.

CÂNTEC

Albă, zare, culme, tiară,
Piatra-Craiului lunată,
roua visului te-arată
frunte, frunte legionară.

Înger verde, nestemată
de icoană, cer, vioară,
roua visului te-arată
moarte, moarte legionară.

Mari rusalii de agată
și bună-vestire, clară,
roua visului te-arată
biruință legionară.

Fulger viu de stemă rară
și tâlhari striviți pe roată,
roua visului te-arată
țară, țară legionară.
Radu GYR

Revista "Iconar", Cernăuți. Anul 1, Nr. 7, 1936.

CHEMARE

Călăi ne omoară feciorii
Și munții de brădet ni-s goi;
Sculați, mucenici ai sudorii!
Ne cheamă Legiunea 'n război...

Se scoală cei morți din morminte,
Că somnul li-i sbucium mereu,
Să-și ducă stindardu 'nainte,
Că ține cu noi Dumnezeu.

În marșul pornit spre victorii
De-apururi ne-am prins camarazi,

Ni-i soarta cunună de glorii
Și haina de cetini de brazi...

Ne poartă spre culmi Căpitanul
Și-Arhangheli ne poartă de gând:
Să'nfrângem de-apururi dușmanul,
Tâlharii ce neamul ni-l vând.

Să cadă ruinele'n două
Sub pumn muncitor de miner.
Să creștem măreață și nouă
O Țară a Gărzii de fier.

Prin veacuri de strajă să fie
Mormintelor noastre hotar
Și Țară de veci: Românie
Cu verde destin legionar.
Vasile I. POSTEUCĂ

Revista "Iconar", Cernăuți. Anul II, Nr. 4, 1936.

RĂSUNĂ PĂMÂNTUL LEGIONAR

La Putna e tăcere... Doar brazii lin foșnesc,
dar Ștefan iată că tresare din somnu-i 'mpărătesc:
Mihai la el venit-a și, falnic, Brâncoveanul,
Traian latinul și Horia țăranul.

La sfat se-așezară cu toți în altar,
Iar luna trece albă și fagii verzi tresar:
în țară jalea-i mare, neghina cotropește
biserica și neamul și tot ce simte românește.
Deodată, însă, un freamăt larg se aude,
Ciumeti vine și Grigor după el.

Li-i fruntea palidă și mânilor li's ude
de sângele vărsat de jidovul mișel
Ciumetii spune: "Mărite Doamne, e jale pretutindeni,
lăcusta jidovească pe țară s'a lăsat,
batjocorită-i crucea și cad ca niște grindeni

minciuna și hoția, ca 'n iadul blestemat.

Robitu-ne-au jidanii și ei ne sunt stăpânii,
iar legea și credința răpitu-ne-au păgânii,
ca viforul se 'ntinde pe fața 'ntregii țări
îngrozitoare lepră-a mișelnicei trădări".
Un semn spre zare face Ștefan și-atunci pornesc din dealuri
armatele de fagi bucovineni,
pornesc la vale pădurile ca râuri fără maluri,
și fiecare pâlț de fagi e-o mână de oșteni.

De-a dreapta Codreanului,
a Căpitanului,
e umbra Ștefanului,
iar de-a stânga lui,
paloșul lui Mihai, al Viteazului.

Luptă deavalma,
cu spada, cu palma,
legionarii
și stejarii,
paltinii și fagii,
brazii noștri, dragii !

Deasupra sfântului pământ,
face crucea legământ,
unde-au fost doar mărcini,
să ne crească verzi grădini,
unde-a fost neghină,
mânăstire de lumină,
unde-a fost bârlog uscat,
verde umbră de 'mpărat.

Pornesc stejarii și se 'nchină,
luptă legionarii vitejește,
căci eu știu că unde-i astăzi tină,
mâne-o țară nouă ne vom crește,
românește, creștinește.
Căpitanul ne va duce
spre biruință,

căci noi luptăm pentru cruce
și credință.
N'auziți cum răsună țara,

ca pădurea primăvara?
Cum freamătă, ca lanul:
TRĂIASCĂ LEGIUNEA SI CĂPITANUL!
Mircea STREINUL

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul II, Nr. 5, 1937.

P O E M

Țară nouă, cântec nou,
- proaspăt sânge de erou.
Peste brazi, cu glas de cântec,
ploi de-azur în nou descântec;
lângă murmur de izvoare,
mândră țară roditoare;
spic de grâu cules l'amiază,
ploaia soarelui să-l vază;
cerul - mândru' cer stelar -
depărtat și nou hotar...

*

Pe mormânt cu iarbă multă,
țara cântecu-și ascultă:
țara nou, cântec nou,
- proaspăt sânge de erou.
George CHLOPINA

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul I, Nr. 9, 1936.

COLINDĂ

S'au proptit tus-trei, mări frate,
sub un geam cam cât o palmă;
(cearcă unul o sudalmă
râd cei doi pe înfundate).

Trei lumini s'aprind, măi nene,
și colinda cea măiastră
o 'nfiripă sub fereastră
trei voinici cu glas alene.

...Colo'n staul Preacurata
alăptează făt-frumos;
pân' s'ajungă la Hristos,
cale lungă treierat-a
crai din țara cea de jos...

Bani de-argint și măr domnesc
scoate-afară-acum mătușa
și voinicii-i mulțumesc.

S'a sfârșit: se'nchide ușa
și lin scârțâie zăvorul:
...Adineaori colo'n staul
s'a născut Mântuitorul...
George CHLOPINA

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul II, Nr. 4, 1936.

Nu-mi cunoașteți cântecele!...

La căsuța-mi aciuită sub o coastă fumurie
N'a stat mimeni, doar o clipă, - la căsuța mea pustie.
Pe la pragul ros de vânturi niciun singur trecător
N'a trecut, să-mi bată 'n poartă și să-mi zică din pridvor:
- "Mă gândeam, cu drag, la tine... Au trecut cu-amarul anii!...
Cum o duci?... Ce vremuri grele!.. Mi-am vândut și eu plăvanii!"

Obosit si dus pe gânduri, larg deschid greoaia ușă,
Și în noaptea plumburie, ca un giulgiu de cenușă,
Pipăind cu ochii zarea, mă opresc în prag si cânt:
-Semeni frânți, năieri de-o clipă între cer și 'ntre pământ,
Vă aștept de-atâta vreme, ca în nopțile cu lună,
Când tăcerea peste crânguri tot mai spornică s'adună,
Să trațiți cu mine cântul de pe stele depănat:

Murmurate rugi de clopot într'un dom de mult uitat.
 Semeni frânți sub zări de neguri, cum v'aș da 'n potirul gurii
 Sufletul, ca de pe fețe să vă iasă somnul urii;
 Cum aș vrea ca 'ntinse brațe peste voi să se petreacă, -
 Să ne strângem: nod de vrejuri, pe când plânsul ne îneacă.
 O, drumeți, veniți în brațe-mi, să vă mângâi blând pe plete,
 Să simțiți cum lemnul crucii vă alunecă din spete!

Dar niciunul nu s'arată peste coasta fumurie,
 Ca să stea, doară o clipa, la căsuța mea pustie.
 Niciun ins chemat de cântu-mi, alergând purtat de dor,
 N'a trecut să-mi bată 'n poartă și să-mi zică din pridvor;
 -"O, străine, meiz de faguri, câtă vreme te-am cătat,
 Câte drumuri neumblate pentru tine le-am umblat,
 Am ajuns acum la tine, gârbovit și plin de crețe, -
 Cântă, barde, cântă iară: să mă scutur din tristețe!"
 Cu privirea umezită, în nădejdea așteptării,
 În zadar întins-am brațe spre albirile cărării.
 Și-am simțit, atunci, nădejdea cum în bocet se destramă;
 Iar privirea, stinsă rugă, s'a sfârmat din pisc de zări,
 Ghemuindu-se cârpită, în căuș de resemnări.

A, da, 'mi știți obrazul: spectru agățând privirea 'n gol;
 Mersul: plumb ce se îneacă într'o gărlă de namol;
 Degetele încovoiate: sălcii prinse 'n scrum de glie,
 Rumegând singuratatea tot mai grea și mai pustie.
 O, îmi știți trudită fața, năruită de veghere;
 Pasii dibuind prin neguri și lipsiți de mângâiere.

Da, voi știți că trupu-mi este ars, în hâd tipar de lut,-
 Hohotiți. Iar, - fruct de paria -, eu vă iert și vă sărut.

De mi-ați ști comoara adunată de prin stele
 Cântecele, mă alină doar cu dorurile mele.
 Ce tresar, aripi de boare, și plutesc spre cuib de geană
 Să rodească spartă roua sub pleoapele de stână.
 Nu-mi cunoașteți cântul, care-i adăpat în mângâiere.
 Ce se 'mbie către inimi, ca un fagure de miere.
 Nu-mi cunoașteți cântul: stele care beau din spuma mării
 Ca să-și fluture năframa peste genele visării

Și de-aceea 'n nopți când luna, adormită 'n cuib de stele,
 Leagă brâu de nostalgie peste gândurile mele,
 Mă opresc și plâng în preajma ruginitului zăvor,
 Și, în drum, poate doar plânsul va opri vre-un trecător.
Mircea Ovidiu SAVU

CĂPITANUL

Duh de Arhanghel sfânt și luminat,
 Străfulgerând în bezna conștiinței -
 Rod milenar și copt al suferinței
 Acestui neam deapururi împilat -

El ne-a grăit să ne schimbăm osânda,
 Să năzuim spre Soare și spre Cer,
 Deși știa, în sfântul Lui mister,
 Că astfel singur își rostea osânda.

Dar fără jertfă nu e mântuire
 Și fără jertfă înviere nu e...
 (Christos Se răstigni, bătut în cuie,
 Spre-a mântui sărmana omenire!)
 Mișeii, fariseii, răii, zbirii,
 Toți demonii acestei nații,
 Deși poporul îl primea 'n ovații,
 Cărtiau și îl meniau pieirii.

Și el primi, cu însăși jertfa Lui
 Să-și mântuie poporul de obidă -
 Și trupu-i fu 'ngropat sub pălamidă.
 Ucis ca și un câine-al nimănu.

.....
 Neam Românesc, ți s'a sfârșit aleanul!
 Că iată, jertfa Lui a fost rodit...
 Ridică-ți fruntea înspre Cer, smerit!
 Privește! Îți învie CĂPITANUL!

Dem. BASSARABEANU

1940

URICAR — ARDEALUL

Munți sculptați în boltă-albastră, Primăvara verde'n trene
Vă'mpletesc legionarii în cosiți de Cosânzene
Horbotirea nestimată peste ochiul nemuririi
Osanelor din bucium, doine'n plaiul întregirii.

Drept în piscuri luminate, peste albi și'n ogoare
Legiunile creștine scriu în veac slove de soare
Și-ți împodobesc cu stele și rubine viitorul
Și în piatră legea Firii, treaz o sapă azi poporul.

Val de-avânt pornit din Tisa, plug de gând peste ponoare
Rezemat cu fruntea'n Nistru, durezi neamului pridvoare,
Cum odată Dacul aprig în privirea lui de gruer
Închea o'mpărăție dintr'o turmă și un fluer...

Stau nădejdiile 'nșirate, perle pe răboj de vreme,
Zile mari de sfinte glorii bat în suflet să ne cheme
Și din sângele lui Cloșca, Horia și-a lui Crișan
Azi descalecă la tine Craiul-Verde-Căpitan...

Și în urmă-i plivitorii plaiurilor noastre vin
Pregătiți să smulgă spinii, plini de ură și venin,
Să-i arunce grași de lene, să-i înghită foc și pară
Iar în urmă brazdă nouă, tragă — "Totul pentru Țară".

Nichita MOȘNEGUȚU

Din vol. de poezii "Totul pentru Țară".

"Cuvântul Argeșului", Pitești. Anul I, Nr. 18, 1 Mai 1936.

PRAZNIC LUMINOS

Praznic luminos, strălucit frumos
Astăzi ne-a sosit și ne-a'nveselit,
Că Mântuitorul și Izbăvitorul
Cu trup s'a născut, cu trup s'a născut.

Raiul cel închis, azi iar s'a deschis,
 Șarpelui cumplit capul s'a zdrobit
 Și strămoșii iară, din Sfânta Fecioară
 Iar s'au înnoit, iar s'au înnoit.

Îngerii cântau, păstori fluierau,
 Magii se'nchinau, toți se bucurau.
 Dar Irod era că se tulbura
 De nașterea Sa, de nașterea Sa.

El îl căuta, voind morții-a-L da,
 Iar Pruncul Iisus din țară s'a dus.
 Fie lăudat, binecuvântat,
 În veacuri amin, în veacuri amin.
 1940

TINEREȚE LEGIONARĂ

Tinerete legionară, albă,
 Uriase temniță de sânge,
 Sbor de argint destinul tău se frânge
 În lumina zărilor de nalbă.

Hai spre culmi în iureș haiducesc,
 Țară, Țară, Țară de voinici —
 Veacurile se opresc aici
 Și-alte drumetii de veac pornesc.

Cine poruncește din adânc
 Tuturor să moară rumânește
 Și spre zări, haiduc, călătorește
 Pe-argintatul slăvilor oblânc?

Cine urcă, stăpânind destine,
 Frământând istoria în goană
 Peste moarte și peste prigoană,
 Pentru vremea aspră care vine?

Cine taie, spadă, voevod,

Drumul sângelui în roș pojar,
Frate cu destinul băjenar,
Pentru sângeratul lui norod?

Tinerete legionară, Tu,
Treci peste fărâmele de veac
Pentru neamul mare și sărac
Peste oastea care te bătu.
Gh. Uscătescu-ȘOIMU

Revista "*Universul literar*". Anul XLIX, Nr. 45, Sâmbătă, 2 Noembrie 1940.

PĂMÂNT NEGRU, ÎN ASFINȚIT. . .

Țărani scunzi, în zile prelungi, ară un pământ nesfârșit
până vor da de-un cer împietrit
unde cuțitul plugului să spintece'n două
zorile muncii rodnice, nouă.

Ara-vor câmpurile de la Răsărit la Apus.
Brazdele-or fi drumuri pentru viețile noastre,
pentru glotașii ce-au dus
legenda pământului sub tâmpale albastre.

Îngerii transcriu cromolitografii cu cărbune
pentru neștiuta satelor rugăciune
întârziind cu veacuri sub pământ
surâsul trist al celor ce nu sunt.

Numai fumul hogașurilor va mai cere
iertare pentru plugarii răsăritului azurat.
Copiii cresc în tăcere
o inimă ca un sat.“

Teofil LIANU

1933

„Balada oștenilor plecați”

În nămieș de zi
au plecat oștenii

prin toamna poienii
fără a trezi

din grădini de stele
dorul trist, tăcut.
Nimeni n'a zăcut
cu arma'n răstele.

Drumul se lărgea
ca'n păduri cuvântul
îi chema pământul
și îi amăgea.

Codrii s'au ascuns
și-au rămas ponoare.
Unde-au fost izvoare
ploile-au pătruns.

De-au cătat spre sate
satele-amurgeau
drumul ce-și croiau
se surpa în spate.

De stăteau pe ape
apele secau.
Câți se'ncumetau
nu puteau să-i scape.

Și-au cătat hotarul
și l-au tot cătat
pân' ce-au înnoptat
ca'n cireși amarul.

De când au plecat
norii albi – zăpadă –
cresc fără să-i vadă
prin colinzi, în sat.

George DRUMUR

"Revista Bucovinei", Cernăuți. Anul 1, Nr. 2, Februarie 1942.

D E S G U S T

Hai, huiduiți poetul ce duce soarta voastră,
înalt ca o tristețe, desculț precum un sfânt.
Știu, limpedele-i cântec l-ați spart ca pe-o fereastră
Și inima lui arsă i-o spulberați în vânt...

A 'ngenunchiat grădina ca o rănită ciută,
și fumegă năluca albaștrilor ani sterpi,
mai lăncedă ca balta de secetă băută
pe fund cu putrezite și duhnitoare ierbi.

Prin piețe vechi atârnă lungi ștreanguri pentru vise,
spânzurători la pândă să gâdue lumini.
Numai desgustul cântă călcând pe flori ucise
peste maidane, printre străini.

Și sufletul grav trece pe străzile sonore :
acest sclivist fante cu ochi de porțelan,
o, ce burghez ridicul pentru tăioase ore
și ce sperietoare și ce comedian...

Vezi, la un colț iubirea zâmbește după noi.
Haide, fetico tristă, arată-ne cangrena.
Dudui amare, sterpe mirese, rupeți trena
de bal și rochia albă svârliți-o în noroi.

E prea târziu, prieteni, — prea multă beznă azi.
Cine 'n surâsul vostru de frate să mai creadă ?
Să strângem doar cenușe în urne, camarazi, —
pe ochi, pe mâini, se lasă o galbenă zăpadă.

Domnul poet de-i tânăr, să știe că apune
luceafărul în slavă, beat de otravă grea...
Ah, toată viața nu e decât putrezicime,
scuipați pe orice floare, călcați pe orice stea.

Radu GYR

August, 1940

Revista "*Gândirea*". Anul XX, Nr. 1, Ianuarie 1941.

MARELE MUTILAT

(varianta originală)

Sunt jumătate 'nsămânțat în lut,
ciosvârte vii sădite în ogoare,
prăsilă pentru veacuri viitoare
și rădăcini înfipite în trecut.

Târâș, năluca hoitului sărac
în cârji schiloadă trece peste vreme-
și umbra mea beteagă parcă geme
ca o muștrare crâncenă din veac.

Pe străzi de fum mă clatin ca un dric.
Râd domnișori cu fețe ca faianța
și se feresc să nu-mi atingă sdreanța
mujerile muiate 'n borangic...

Bicisnici plozi, — bieți umeri de slugoi,
cuconi scopiți, gângave rămășițe,
vi-am dat un cer înalt peste troițe,
iar voi călcați luceferii 'n noroi.

Vi-am dat un Neam ca un iconostas,
și-ați pângărit icoanele senine.
Ah, Țara mea, aș vrea să 'ngrop în tine
și brațul ăsta care mi-a rămas!

Radu GYR

Revista "Gândirea", Anul XIX, Nr. 7, Septembrie 1940.

Voi, Moța și Marin

Din cripta sfintelor tăceri
Voi! ce ați murit pentru credință
În chinuri aspre și dureri
Priviți în spre a noastră biruință.

De ce ședeți și nu veniți
În hora Neamului român?

Vă cheamă frații cei iubiți,
Scăpați din gura neamului păgân.

Vă plânge astăzi țara 'ntreagă,
Brăzdată cu mormintele de frați;
Vă plâng copiii fără vlagă
Căci de vrăjmași sunt răzbunați.

Noi suntem singuri azi,
Dar duhul vostru ne veghează
Veniți! Vă cheamă miile de brazi,
Vă cheamă astăzi țara trează!
Gheorghe C. ROUĂ

Revista "*Luceafărul*". Anul VI, *Seria II*, Nr. 11-12, Oct-Dec. 1940.

HAIDUCEASCĂ

Frunză tremurată'n vânt,
Codru primenit în cânt.

Pe cărări, sub crengi plecate,
Suie cântec de dreptate,
Iar din umbră si hățiș
Au ieșit la luminiș.
Chipuri mândre de flăcăi,
Să coboare peste văi.

În ochi grei de chillimbar
Poartă sulițe de jar.
Pumnul strâns pe buzdugan
Și credința'n Căpitan.

Vor s'aprindă 'n cer și soare
Steaua unui neam ce moare.
Stea de flăcări, bob de rouă,
Țară verde, țară nouă!
Aurel HOLIRCA

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul II, Nr. 4, 1936.

STIH PE O CRUCE

"Am dăltuit aicea o troiță pentru semne
și-am scris cuvinte pentru-azur și fer,
prin frunte de prigoane, în platoșe de cer,
am rânduit hotare'n istorie să'nsemne.

La ctoria noastră, Rumâne de cândva,
să-ți împletești credința pe drumuri de uitare,
baladele haiduce în înfrunziri de soare
tu să le cânti din humă pe aici, pe undeva.

Am încrustat aceste cuvinte pentru veac
și-am socotit ca neamul, pe lespezi de altare,
să cânte stih și daltă de temniți în serbare
predoslovind în hronici să scrie'n sânge dac."

C-tin PÂRLEA

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul II, Nr. 9, 1937.

Două comentarii la *Poeme într'un singur vers* de Ion Pillat

Primăvară

Livezi în floare, cucul, munții ninși, alt cuc, departe,
Trec stoluri de balade, dumineci, prin cătun,
Adună, fete, hora, încinsă'n plai străbun
Și'nalță'n lume, cântec, de dincolo de moarte.

Țară

Balauri, munții vineți, păziau cetăți de-argint
Crescute peste vreme cu dunări în zăvoare,
Iisus și-a strâns oștirea și'n lan de mărgărint,
A ctitorit din jertfe o țară ca un soare.

Vasile POSTEUCĂ

Revista "*Iconar*", Cernăuți. Anul II, Nr. 8, 1937.

CONDAC

Înălță-te, prea îndurate,
 Și scoate-mă din iad și întuneric,
 Din groapa 'n care zac ucis
 De multele-mi și grelele păcate,
 Mă izbăvește, după cum ai zis,
 Mă soarbe 'n saltul cel feeric
 Al Învierii Tale, o mă scoate
 Din hruba neagră, de necurăție plină,
 Mă miluește, Doamne, de se poate
 Să intre 'n așa noapte și gunoi a Ta lumină!
 - Am coborât odată'n omeneasca tină
 Și 'n fiecare zi de veacuri multe
 Cobor pentru acei ce vor să mă asculte
 În mii și mii de-altare, în potire
 Și nu pentru-al lor aur și safire
 Ci pentru buze întinate, însetate
 De nesecata-mi, vie Bunătate!
Virgil ZABOROVȘCHI-FLOREA

Revista "*Gândirea*". Anul XIX, Nr. 7, Septembrie 1940.

Bună țară, mulți tâlhari

Mănoasă-i țara ta, Române,
 Mănoasă precum nu e alta:
 Îi gem ogoarele de grâne,
 De crapi de aur geme balta;
 Știuleți potop de grei ca plumbul
 Îți dăruie mereu porumbul
 Se frâng de rod păduri de poame,
 Podgoriile-ți dau din plin
 O'ntreagă Dunăre de vin;
 Iar tu, Române... mori de foame!
 Te-ai întrebat de ce, Române,
 Săracă vatra ta rămâne,
 Când țara ta, atât belșug
 Adună, toamna de sub plug?...

O, nu! Tu rabzi mereu și taci,
 Cu soarta-ți vitregă te'mpaci
 N'ai nici urechi, nici ochi, nici gură;
 Năuc, te uiți la cei ce fură
 Și'ncovoiat, ca toți plugarii,
 Muncești din greu, să'ngrași tâlharii!
Vasile MILITARU

CUTEAZĂ!...

Cutează!...

Alege-te din miile de strâmbi și de netoți...

Cutează!...

Și pentru marea ta amiază...
 Mută munții uriași din calea zărilor, -

De poți!...

Aron COTRUȘ

MOARTEA CLOPOTARULUI

Camaradului Radu Gyr

Peste umeri iarna-i s'a urnit,
 Pălăria veche-i ca o turlă,
 Și întotdeauna 'n asfințit
 Lupii anilor din tinerețe-i urlă.

Stă lângă icoane, spune rar
 De Sângheorghe, lângă alba scară.
 Calul scapără 'n copite din amnar
 De s'aprind făcliile de ceară.

Urcă sărbătoarea trepte grele
 Ochii lui se'nalță 'n frânghii sus:

...Poate odată rătăceau pe mări acele
Lungi corăbii și umbla pe val Iisus.

Mâna lui cu degete betege
Strâns apucă funia mereu
...Și se duce prin cetățile pribege
Pe la casele sărace Dumnezeu.

Tot așa o viață 'n turnul rece
Ciocănit-a pentru îngerii cânt cu sârg.
Dar de-aseară o stea departe îl petrece
Și bat clopotele singure în târg.
AL. RAICU

Scrisoare de la Majadahonda

Pentru Mihai și Gabriela

Copiii mei, din zarea de departe,
De unde numai Dumnezeu cuvântă,
Vă scriu, pentru viața voastră, carte
Urzită tot din slovă sfântă...

Tăticul vostru a plecat, odată spre Apus,
Să poarte luptă pentru Dumnezeu și cruce.
În graba mare, însă, nu v'a spus,
Cât timp va sta și unde se va duce...

Când anii vi s'or aduna cunună,
Veți înțelege drumul meu îndepărtat.
Odată, cartea mea o să vă spună
Spre care zare am plecat...

De acolo dragii mei, din țara de departe,
Eu voi veghea, să fie viața voastră sărbătoare.
Deși e lung, copiii mei, nu ne desparte
Drumul. Că dorul meu e mare...

Bunicul mâine să vă scrie,
Din fapta voastră, imn de slavă.

Să creșteți, tare, altă Românie
Și să vă fie țara dragă...

Să vă rugați, cu mama, la Icoană
Îngenuncheați, în fiecare seară.
Să plângeți pentru fiecare rană
Din câte ard, acum, în țară.

Copiii mei e ceasul de plecare,
Se-aud chemări și glasuri sfinte.
Pentru destine legionare,
Eu v'am lăsat, învățăminte.

Să fie viața voastră primăvară,
Sădită'n măreție și povești.
Să ridicați, viteji, o nouă țară
Pe plaiurile noastre strămoșești.

Copiii mei din zări legionare
Îmi zboară gândurile, - roi.
Să știți, în ceasul de plecare,
Tăticul s'a gândit - la voi.

Valeriu CÂRDU

Revista "Cuvântul Nou", Satu-Mare. Anul I, Nr. 12-13, 13 Februarie 1937.

RADU GYR
POEME INTERZISE

Revista "*Universul Literar*", Anul XLIX, Nr. 39, Sâmbătă, 21 Septembrie 1940

UN PIERSIC M'A CĂUTAT ACASĂ *)

Veni, din nou, o altă primăvară
și s'a uitat pe geamuri somnoroasă...
— Un piersic, domnule, vă caută afară
și'ntreabă de-l puteți primi în casă.

Dar nimeni nu răspunse. Praf, uitare.
Și prourul albastru de la ușă,
în zi de Sfântul Gheorghe pus în soare,
s'a prefăcut în flamuri de cenușă.

Numai fereastra a oftat,
rămasă cu brațele deschise îngerește...
Un piersic alb m'a căutat acasă
și-a plâns, la geam, că nu mă mai găsește.

Stins de tăceri, bătut de ploi haine,
pluteam departe'n fum, ca o nălucă...
De-atuncia, orice prour se usucă
și'n van întreabă piersicii de mine.

*) - Poezie care trebuia să apară în numărul de Paște din 24 Aprilie 1938 al "*Universului Literar*" și care a fost oprită de cenzură în urma arestărilor de legionari din 17 Aprilie, același an.

DIN ÎNCHISOARE

amintirii lui Traian Cotigă

Afară sună goarne lungi de soare.
Resfiră visul harfa lui albastră.
Când zarzării dau buzna pe fereastră
lumina sburdă, lipăe și sare.

Femeile — lunate violine —
adună'n trupuri muzici și potire,
fosforescența zilelor marine
și-a serilor suavă unduire.

Iar cântecul luminii triumfale,
incendiind grădinile-azurate,
se sparge 'ntr'o risipă de opale
ca un imens havuz de voluptate.

În calzii ochi se rotunjesc zefirii
și vinul inimilor spumegă'n pahare.
Afară-i vis. Chimvalele iubirii
se-acoperă de roze mari, solare.

Afară-i Soarele. Ascultă viața. Fierbe
și arde verdea ei mediterană...
Dar noi călcăm pe'nsângerate jerbe
și or'ce roză pentru noi e-o rană.

Și or'ce cântec pentru noi e dinte
de șarpe 'nfipt în coastele avide.
Femeile visate'n noi, fierbinte,
sunt rai de mătrăgună ce ucide.

Lumina, pentru noi, venin amar e.
Și pentru noi Iubirea de mătase
Și țărni de lungi chemări și chiparoase
pe care l-am pierdut în depărtare.

Și noaptea e pucioasă'n noi prelinsă.
Și stelele ne bat în carne cue...

Pe Drumul-Robilor făptura noastră sue
topită'n lacrimi, pulbere aprinsă...

Și-așa, cum după gratii și'n cătușe
încet, încet, ne preschimbăm în ceață,
în pumni ne strângem propria cenușe
și-o risipim în patru vânturi, jucăușe,

spre Cântec, spre Iubire și spre Viață.

POEM DESPRE OSÂNDIȚI

D-rului I. Weselowski

Ne vizitează numai gardianul și febra.

În aer trosnește ceva ca un putregai.
Poate lumina? Poate un gând? Erai
atât de frumos, tinere, odinioară.

Cine-a făcut viața din moloș și șindrilă ?
Fiece dimineață e o fântână amară
din care-am scos ciutura plină cu argilă.

Săptămânile s'au lichefiat: eleștae
fără de țarm, veninoase, dușmane.
În pumni am stins solstiții de văpae
și'n piepturi am strivit cicloane.

Răstigniți pe rogojini și'n genune,
lacrima vine ca din putrejune...

Prin ferăstrue Toamna-și trimete paraginile
catapetasmelor ei aurite și sparte.
Unul vrea să citească, dar paginile
nu se întorc. Au murit sub degete moarte.
Literale au murit și ele, acolo, în carte.

Fruntea altuia cade ca o aripă
în palma uscată de pergament.
Un altul își scuipe, cleios, pe ciment,
trecutul băut, amar și adânc, din pipă.

Ochii celuilalt pleacă. Se pierd în vedenii,
caice subțiri spre un leneș arhipelag.
Altul cioplește în lemn smerenii
și o Madonă zâmbește, oval, subt briceag...

Tavanul curge, neconținut, peste frunțile noastre
și se duce departe, departe, în osândă.
Amintirile stau pitite, prin colțuri la pândă,
pantere albastre,
gata să ne rupă, să ne sfâșie,
în ghiare, carnea cenușie...

Și cum,
în dormitorul amurgit,
vreunul oftează,
ceilalți încep să'njure ori să râdă, silit,
și-obrajii lor pâlpâe și se fac aurii ca o rază.

Târziu,
adormim în arșiță de vise ucigătoare,
ca să scrâșnim prin somn și să strigam în dogoare,
cu pumnii strânși, cu gâtul rănit,
câte un nume iubit.

Atunci, femeile noastre plutesc în dormitor,
subt scoarțele vinete se furișează ușor
și, lenevoase, lunecă lung
de-alungul coapselor noastre care ne dor,
ne otrăvesc și ne străpung...

M. Ciuc, August 1938

S O A R T A

lui Petre Țocu

Seceta trecu zăludă
și desculță și săracă.
luna'n sat, pe uliți joacă,
goală ca o paparudă.

Stă veninu'n mămăligă.
Numai bozii. Din urcioare
bem doar lacrimi și dogoare
cerul gurii să ni-l frigă.

Ard amiezele răscoapte.
Taica, dus de zece ani,
s'a făcut urzici și noapte
și trifoi și bolovani.

Maică, fiul tău cel mare
zace'n ocnă la Aiud.
Avea fruntea ca o zare,
ochii verzi ca un agud.

Cică l-a pârît primarul
că scornise răsmeriță
și strânsese la troiță
tot oftatul și amarul.

Pe mezin, de Ziua-Crucii
l-au răpus, în drum, jandarii,
I-au ucis în piept lăstarii,
i-au stins mierlele și cucii.

Ne cânta la șezătoare
doine lungi, cutremurate,
despre pâine și dreptate,
despre o Țară cât un soare...

Geme vremea la ulucă.
Cu priviri secate, duse,
uite, maica se usucă
sub jelanie și tuse.

Părul alb ca un Crăciun,
fața: frunză de tutun...

Azi la poarta plânsului,
la ușa bordeiului,

plânge Maica-Damnului
Ca o floarea-soarelui...

SURGIUN

lui Dorin Hasnaș

Prea-și răsvrătea, de mult, fruntea semeață
boerul tânăr iute ca hangerul.
Frigeau sub gene chiciura și gerul,
mânia lui tuna ca o sâneață.

Surghiunul mi ți-l roade și-l mănâncă
la mănăstirea neagră și pustie,
Scobita jos, sub lespede, adâncă,
îl sfârtecă vrăjmașa lui chilie.

Din mucegai ies cârțițe buimace
și broaște moi ca lintița jilavă.
Toamnele scui pă'n groapa lui băltoace
și-aprind pe zid o Precistă suavă.

Putredă-i, ziua. Noaptea: mătrăgună.
Și când adoarme'n lacrimi și dogoare
vânează'n visul lui mistreți pe lună
și fură jupânițe din pridvoare.

Tismana, Mai 1938.

CÂNTEC DE TOAMNĂ

lui N. Manzatti

Dormi copilul mamei, nani, nani,
a plecat și ultimul lăstun.
Ruginiră iar salcâmi și tufanii,
și din temnița în care-l surpă anii
nu s'a mai întors tăticul bun.

Dormi copilul mamei. Toamna plânge,
desgolindu-și umărul rănit.
Cade frunza toamnei, cade și se frânge.

orice frunză pare inimă de sânge,
și tăticul nu a mai venit.

Nani, nani, mâini de crin plăpânde...
La fereastră păsări plâng și ploi.
Lupii beznelor rânjesc afar' la pânde.
Țara toată-i numai temnițe flămânde,
și tăticu-i smuls de lângă noi.

Nani, nani... Tata nu mai vine.
Maica stă cu sufletul răpus.
Cine să-ți mai spună basmele, și cine
să-ți sărute, seara, pleoapele senine ?
Maica plânge și tăticu-i dus.

L-au svârlit în temniță dușmanii

pentru sfânta-i lege din străbuni...
Or să treacă peste tâmpla noastră anii,
să crești mare puiul mamei, nani, nani, —
Neamul și părinții să-ți răzbuni !

MARAMUREȘ

lui Petre Bolintineanu

Vite, munți, rumâni,
argățim și slugărim pe la jupani.
Veneticii ne-au băut până la iască,
râpă rea oftatu'n piept se cască.

Codrii, cerul, basmele,
îngenunche, lângă noi, cu fruntea'n praf.
Cu harapnicul la brâu ca un vătaf
se bălângăne stăpânul în caftan,
burduhos și cu zulufi și roșcovan.
Soarele-i și el bătrân zaraf.
Viața: lipitoare de catran.

Ni-i făptura ardicată din obiele,
din pecingine și câlți. Din sdrențe plânse.

Coastele domnești bătute'n stele
cine ni le-a stins ? Cine le frânse ?
Că ne scârțâe ciolanele sub piele,
osii ruginite și neunse.

Peste os de voevozi și peste gropi,
suge gușa viperii, umflată.
Ne'nfig liftele în carne târnăcop,
fier de plug ne'mplântă'n beregată.
Și sub măgurile unde, altădată,
călăreau pădurile albastre
pe-a bourilor de foc spinare 'naltă,
sinagogile din coapse tinere tresaltă
peste măduva și junghiurile noastre.

Când, sărac, ne coace jerăgaiul
mămăligile de bozie și smoală,
soarelui i-am smulge tot mălaiul,
de Crăciun să-l clocotim în oală.

Ziua o 'noptăm, la geam, cu pae,
să nu scoale pruncii din copae.
Limba hornului flămândă, de funinge,
sarea neagră-a cerului o linge...

De-am avea opinci în fier turnate,
drept la Rai, pe pravățe de lună,
la Sân-Petru am porni cu jalba'n mână,
să ne facă Dumnezeu dreptate !

Munții,
sfârtecați în măruntae ca de-o ghiară,
rupți și cu răunchii scoși afară,
vor și ei să plece'n Țară,
pân'la Vodă, Cel cu pragul de safire,
ca să ceară de pomană desrobire...

Nici o stea nu vine. Nu se 'ndură
nici un înger pe la poartă să ne treacă,
în bocceaua inimii, săracă,
să ne lunece un zâmbet de prescură.

Numai noaptea, când, sdrobită, carnea geme,
 fruntea-aprinde vis de răzmeriță.
 Vulturi mari de cremene și-arșiță
 ni se smulg din umeri și blesteme.

Munții urlă și scot șerpi de flăcări crunți,
 fierb șuvoaele și tulnicele tună,
 și prăpăstii, joagăre și munți,
 repezindu-și tâmplele'n furtună,

iar își cheamă Domnul lor de soare,
 să descalece a doua oară'n piatră
 și'n viforniță de Mare Vânătoare
 să despice zimbrul înc'odată.

1937 (vezi și varianta apărută în revista "*Iconar*" din Cernăuți. Anul I, Nr. 10, 1936)

FOAMETE ÎN BASARABIA

Inginerului Virgil Ionescu

Din Bugeac până'n Hotin,
 bubă neagra și venin.
 Din Orhei până'n liman
 junghi și țeapă de catran.
 Cerul supt, cu șolduri slabe,
 stă'ntr'o rână pe cocioabe.
 Zarea zace 'nvinețită
 ca o piele tăbăcită.
 Mlaștinile, în pustie,
 fumegă otravă vie.
 Putrezi, racii și răspării
 pe sub secetele țării.

Luna pare ștreang și cange, —
 Soarele, pe picioroange...
 Iese Foamea'n drum oloagă,
 rășchirată pe mârțoagă,
 și cum horcăe beteagă,
 la oblânc, într'o dăsagă,

sună numai căpățâni
și ciolane de rumâni.

Iese Foamea'n drum jechoasă,
luna-i stă, pe umeri, coasă.
Când rânjește
pârjolește,
și când geme
ca'n blesteme
vine molima — strigoii —
ca să joace tontoroii.

În amurg, 'naintea porții,
văduvele-și cheamă morții.
La răspântii, ca besmetici,
plâng orfanii, trențe, petici,
umbre de sperietori
pentru corbi și pentru ciori.
La răscruci
bătrâni năuci
scuipă scrum, oftează tuci,
își fac cruci
și trec năluci.

Gem căruțe spre Tighina
cu oftica și neghina.

Foame ! Pielea stă pe oase
sgârcci de fiere și pucioasă.
Foame ! Pântecul se sughe
prins de șiră cu belciuge.
Foame ! Cleiul mâinilor
lins de limba câinilor...

Dar pe mare,
până'n zare,
pleacă Soarele'n cuptoare
de vapoare.
Pleacă Țara în corăbii
pentru hiene, pentru vrăbii...

Cin'ne cară Soarele,
sângele, hambarele,
Ziua, diminețile,
cerul și fânețile,
liftelor cu ceafa lată
și osânza revărsată?

Apele din Cogâlnic
înghit stârvuri de calic,
dar la praznic venetic
joacă viața din buric...

Pe asfalturi, în rădvane,
surâd târfe roșcovane.
Tăvăliți în decorații
la ospete toți argații
beau, din cupe, constelații.
Șed la masă cațanii
cu sfetnicii și coconii.
Pezevenghii și scopiții
din castroane sorb solștiții,
peruzelele, argintii.
Plozii de beizadele
au cățele în dantele,
și, pe-o mână de inele,
tocnesc țara 'n cafenele
cu samsarii groși la piele...

Foame! Când va fi s'aprinzi
zările ca niște grinzi?
Foame! Când vei da de-a dura,
peste toată-adunătura
râiei și a jafului,
bolobocul Soarelui
butiile Veacului,
toată grindina de fier
care râpâe pe cer?

Uite, 'n birji trec coconașii
cu geambașii și ocnașii

pe când, lung, din bălți, din ploae.
 din maidane, din gunoae,
 crește bocet,
 urlet
 răget :
 Foame,
   foame,
   foame,
   FOAME !

Februarie, 1936

Apărută inițial în revista *"Vestitorii"*, Nr. 1, 15 Martie 1936, sub titlul *"Basarabia, 1936"*.

C O R B E A

lui Nicolae Crudu

*De ce-mi zace Corbea'nchis
 în temniță la opris?
 Pentr'un paloș fermecat,
 de nu știu cine furat.*

BALADĂ VECHE

Zace Corbea ca pedeapsă
 în mocirlă până'n coapsă.
 Ziduri cu pecingine,
 ocnă de funingine.
 Apa din urcior: potroacă.
 Lanțul gros de promoroacă.
 Troznesc gleznele 'n butuci
 de aramă și de tuci.
 Funii mari ca bârnele
 îi usucă mâinile.
 Gâtul: priponit în ghint
 cu cinci litre de argint.
 Barba-i salcie prin ani
 rădăcină 'n bolovani.

Crește mlaștina adâncă
 pana glesnii i-o mănâncă.
 Când l-au fost adus în fiare
 era fulger, era zare,
 brațul șuer de mierloi,

umerii luceferi noi,
iepuri glesnele sbătute,
trupul lunecări de ciute,
joc albastru și tâlhar
de văpae de cleștar.

Lacăt de argint bătut
lumină la poartă, mut.
Broștile, năucile,
erau mici ca nucile.
Șerpilor ca inelele
cu pui ca măgelele.
Chițorani subțiri cu plozi
se'ncurcau, fugind, în cozi
iar păingenii: scânteii
țeseau fum de funigei...

Lacăt negru de cenușă
azi se'ntunecă la ușă.
Broștile
cât ploștile.
Șerpilor și 'ntind grinzile,
lucii ca oglinzile.
Puii lor cât punțile
își serbează nunțile.
Chițoranii-roșcovanii
șobolanii și chițcanii
s'au umflat ca bolovanii,
și țesându-și funia
torc păingi cât inima.

Corbeo,
o năpărcă ră
scoate pui în barba ta.
Groși guzgani cu somnuri grele
dorm pe umerii-ți de stele,
și din geana-ți somnoroasă
torc păiingenii mătasă !

Corbeo,
    suflete în funii,
furule, tâlhar al lunii,
Corbeo, pană de șoiman,
muica ta de hoțoman,
umflă-te șuvoi răsleț
și spinare de mistreț,
tună lung ca o sâneată,
aprinde-te dimineată,
rupe funiile 'n șase,
calcă broștile râioase,
crapă lacătul în trei,
fulgeră lespezi și stei,
clatină ocna'n văzduh,
sai afară jar și duh,
încalecă haiducește,
scuipă 'n frunte și pălește
puterile strânse'n cale,
ochii Mârșăviei-Sale,
stelele să le plesnească,
anafura lor crăească !
Du-te iară lotru 'n țară,
vifor tânăr de vioară,
cu soarele de-a călare
și luceferii 'n spinare...

Mierlele, poenele,
cerbii, coțofenele,
să-ți mângâie genele.
Serile și apele
să-ți roure pleoapele.
Ciutele și trestia
să-ți sărute inima,
văile și liniștea
să-ți legene dragostea.

Revista *“Universul Literar”*, Anul XLIX, Nr. 39, Sâmbătă, 21 Septembrie 1940 (vezi și
varianta apărută în *“Revista Mea”* din Cluj, numărul 5, Mai 1935).

NOI, NEVREDNICII...

lui Virgil Carianopol

S'au tot dus atâtea frunți de ceară,
luminând de visul nostru sfânt.
Arși de plâns, atâția ochi plecară
cu icoana Țării, în mormânt.

Pentru Dimineața 'nvăpăiată,
pentru Soarele din aspre năzuinți,
câți arhangheli au trosnit pe roată,
câte ocne-au tresărit de sfinți ?

Câte piepturi au cântat peste baladă,
mari, ca niște clopote de schit,
și s'au stins, gemând că n'or să vadă
zorii pentru care au murit ?

O, și azi mai fumegă, adâncă,
jertfa din mormanele de vis,
și'n icoane muceniciei mai au încă
răni pe care vremea nu le-a 'nchis.

În răstimpuri câte-un alt pandur mai cade,
tot mai merg furtunile pe străzi,
câte-o mamă tot mai plânge, camarade
când mai fuge Veacul după prăzi...

Fericiți cei care'n verzi vecernii
au fost miri la nuntă de furtuni.
Numai noi, netrebnicii și viermii
pentru nunta jertfei n'am fost buni.

Steaua noastră, cruntă și amară,
nu ne'nvrednicește să murim,
ca să crească și din noi o Țară
cu aprinderi înflorite de chilim.

Radu GYR

"Universul literar", Anul XLIX, Nr. 39, Sâmbătă, 21 Septembrie 1940.

RADU GYR

POEME SCRISE ÎN LAGĂR

“Universul literar”, Anul XLIX, Nr. 45, Sâmbătă, 2 Noembrie 1940.

T I S M A N A

Cine te-a 'nfrunzit cu pana,
alb trifoil de piatră vie ?
Crești pe zare: elegie,
nufăr de opal, Tismana.

Leaturi negre, mănăstire.
În arginturi, sub ștergare,
sfinți albaștri ca o zare
au frunți limpezi de potire.

Un zugrav de cer și stele
— hoț de flăcări și știubee —
tâlhări din curcubee
aur tânăr și văpșele.

Și, cu mână diafană
și lumini cutremurate,
chipul Maicii-Prea-Curate
l-a furat într'o icoană.

Subțiați pe zid, în strai cu
flori de fir și de zăpadă,
scriși frumos ca 'ntr'o baladă,
ctitori: Mircea, Radu, Vlaicu.

Pe veninuri și vâlvoare
Sfântul Gheorghe scânteiază.
Sub Florii și Bobotează
arde Vinerea-cea-Mare.

La vecernii 'n seara lină,
triști, cu umeri ca oglinda,
trec heruvii mirosind a
busuioc și a lumină.

Fâlfâind, un serafim
dă de veste prin unghere
c'a venit la priveghere
umbra popii Nicodim...

Și când freamătă slodunii,
veacurile ies din gropniți,
urcă, tainic, în clopotniți
și trag clopotele lunii.

Și'n tăcerile Tismanii,
din morminte, din tăpșane,
cnejii vin și plâng în strane
peste vinete cazanii...

POEM DESPRE NOI

Curgem, înalți și suferinzi, către moarte,
cum cerul peste mări de fosfor triste.
Zilele, din dans, leșină ca niște pale baletiste,
zâmbetul îl învățăm numai din carte.

În ochi cu agonii de pasări bolnave,
în mâini cu scrum de garoafe,
ne prindem, pe-obraji, toamna 'n agrafe
și trecem, spoiți cu dezolări, prin orele grave.

Ah, vânățul crepuscul de pe față,
și steagurile'n piept îndoliate...
Intinde-mi mâna, palid, peste viață,

în plânsul meu duc lacrima ta, frate.

Sub coasta mea fierbinte și amară,
prieteni, port vermina rănei voastre.
In voi, în toți, mă răstignesc în or'ce seară,
pe trupul vostru-mi pipăi cicatricele albastre.

Știu, în aceeași suferință 'nveninată
viețile noastre s'au amestecat,
așa cum ne-am privi într'o oglindă blestemată
ce tuturor ne-ar arăta acelaș chip însângerat...

Ne trebuie-un zugrav de frunți senine
să scrie peste viermii noștri stele.
Întunecata tâmplă se cuvine
să pară azurată sub văpsele.

De ce să curgem, veșteji, către moarte,
cu lapovițe 'n suflet, pe vis cu negre ploi ?
Mai bine să desfacem zâmbetul din carte
și să ne tencuim cu el paragina din noi.

Zâmbind, vom ascunde'n sipeturi ne 'nțelese
inima veche, plină de cocleală.
In cinstea tristeții și-a morții vom da baluri de gală,
din or'ce cicatrice vom face verzi kermisse.

Zadarnic vor apune în noi păsări bolnave,
în pumni n'o să se vadă, sterp, scrumul de garoafe...
Prinzând, pe obraji, dimineața 'n agrafe,
Vom curge, spoiți cu surâs, prin orele grave.

DOMNUL DE AZI

În după-amiaza de Crăciun cu mirate zăpezi,
ai venit, măicuță tristă, să mă vezi.
Așează-te în jețul acesta stingher,
vei fi mers mult pe jos, prin omătul din cer.

Vii de departe... Pari obosită. Tâmpilele tale
sunt reci ca sărutul stelelor pale.
Obrajii ți-s verzi și pe umerii tăi
apele toamnei au lăsat vânătăi.

Să-ți pun un șal de lână pe spate ?
Să-ți strâng lângă piept mâinile degerate ?
Vai, cum te-au schimbat cerul și ploaia !...
Îmi răscolești pe sub gene, odaia.

Mă privești lung. Nu spui un cuvânt. Lăcrimezi.
Tot pe copilul de ieri vrei oare să-l vezi ?
Îi cauți prin colțuri, l-aștepti îmi pare
să intre pe ușă ca un bulgăr de soare.

Îi cauți bucelele moi ca lumina,
căluțul de lemn, soldații de plumb, mandarina.
Îi cauți ochii albaștri și fruntea clară,
toți zurgălăii din clasa doua primară.

Te 'ntorci după el, neliniștită, din jeț...
Școlarul de-atunci e un domn cu tristeți,
cu obrazul prea grav, cu surâsul amar,
un domn care parcă n'a fost niciodată școlar.

În ochelarii imenși cu sticle posace
aleargă străzi strămbe, maidane, băltoace.

Fruntea lui se întunecă sub cute saline
— parcă nici când n'ar fi fost sărutată de tine —
de-atâtea ori s'a isbit de vânturi rotunde,
de felinare și de raiuri prea scunde...

Nu-l mai căuta, mamă, pe copilul cu ochi de vis
Domnul din fața ta l-a ucis.
Eu i-am stins ochii și i-am rupt bereta școlară.
Eu l-am făcut, mamă, să piară.

I-am găurit fruntea, i-am ascuns zurgălăii.
Zadarnic l-aștepti în tăcerea odăii,
zadarnic îl chemi lăcrimând, — nu-ți răspunde...
I-am înecat inima în mlaștini profunde.

Nu plânge, măicuță tristă, măicuță săracă,
ridică-te din jețul putred și pleacă,
pleacă și iartă că'n locul lui ai aflat
un străin atât de ursuz și ciudat.

Radu GYR

Revista "*Universul literar*", Anul XLIX, Nr. 45, Sâmbătă, 2 Noembrie 1940.

Silviu Lazăr

CLOPOTNIȚELE DE ÎNVIERE

Revista „*Universul literar*”, Anul XLIX, Nr. 41, Sâmbătă, 5 Octombrie 1940.

ÎNCHINARE

Lui VALERIU CÂRDU

Clopotele învierii din nou tot se vor auzi.
Învâlvorări de zori tot mai vin lângă noapte.
Un arhanghel spune la vremea de rugă în șoapte :
Camarazi, îl veți strivi pe diavol, îl veți strivi !

Credința vă mai strânge în ochi zărilor ce-odată
Vor fi a voastre cât veți privi prin țară roată,
Iar icoanele sfinților morți ce s'au dăruiț,
Trăi-vor peste veșnicie, cu un mare răsărit.

Te-om clărâma, satan*)

Ai rămas, Satan, undeva pe măguri...
Pe noi ne-ai asvârlit în flăcări și furtuni
Pentru că ți-am vrut cerul de peste neguri
În care dănțue azi îngerii negri și nebuni.

Te-ai ascuns într'o poveste de seară
Și în soare nu-ți mai află ochii loc,
Că l-ai pierdut cu mânia pentru foc
Aprins din rugăciune și din primăvară.

Ai învins, Satan, dar tot nu ai izbăvire
Nici har cu sufletul tău nemărturisit

Din marele tău paradis, dăruit,
Nu pleacă sbor în slavă și trăire...

Nu poți trimite peste zări lumină și leac;
Ai totul și încă ești atâta de sărac...

Te-om dărâma chiar noi de-aici din valea plângerii
Pentru că n'au vrut să ți se vândă toți îngerii.

^{*)} - Acestea erau scrise pentru patronul regimului „tâlhăresc” al lui Carol II și alor lui călăi.

DÂRZENIE

Dăinuim și numai prin nopți închise și grele
Dar gândul ni-e înfrigurat pentru semnele de hotar
Ca țării noi, ca țării verzi, să-i clădim altar
Și-un drum până la el bătut cu fulgi de stele.

Ne-aprindem sufletul pentru vremea de departe
Să ardă făclie rugăciunii mute seara...
Ca să ne ajute Arhanghelii să scriem o carte
Din care să lucească în lauda lumii Țara.

Ajută, Doamne, să ne mai întâlnim ochii cu norii
Asvârle-o cheie din cele de pe salba Ta 'nșirate,
Să deschidem cu ea porțile la cetate
Și-ți va plăcea și Ție ce-or face 'n Țara mea feciorii.

Pentru moartea unui mare căpitan de oști^{*)}

Ai fost sfânt, ai fost viteazul suflet din țara verde
Ai fost iureșul zborurilor înspre cer,
Frunte mândră a împărăției ce te pierde
Când timpuri de pripas și vijelii te cer.

A fost chemare de taină, ori poruncă de peste vânt
Dar stejarii verzi nu vor nicicând să creadă
Că n'ai să vii cu Arhanghelii de prin baladă
Să-ți scrii legiunile în istorie de aur pe pământ.

^{*)} - O mică frântură dintr'un poem încercat după năprasnica moarte a Căpitanului. Nu s'a putut sfârși și nici nu se va putea vreodată, pentru că nimeni nu va putea merge pe urmele lui, drumul lui

— numai pe tășuri de săbii — cu care a intrat în Dumnezeire. Da, chiar în Dumnezeire.

SCRISOARE LUI ȘTEFAN VODĂ AL MOLDOVEI*)

Fără judecată și fără sfântă împărțășanie
Ne trimit sufletele în împărăția morții, danie
Pentru că înălțăm brațele înspre soare
Și cerem lui Dumnezeu să ne trimită izvoare
Să spălăm fruntea neamului de noroi și de rugină
Și s'o 'nălțăm ca și-alte neamuri: spre lumină.

Păgânii pentru astă vină ne fac una cu ogoarele.
Ne poartă tinerețele pe unde nu se-arată soarele,
Sângele ce ne sălta cum pe valuri ușoarele nave
Putrezește, sfinte Voevod, prin temnițele jilave.
Pentru că-și binecuvântă o credință și altarul
Alți voinici îmbrățișează pe ruguri în piețe jarul...

Nici mamele nu-și pot a-și plânge fiii martiri,
Atât de înfricoșetoare sînt prigoanele de sbiri.

Vino Ștefan Vodă al Moldovei printre noi
Chiamă-i pe Horia, pe Iancu, Tudor și Mihai
Și vom porni să ne luăm toate-altarele 'napoi
Și să ducem o primăvară verde pe-al României plai.

*) - Celor 9 Martiri legionari, uciși la Cotroceni în 22 Septembrie pentru că au răpus o bestie: Armand Călinescu.

Închinare martiriului lui Horia*)

De jertfele sfinte ce le dăm iară și iară,
Se frământă 'n joc de fulgere și stelele și licornii mării,
Încremenește și soarele la marginile zării...
Doamne, de ce e blestemată-așa această țară ?

Dece străinul e stăpân în ea în toată
Iar nouă ni se frâng tinerețile pe roată
Pentru că ne cuminecăm cu sfânta-Ți moștenire
Și nu mai vrem a fi Satanei dăruire ?

Dece se frâng, Doamne, codri tineri și verzi
Iar neamul meu îl mai îndemni a răbda...
Mi-e teamă că într'o zi chiar așa cum ne vezi,
Vor porni cu noi și îngerii Tăi pentru a ne răsbuna.

^{*)} - De data aceasta e vorba la alt Horia și alți mulți ca el pe care i-a avut Legiunea.
— Am încercat în timpul marelui prigoane din urmă să public acest poem — și la fel cu câteva din
această pagină — dar știe oricine dece nu a apărut nici una.

Revista „*Universul literar*”, Anul XLIX, Nr. 41, Sâmbătă, 5 Octombrie 1940.

Radu Gyr

POEME DIN ÎNCHISOARE

A I U D

TĂCEM DIN GURĂ

Din tot, ne-a mai rămas aieve,
acest zid grav, aceste dreve.
Crunt ferecați în piatra dură
cu pumnii strânși, tăcem din gură.

Tăcem, parc'am tăcea de veacuri
ca niște funduri vechi de lacuri.
Și ferecat în bezna sură,
de mii de ani, tăcem din gură.

Ei: ziduri, lanțuri, temnicerii,
noi, numai cremenea tăcerii.
Ei, biciuri cu bătăi și ură,
noi, uriaș îngheț pe gură.

Deasupra vremii și genunii,
tăcem ca spinii și tăciunii.
Tăcem ca lama de custură,
tăcem mereu, tăcem din gură.

Ne linge frigul pe ciolane,
ei, foame, cuie și ciocane
și orice zi e-o mușcătură.
Scrâșnind din dinți, tăcem din gură.

Tăcem ca lacătul pe ușe,
tăcem ca focul sub cenușe,
tăcem... dar noaptea sub celule,
vuiesc torente nesătule.

Un zgomot bubuie departe,
se darmă parcă ziduri sparte
și parcă lanțuri cad în zgură.
Noi așteptăm, tăcem din gură.

(Închisoarea Aiud)

F O A M E A

Parcă de veacuri, parcă de cinci ani
n'am mai prânzit, n'am mai șezut la cină.
Parcă de veacuri, parcă de cinci ani,
am suge fier, am roade bolovani,
am hăpăi moloz și rogojină.

În foamea noastră vâjâie păduri,
se cască mări, se surpă munți din coame.
În foamea noastră vâjâie păduri,
și parcă din străbuni sau din scripturi,
dela'nceputul lumii ne e foame.

Ziua pândim cu nările în vânt
năluca unui abur de mâncare.
Ziua pândim cu nările în vânt,
poate din cer, din iad, sau din mormânt,
or să ne-arunce resturi ca la fiare.

În bezna nopții ne visăm strigoi,
că ne-ospătăm din câte-un hoit fierbine.

În beza nopții ne visăm strigoi,
dar numai moartea rupe hălci din noi,
ea singură înfulecă morminte.

(Închisoarea Aiud)

ÎNDEMN LA LUPTĂ

Nu dor nici luptele pierdute,
nici ranile din piept nu dor,
cum dor acele brațe slute
care să lupte nu mai vor.

Cât inima în piept îți cântă
ce'nseamnă 'n luptă-un braț răpus ?
Ce-ți pasă'n colb de-o spadă frântă
când te ridici cu'n steag, mai sus ?

Înfrânt nu ești atunci când sângeri,
nici ochii când în lacrimi ți-s.
Adevăratele înfrângeri,
sunt renunțările la vis.

(Închisoarea Aiud)

METANIE

Doamne, fă din umilință
pod de aur, pod înalt.
Și din lacrimă, velință,
ca pe-un pat adânc și cald.

Din lovirile nedrepte,
faguri făcă-se și vin.
Din înfrângeri, scări și trepte;
din căderi, urcuș alpin.

Din otrava pusă'n cană,
fă miresme ce nu pier.
Și din fiecare rană,

o cădelniță spre cer.

Și din orișice dezastru
sau crepuscul stins în piept,
Doamne, fă lăstun albastru
și dă zâmbet înțelept.

(Închisoarea Aiud)

ÎNȚELEPTUL

Nu scuipe pe'nfrângerile mele!
Ce-am adorat nu știu să ard
și nu ridic în vânt obiele
în locul ruptului stindard.

De funia spânzurătorii
dezastrele nu mi le-agăț
și nici mândria din victorii
n'o pun sperietoare'n băț.

Cu-aceleași zâmbete'nțelepte
îmi port și lanțuri și cununi
urcând spre soare clare trepte
sau coborând printre furtuni.

Și merg pe-acelaș țărniș ce suie,
la braț cu prieteni sau vrăjmași,
de-o fi să-mi bată trupu'n cuie
sau să-mi presare crini sub pași.

(Închisoarea Aiud)

MORȚII

Pe sub fereastră trec sicrie
cu trupuri reci de camarazi;
trecură ieri, trecură azi,
numărul lor cine-l mai știe?

Caruțul tras de un ocaș
pe drumul plopilor îl duce;

nu sunt nici prapuri și nici cruce
și nici-o vamă prin oraș.

Nici o logodnică nu plânge
în urma mortului uitat,
ci din văzduhu 'nvolburat
o pană galbenă se frânge.

Noi stăm la geam, privim în zare
cum fâlfâie aripa morții
și ne'trebăm: pe mâine, care
o să atingă zarul sorții?

(Închisoarea Aiud)

BLESTEMUL AIUDULUI

Aiudule, Aiudule,
temniță cruntă,
fă-te zăludule
piatră măruntă.

Focul mânce-te
că nu te sature.
Mereu vrei scâncete
și bei oftaturi.

Vântul destramă-te
că nu-ți ajunge
- și'n marea-ți foamete -
mereu vrei sânge.

Apele facă-te
ape ca ele,
lacrimi din lacăte
plâns de zăbrele.

Grindină 'ndoaie-te
spele-te ploaie,
lanțuri și geamăte
să ți le'nmoaie.

Aiudule, Aiudule
fiară năucă,
face-te-ai crudele
scrum și nălucă.

(Închisoarea Aiud)

CREZUL

Puneți-mi lanțuri și cătușe
să sune scrâșnetul hain
și mii de lacăte la ușe,
eu tot ceiace-am fost rămân.

Surpați asupra-mi munți și ape
puteți chiar să mă spânzurați.
Cu grele, negre târnăcoape,
credința nu mi-o sfărâmați.

Târâți-mă de vreți sub șanțuri
și îngropați-mi trupul stins.
Eu sorb ca Făt-Frumos, din lanțuri
puteri adânci de neînvins.

Puteți să năpustiți tot iadul
ca să mă frângă până'n miez.
Eu stau în viscole ca bradul
și tare, tare ca un crez.

(Închisoarea Aiud)

INSCRIPȚIE PE O FEREAȘTRĂ

Flămând de lume, nesătul de cer,
fereaștră grea, stau ceasuri lângă tine,
cu brațe'ntinse către tot ce vine,
cu ochii'n lacrimi, către câte pier.

În zori, când te deschizi spre infinit,
fereaștră, parcă aripi ți-ai deschide
și parcă-ai vrea să zbori spre țări toride,
ducându-mă, pe aripi răstignit.

Iar în amurg, când joacă depărtări
în geamul tău însângerat de soare,
ca aripi mari ce n'au putut să zboare,
te'nchizi rănită, peste renunțări.

(Închisoarea Aiud)

VOI N'AȚI FOST CU NOI ÎN CELULE

Voi n'ați fost cu noi în celule
să știți ce e viața de bezne,
sub ghiare de fiară, cu guri nesătule,
voi nu știți ce-i omul când prinde să urle,
strivit de cătușe la glezne.

Voi n'ați plâns în palme, fierbinte,
străpunși de cuțitul trădării.
Sub cer fără stele, în drum spre morminte,
voi n'ați dus povara durerilor sfinte
spre slava și binele țării.

În cântec cu noi laolaltă
trecând printre umbre pereții,
voi n'ați cunoscut frumusețea înaltă
cum dorul irumpe, cum inima saltă
gonind după harfele vieții.

Ce-i munca de brațe plăpânde,
ce-i jugul, ce-i rânjet de monstru,
cum scârție osul când frigul pătrunde,
ce-i foamea, ce-i setea, voi n'aveți de unde
să spuneți aproapelui vostru.

Voi nu știți în crunta 'nchisoare
cum minte speranța și visul,
când ușile grele se'nchid în zăvoare,
și'n teamă de groaznica lui încleștare
pe sine se vinde învinsul.

Ați stat la ospete'ncărcate
gonind după fast și orgoliu,

nici milă de noi și nici dor, nici dreptate,
nici candelă-aprinsă și nici libertate,
doar ghimpii imensului doliu.

Așa sunteți toți cei ce credeți
că pumnul e singura faimă.
Fățarnici la cuget, pe-alături ne treceți,
când noi cu obraji ca pământul și vineți,
gustăm din osândă și spaimă.

Când porțile sparge-se-or toate
și morții vor prinde să urle,
când lanțuri și ziduri cădea-vor sfărâmate,
voi nu știți ce'nseamnă 'nvierea din moarte,
căci n'ați fost cu noi în celule.

(Închisoarea Aiud)

OFRANDĂ

Din rănilile și'nfrângerile noastre
întindem punte noilor destine
o punte de mărgean peste dezastre,
s'o urce pașii lumii care vine.

Cu orișicare rană care doare,
din orice răzvrătire mai adâncă,
am pus o za pe piepturi viitoare
și-o spadă grea în mâini ce nu sunt încă.

Iar dacă-am plâns, din lacrima măiastră
va crește-o mângâiere de mătase
pe care mâine unii au s'o lase
la alte frunți ce cresc din fruntea noastră.

Iar dacă'n noaptea smârcului și-a roatei
închidem lanțuri, inimă și rană,
din dăruirea noastră subterană
va crește pâine pentru foamea gloatei.

(Închisoarea Aiud)

VECINUL CARE-A MURIT

În celula de alături a murit alaltăieri unul.
Era un viețăș ofticos.
Tusea-i sunase mai neagră de cum e ceaunul,
și-o noapte-a vărsat sânge pe jos.

Sta zugrăvit cu văpsele sărace - sfânt pe șindrilă -
când lacatu'n zori a svâcnit.
Amar, înlemnise obrazul în crâncena silă.
Gardianul așa l-a găsit.

Au venit alți doi paznici, trăgând mohorâți din țigară,
și'ntr'o pătură ruptă l-au pus.
Mâna-i curgea ca o zdreanță din uniformă-i murdară,
și ei l-au luat și l-au dus.

Galbeni, de după zăbrele pândeau, tăcuți, osândiții
cum leșul afară e scos.
Pe gardieni și pe mort ploua vânăț, după tradiții,
vânăț, tărăgănat și cleios...

În celula de alături a murit alaltăieri unul.
L-au luat și l-au dus de la noi...
Dar, noaptea, când ploșnița suges și luna e ca tutunul,
ocnașul mort a venit înapoi.

Mi-a venit la vizetă cu pașii de frunze: - Hai, frate.
Am sărit de pe scândura mea.
Obrazul și ochii-i luceau de fericiri dilatate,
și putreda-i gură zâmbea.

-Hai, frate, mi-a spus, și-un freamăt parcă-l bătea într'o dungă.
M'așteaptă afar' un landou.
Deasupra temniței m'am plimbat cât e noaptea de lungă,
și plec cu landoul din nou.

Nu, nu m'au ros niciodată oftica, foamea, păduchii,
în stele am grajd de aur curat.
Landoul meu are ocale de-azur pe roate, pe muchii,
noaptea'n celulă mi l-am lucrat.

Vecine, văzduhul ne cheamă vibrând din vechi violoncele.
Vezi Calea Laptelui, sus, peste noi?
E drumul ocașilor: uite, i-am întâlnit printre stele
din lanțuri sunând, în convoi.

Vino cu mine. Din rogojină fă-ți verde trăsură.
Sunt paturi albe sus, și sunt pâini.
Ne-așteaptă'n luceafăr Iisus, cu lapte cald și prescură
și-un pahar plin cu lacrimi, în mâini.

(Închisoarea Aiud)

DĂ-MI CHIPUL TĂU

Dă-mi chipul tău, granit senin,
dă-mi duhul tău, senină iarbă,
în ne'mpăcatul meu destin
nici un tumult să nu mai fiarbă!

Să nu mai spumege în piept,
sub îndoieli ori sub blesteme,
nici câte'n pofța mea le-aștept,
nici câte spaima mea le teme.

Vreau taina neștiinței reci
și-a nepăsării voastre, unde,
cu negrul zbor de liliaci,
nici o'ndoială nu pătrunde.

Granit, dă-mi neclintirea din
dumnezeiasca-ți împietrire,
pentru-o lumină fără chin
și-o moarte fără răstignire!

Vreau, iarbă, 'nțelepciunea ta
de-a nu-ți aduce'n veci aminte,
vreau harul tău de-a înfrunța
făr' a privi nimic 'nainte.

Să cresc în timp și infinit
din duhul tău, senină iarbă,

din duhul tău, senin granit,
în fericirea voastră oarbă.

(Închisoarea Aiud)

IMN MORȚILOR

Morminte dragi, lumină vie,
sporite'ntr'una an de an,
noi v'auzim curgând sub glie,
ca un șuvoi subpământean!

Ați luminat cu jertfe sfinte
pământul, până'n temelii,
căci arde țara de morminte,
cum arde cerul de făclii.

Ascunse'n lut, ca o comoară,
morminte vechi, morminte noi,
de vi se pierde urma'n țară,
vă regăsim mereu în noi!

De vi s'au smuls și flori și cruce
și dacă locul, nu vi-l știm,
tot gândul nostru'n el v'aduce,
îngenuncheri de heruvim.

Morți sfinți în temniți și prigoane.
Morți sfinți în lupte și furtuni,
noi am făcut din voi icoane,
și vă purtăm pe frunți cununi.

Nu plângem lacrima de sânge,
ci ne mândrim cu-atâți eroi.
Nu! Neamul nostru nu vă plânge,
ci se cuminecă prin voi.

(Închisoarea Aiud)

A MAI MURIT ÎNCĂ UNUL

A mai murit încă unul -
cu foamea pe față,

cu ochii de ceață,
cu mâini ca tutunul.

A mai murit încă unul
din nemernica gloată
care pe rând se gată,
Unul câte unul.

Trei, șase, opt, zece ...
A mai murit un mișel.
Ce bine de el
că-i liber să plece!

Azi n'o să-l mai frigă
în vise de fiere
nici trup de muiere
și nici mămligă.

Ah, Domnul, prea-bunul,
îl mângâie foarte.
Tovarăși de moarte,
poftim încă unul!

Lăsați-l să plece!
Nu spuneți o vorbă!
Ne lasă o ciorbă
și-o pâine rece.

(Închisoarea Aiud)

CIMITIRUL DEȚINUTILOR

Alături de temniță, pe-o rână, pe-o coastă,
cimitirul nostru tace, adastă,
așteaptă sicrie sărace
cu număr de smoală scris pe capace...

Cimitir fără iarbă, doar humă
ocolit ca o molimă neagră de ciumă,
cimitir fără poveste
unde nu'ngenunchează neveste,

unde mame nu plâng,
unde nu s'aud lacrimi de țânc.

Crucile strâmbe și șchioape
vrură să fugă, să scape,
dar numai o clipă rebele
- parcă somate de sentinele -
au stat... s'au supus,
au ridicat mâinile în sus...

Uite, gardianul le pune în fiare
pentru încercare de evadare!

Cât este ziua de lungă,
vântul le numără'n dungă:
cinci, zece, treizeci, toate la fel.
Toți deținuții prezenți la apel,
toți aliniați pe tăpșan
ca la inspecția domnului Prim-Gardian.

Cât este seară și umbră,
cimitirul tainelor umblă.
Cât este noaptea de'naltă,
cimitirul tainelor tresaltă.
Când luna iese pe coame,
crucilor parcă le e foame,
și în gropi de nămol, osândiții,
flămânzii, lihniții, trudiții,
cu brațele'ntinse spre lună
cer pâine caldă și bună...

Când stelele cad fumegânde,
crucile's haite flămânde
și gropile șoptesc între ele în șoapte:
-Hei, mâine sau poimâine noapte,
poate-or sosi să scrâșnească'n noroi
și cinci sute treizeci și doi^{*)}
sau opt sute șapte^{*)} ...

(Închisoarea Aiud)

^{*)} 532 (numărul de încarcerare al lui Radu Gyr);

^{*)} 807 (numărul de încarcerare al Prințului Alexandru Ghica).

P O V E S T E

Am avut un copil și-o nevastă
Acum o sută, o mie de ani.
Auziți păianjeni? Auziți șobolani?
Am avut un copil și-o nevastă.

Când a fost fericirea aceea
cu chipuri pământești diafane?
Înecuri, sfârșituri de lumi, uragane,
mi-au smuls din viață odrasla, femeia.

Au trecut o sută cinci sute de ani,
s'au rupt munții și-au crescut bozii.
Rareori ca dinamita fac explozii,
amintirile ascunse prin bolovani.

Și în tăcerea lor scurt detunată
un chip îmi zâmbește și coase.
Din pat, două mâini mici, somnoroase,
întinse, parcă mă fulgeră: "-Tată!"

Aicea nu-mi spune nimeni pe nume,
Trec sutele de ani la'ntâmplare.
Aicea sunt: mă ăla, un oarecare,
apoi cad iarăși în bezne postume.

Dar ce-i? S'a rupt cerul? E mort Dumnezeu?
Și suntem numai trei din toate ?
Viața-i de scrum si am rămas în cetate
doar noi: veșnicia, celula și eu!...

De-aș zări măcar o frântură de stea!
Ce fiară-i veșnicia, ce fiară!
I-aș cere să-mi dea un capăt de sfoară
și de milenii să mă spânzur cu ea.

(Închisoarea Aiud)

LEAGĂN FĂRĂ CÂNTEC

Nani, puiul mamei, nu mai sunt
cântece de leagăn pe pământ.
Basmelor pe care nu le spun
au murit sub uruit de tun.

Au murit sub tancuri, de un veac,
soarele și luna în cerdac.
Nu te-alintă șoapta nimănui
și nici lapte'n țâta mamei nu-i.

Căci pe lumea asta n'au rămas
decât vânturi cu suspin în gals,
foamea ta în albia de țânc,
plânsul mamei cu blestem adânc

și scrâșnirea lanțului zălud
prins de glezna tatii la Aiud.
Nani, puiul mamei, nu mai sunt
cântece de leagăn pe pământ.

(Închisoarea Aiud)

ISUS ÎN CELULĂ

Azi noapte Iisus mi-a intrat în celulă.
O, ce trist și ce'nalt părea Crist !
Luna venea după El, în celulă
și-L făcea mai înalt și mai trist.

Mâinile Lui păreau crini pe morminte,
ochii adânci ca niște păduri.
Luna-L bătea cu argint pe veștminte
argintându-I pe mâini vechi spărturi.

Uimit am sărit de sub pătura sură :
- De unde vii, Doamne, din ce veac ?
Iisus a dus lin un deget la gură
și mi-a făcut semn ca să tac.

S'a așezat lângă mine pe rogojină :
- Pune-mi pe răni mâna ta !
Pe glezne-avea urme de cuie și rugină
parcă purtase lanțuri cândva.

Oftând și-a întins truditele oase
pe rogojina mea cu libărci.
Luna lumina, dar zăbrelele groase
lungeau pe zăpada Lui, vârgi.

Părea celula munte, părea căpățână
și mișunau păduchi și guzgani.
Am simțit cum îmi cade capul pe mână
și-am adormit o mie de ani...

Când m'am deșteptat din afunda genună,
miroseau paiele a trandafiri.
Eram în celulă și era lună,
numai Iisus nu era nicăiri...

Am întins brațele, nimeni, tăcere.
Am întrebat zidul: nici un răspuns !
Doar razele reci, ascuțite'n unghere,
cu sulita lor m'au străpuns...

- Unde ești, Doamne ? Am urlat la zăbrele .
Din lună venea fum de cățui...
M'am pipăit... și pe mâinile mele,
am găsit urmele cuielor Lui.

(Închisoarea Aiud)

O, BRAD FRUMOS...

O, brad frumos, ce sfânt părai
în altă sărbătoare.
Mă văd copil cu păr bălai
și ochii de cicoare.
Revăd un scump și drag cămin
și chipul mamei sfinte,
imagini de Crăciun senin
mi-apar și azi în minte.

Un brad cu daruri și lumini
în amintiri s'arată.
În vis zâmbește ca un crin
copilul de-altădată.
Întregul cer era deschis
deasupra frunții mele.
Azi strâng doar pulbere de vis
și numai scrum din stele.

Copil bălai, Crăciun și brad
s'au stins în alte zile.
Azi numai lacrimile cad,
pe'ngălbenite file...
Azi nu mai vine Moș Crăciun
cu barba-i jucăușe,
ci doar tristețile mi-adun
să-mi plângă lângă ușe...

În bezna temniței mă frâng
sub grele lespezi mute,
și'mpovărat de doruri plâng
pe amintiri pierdute.
Omătul spulberat de vânt
se cerne prin zăbrele
și-mi pare temnița mormânt
al tinereții mele...
(Închisoarea Aiud)

CÂNTEC DE LEAGĂN

Dormi copilul mamei, nani, nani,
a plecat și ultimul lăstun.
Ruginiră plopilor și tufanii
și din temnița ce-i surpă anii,
nu s'a mai întors tăticul bun.

Dormi copilul mamei, toamna plânge
dezgolindu-și umărul rănit.
Cade frunza, cade și se frânge,
orice frunză-i lacrimă de sânge
și tăticul nu a mai venit.

Nani, nani, mâini de crin plâpânde,
la fereastră păsări plâng și ploi.
Lupii beznelor rânjesc la pânde,
Țara-i toată temnițe flămânde
și tăticu-i dus de lângă noi.

Nani, nani, tata nu mai vine,
maica stă cu sufletul răpus.
Cine să-ți mai spuie basmul, cine
să-ți sărute pleoapele senine?
Maica plânge și tăticu-i dus.

L-au svârlit în temniță dușmanii
pentru sfânta-i lege din străbuni.
Or să-i ningă peste tâmple anii,
să crești mare, puiul mării, nani,
Neamul și părinții să-ți răzbuni.

(Închisoarea Aiud)

BALADĂ

Rămas bun, de-acum, frătan de cruce.
Vei porni spre țara ta de lut.
Eu prin săbiile zării mă voi duce,
Vânturi mari să-mi iasă la răscruce,
să-mi dea apa lor amară de băut.

Dacă într'o zi o să se vadă
vultur de argint pe cer lucind,
scoate-ți straiul tău de nun din ladă,
pune-ți zările la coapsă ca o spadă
și să vii la nunta-mi de zapadă,
în Dumineca-mi albă de argint.

Pajuri negre însă de-or să sboare,
să'nțelegi că ochii mi-au furat
să mi-i ducă'n stele rotitoare,
și că fruntea mea, răpită'n ghiare,
peste vârfuri de păduri tot mai răsare,
ca un ciob de lună 'nsângerat.

RIDICĂ-TE GHEORGHE, RIDICĂ-TE IOANE!

Nu pentru-o lopată de rumenă pâine,
nu pentru pătule, nu pentru pogoane,
ci pentru văzduhul tău liber de mâine,
ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Pentru sângele neamului tău curs prin șanțuri,
pentru cântecul tău ținut în piroane,
pentru lacrima soarelui tău, pus în lanțuri,
ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Nu pentru mânia scrâșnită'n măsele,
ci ca s'aduni chiuind pe tăpșane
o claie de cer și-o căciulă de stele,
ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Așa, ca să bei libertatea din ciuturi
și'n ea să te-afunzi ca un cer în bulboane
și zarzării ei peste tine să-i scuturi,
ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Așa, ca să-ți pui tot sărutul fierbinte,
pe praguri, pe prispe, pe uși, pe icoane,
pe toate ce slobode-ți ies înainte,
ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!

Ridică-te Gheorghe pe lanțuri și funii!
Ridică-te Ioane pe sfinte ciolane!
Și sus, ca lumina din urma furtunii,
ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane!...

(Închisoarea Aiud)

ÎN ZARCA AIUDULUI

Mă uit prin cercevele'n geamuri,
Văd arbori cu rugina'n ramuri
Și cer albastru, pom cu poame,
Și soare și pe Tine Doamne.

Aud și clopote departe
Și'n mine inima cum bate
Și-amurgul peste lanul crud,
Și tot pe Tine te aud.

Cu gândul caut brazde sfinte
Și umbra celor din morminte,
Și umbra pomilor o caut
Și'n toate, Doamne, mi te laud.

Teofil LIANU

Din "*Poeți după gratii*", vol. 5. Ed. Ramida, București 1999.

ZARCA

Măi, luceafăr, dragul tatei,
Nu te speria de gratii,

Nici voi stele
De crenele;

Nici tu lună
De furtună;

Nici voi zori
De'ncuietori;

Nici tu soare
De zăvoare.

În celula doi pe trei
Cinstim gânduri pentru cei

Din cuvinte de pământ
Pentru cei ce nu mai sunt.

Pentru ce va să fim
Tot cuvinte'n țintirim.

Cu tăcerea în pământ
Și cu graiu'n Duhul Sfânt,

Și'n luminile mereu
până 'n prag la Dumnezeu.
Teofil LIANU

Din "*Poeți după gratii*", vol. 5. Ed. Ramida, București 1999.

ICONARI

Sub veșnicie cu cei mulți
Pe drum de vis umblăm desculți.
Purtăm în prapuri de culori
Martiri și sfinți săgetători.
Și frunți cu palidele foi
Și judecata de apoi.
Pe crucea arselor pustii
Purtăm amurguri sângerii,
Purtăm și Rai, purtăm și Iad
Purtăm și suflete ce ard.
Și 'nfășurați în pulberi sfinte
Intrăm prin porți de necuvinte.
Teofil LIANU

Din "*Poeți după gratii*", vol. 5. Ed. Ramida, București 1999.

FĂȚ FRUMOS

Ai apărut ca un izvor de munte
Crai nou pe cerul trist al țării mele;
Bătrâni viteji, cu pletele cărunte,
Flăcăi și fete'n zale și mărgelă,
Te însoțeau în drumul greu spre stele.

Venit-ai Făt-Frumos, în gânduri pure,
Dând sens adânc avânturilor noastre,
În vers duios, în freamăt de pădure,
În rugăciuni, sau în tăceri sihastre,
Sau în mâinii de fulgere albastre.

În golul ce seca a inimii bătaie,
Ai revărsat efluvii noi de viață;
Ardea credința nouă 'n vâlvătaie,
Se risipeau genunile de ceață,
Se ridica din noapte-o altă dimineață.

Chemărilor aprinse de 'nviere,
Ai așternut covorul fermecat;
Se 'nvăluia pământul în mistere,
Altare noi creșteau înalte 'n veac,
Se semănau troițe 'n lung și 'n lat.

Era un cântec țara din poveste,
Elanul ei creștea în aprig val,
Izvor ce sparge stânca și tâșnește,
De la Hotin, din Pind, sau din Ardeal,
Dinspre Moldova 'n vârfuri de Predeal.

Și-apoi deodată visul plin de aur,
Urzit de cuibul verzilor zidari,
S'a prăbușit în sânge; un balaur,
Cu ochi șireți, cu pânde de tâlhari,
A nimicit al Neamului tezaur.

S'a stins cântarea 'n negre prevestiri,
Blestemul s 'abătea peste hotare
Sub pasul crud al grelei prăbușiri,
Surpate 'n praf sfințitele altare,
Și dinspre Nistru val de 'nmormântare.

Azi țara voevozilor se zbate,
Încătușată 'n temniți moscovite;
Catapetesmele'n furtună-s despicate,
Mormintele ne sunt batjocorite,
O noapte neagră, plină de ispite.

De ani se taie'n carnea noastră vie,
Nu mai tronează zeu decât argintul;
Cei mari îl împărțesc cu lăcomie,
Iar libertatea și-a spurcat veșmântul,
Ialte perfide 'ntunecă pământul.

Și totuși nimeni nu ne'ndoaie firea,
 Credința noastră'n veci nu se va pierde,
 Din tată'n fiu va trece moștenirea,
 O sabie'nfrățită cu psaltirea
 Ne duce'n timp spre-o nouă **Casă Verde**.

Mircea DUNĂREANU

CREZUL^{*)}

Cred într'unul Dumnezeu
 Tatăl, Ziditorul,
 Dar mai cred și'n Neamul meu
 Înfrățit cu dorul.

Cred într'unul Duhul Sfânt
 Martor al Zidirii,
 Domn în cer, iar pe pământ,
 Candelă iubirii.

Cred în Cel Crucificat
 Simbol al tăcerii
 Dar și'n cei ce au jurat
 Dezrobirea țării.

Cred în ochiul celui sfânt
 Care ne veghează;
 Temnițe și chin văzând
 Tainic lăcrămează.

Cum să nu crezi în haiduci
 Cu sprânceana cruntă,
 Care prin păduri și lunci
 Moartea o înfruntă.

Poți să-i uiți pe-aceia, ce
 Răbojesc pe flinte
 Datorii, lăsate de
 Frații din morminte?

Cred în sfinți, dar și'n voinici,
 Cred în flori cremeni,
 Că tăcuții mucenici

Cu haiducii's gemeni.

Dar mai cred că într'o zi
Aspru, din țărână,
Neamul meu se va trezi
Cu securea'n mână.

Și-atunci, ierte, Cel din cer
Liftele spurcate;
Că prin sânge și prin fier
Ne-om face dreptate.

Cred într'unul Dumnezeu
A tot făcătorul
Ce-a'mpletit în Neamul meu
Sfântul crez cu dorul.

Revista "*Drum*". Anul V, Nr. 3, Iulie - Septembrie 1969.

*) – Poemul apocrif (atribuit inițial lui Radu Gyr), se va răspândi în mai multe variante (fie în cinci, fie în zece strofe), și sub mai multe denumiri: *Crez* în vol. intitulat "Radu Gyr – Poezia în cătușe", *Crezul meu* în vol. de "Poezii din închisori" întocmit de Zahu Pană și Grigore Caraza (autorul real fiind indicat cu pseudonimul Capella), sau cel de mai sus, *Crezul*, acesta, credem noi, fiind cel mai probabil și titlul și varianta originală a poemului.

LA AIUD

La Aiud, acolo unde
Nici o șoptă nu pătrunde,
Nici un cântec nu tresaltă,
În tăcerea nopții 'naltă,
Curcubeiele pe zid
Evantaiul nu-și deschid.

Se răsfață în cenușă
Fața mortii jucăușă,
Și tăcerea-i deșirată
Când scrâșnește câteodată
Lacătul, zăvorul, fierul
Sau când strigă temnicierul.

Printre drugi și bare dese
Numai gândul dacă iese,
Pelerin în lumea largă,

Urma vieții să culeagă,
Umezesc privirile
Toate amintirile.
Nicolae CĂLINESCU

Din "*Poeți după gratii*", vol. 5. Ed. Ramida, București 1999.

O, MAMĂ!

Și tu
Ai fost cu mine în temniță.
Când mă înjurau gardienii
Îți auzeam plânsul.
Loviturile lor îți frigeau carnea
Foamea mea ți-a sfâșiat măruntaiele,
Lanțurile mele ți-au ros glezna
Și aveai răni de cătușe la mâini.

Lacrimile tale,
Cădeau în fiecare seară
În blidul meu cu arpacaș
Și în fiertura cu varză
De la amiază.

În noptile cu insomnii
Îmi închideai pleoapele
Îmi picurai pe buzele arse
Stropi de apă vie
Și mă înveleai cu broboada ta veche.

Acolo în lumea umbrelor
Te ascunzi sfioasă, mahnită, tăcută
În liniștea de la începutul lumii.

Lacrimile
Le ștergi pe furiș
Să nu te vadă
Îngerii Domnului.
Nicolae CĂLINESCU

Din "*Poeți după gratii*", vol. 5. Ed. Ramida, București 1999.

SINUCIDEREA INTERZISĂ

Eli, Eli, lemma sabachani!

Tuturor celor care au trecut prin infernul de la Pitești și mai ales lui, Pop Cornel, care pentru mine a rămas o figură luminoasă de mucenic.

Închinare!

Așteptam zadarnic
un gest salvator:
    un pluton de execuție,
    o cameră de gazare,
    un călău cu barda.
Cerul nu se îndura.
Cândva, undeva, de mult
Se întâmplau minuni.
Acum a rămas veșnică
atotputernică:
    tortura,
    tortura,
    tortura!

Ehei!
Știința a făcut progrese uriașe.
Privește cu dispreț
    spre Katyn
    spre Auschwitz
    spre Dresda și Hiroșima
E noapte.
În jurul pușcăriei
galopează
cavalerii apocalipsului.
Trece un tren spre Curtea de Argeș.
La Trivale latră un câine.
Pe priciul cu rogojini
cu miros de puroi, de sânge, de fecale
ne prefacem că dormim
cu mâinile deasupra păturii.
Sinuciderea interzisă!
Plumbul topit al tăcerii
circulă în fiecare fibră.
Dincolo de marginile lumii,

unde îngerii au aripi frânte
se îmbrățișează și plâng fără lacrimi,
împietrește timpul.

Nicolae CĂLINESCU

Din "*Poeți după gratii*", vol. 5. Ed. Ramida, București 1999.

ULTIMA CĂLĂTORIE PRIN COȘMARUL AMINTIRII

În camera muribunzilor din Aiud
temnicerii bat cu ciocanul de lemn în gratii
și ordonă
să fie scoase cadavrele afară.
Azi a scăpat de osândă
un bătrân dascăl naționalist,
un tânăr poet,
care n'a publicat nici un vers
și ciobanul prinț
legionarul Vlahiei.

Scrâșnesc balamalele ruginite,
pocnesc zăvoarele, lacătul geme.
S'a închis ușa la cavoul cu stafii.
În noaptea pustie,
strigătul bufniței
a rămas
singura strigare vie.

Ion Avădanei zace pe spate,
trupul ros de boală nu-l mai doare.
Se simte ușor
ca un fulg, ca o nălucă.
Ochii mistuiți de febră contemplă
jocul mincinos al umbrelor de pe tavan.
Camera muribunzilor se dizolvă în netimp.

Ion Avădanei
pornește în o lungă călătorie
pe cărările stranii ale vieții
prin coșmarul amintirii.

Oare,
nu ți-a furat mintea
o vrăjitoare zăludă,
Ioane?

A fost odată ca niciodată
dealuri verzi,
o casă cu livadă de meri,
cerul albastru al copilăriei,
pârâul cântător din Bucovina,
tata, stăpân și rob pe ogoare,
mama, cuminența pământului,
risipită în neodihnă și lacrimi.

Apoi, balada Fraților de Cruce,
pe potecile tănuite ale dorului de țară
în umbra troiței cu focuri în codru.
Voinicul cu șapte vieți
S'a luat la trântă cu zmeii,
cu vârcolacii, cu iazmele vremii.
O, tu, tinerețe, zbor neînfricat!

La fiecare prag, la fiecare vamă
jandarmi cu baioneta la armă.
Beciuri umede, celule, tribunale,
Lanțuri, cătușe, zăvoare, gratii, sentinele
sârme ghimpate,
până la soare, până la stele.

Trec în goană turbată
anchetele,
curtea martială,
stârvul temniței
batalioanele morții,
crivățul stepei,
și morți și morți fără număr.

Pe refuzării nunții eterne
Îi invită iarăși
bârlogul Securității,
camera de tortură,
brain-washingul,

roabele cu jug,
minele de plumb,
aiuduri, gherle,
cuști de beton.

În camera muribunzilor
lumina face explozie.
În jur se adună
toți ce au fost,
toți cei care nu mai sunt.

Din perete se desprinde
o bătrână cu maramă, catrintă și zâmbet amar.
Doi ochi mari, blânzi, adânci
ca o noapte nemărginită
îi învelesc, îi desmiardă fruntea.

Sărut mâna, mamă, sărut mâna.
De când te aștept!
Nu credeam să vii!
De acum vom fi împreună,
mereu împreună...
Ion Avădanei, moare fericit.
Nicolae CĂLINESCU

Din "*Poeți după gratii*", vol. 5. Ed. Ramida, București 1999.

UNDE SUNTEȚI, DRAGI PRIETENI?

Unde sunteți, dragi prieteni?
Prin ce pulbere stelară
Risipiți în nopți adânci
În morminte fără cruci?

Plânsul țării răstignite
Arde-n inimi ca o pară,
De sub volbură de neguri
Chipuri scumpe ne'nconjoară.

Trec prin gratii și zăbrele,
Vin prin sârmele ghimpate,
Nu-i văd străji nici sentinele

Când sosesc în miez de noapte.

În a florilor potire
Se adună doruri grele,
Pe morminte neștiute
Lăcrimează mii de stele.

Sus pe culmile albastre
În lumina fără pată
Rugul viu al jertfei voastre
Nu se stinge niciodată.

Nicolae CĂLINESCU

Din "*Poeți după gratii*", vol. 5. Ed. Ramida, București 1999.

Requiem pentru condamnații la moarte

În Valea Piersicilor
Lângă fortul numărul 13 Jilava,
În fiecare seară,
Cântă o priveghetoare
Un requiem pentru condamnații la moarte.
Ascultați bine,
În cântecul ei răsună
Pentru cei care știu să asculte
Salvele plutonului de execuție.

Îngenunchiați, prieteni,
Priveghetoarea cântă
Un requiem pentru condamnații la moarte.
Nicolae CĂLINESCU

Din "*Poeți după gratii*", vol. 5. Ed. Ramida, București 1999.

C E L U L Ă

Pleoapele de scânduri s'au lăsat pe zare,
Înfrățite'n taină, noaptea și tăcerea
străjuiesc de-avalma triste, încăperea
unde-o za mai cântă, când un gând tresare.

Jos, pe rogojina zdrențuită'n veghe,
nu-i decât o rană și doi ochi luceferi,
când râd pândind din umbră ciurdele de neferi...
Gândul ars de foame se sfințește 'n zeghe,

Vânăta e coapsa. Roasă de cangrene
ca și chipul celui ce l-a'mpuns cu ură.
Zâmbetul iertării-i flutură pe gură,
ciutură de stele-i scânteie sub gene.

Când și când o tuse, obosită, stinsă,
sfâșie tăcerea în felii egale...
Pe podea se iscă roșii, mici petale,
apoi totul tace... tace carnea 'nvinsă!

Dumitru BACU

Din "*Poeți după gratii*", vol. 5. Ed. Ramida, București 1999.

RUGĂ

De ce n'adormi copilă cu gene de tăciune?
Aripi târzii de noapte n'au pus încă pecete
pe ochii tăi de mure? Cu mâini de rugăciune
implori icoana stearsă a Maicii, din perete.

Și buzele tăiate'n amurg de Mai șoptesc
pentru a câta oara o rugă ne-ascultată?
Curg șiruri lungi de lacrimi pe chipu-ți îngeresc
și Maica din perete te-ascultă-ngândurată.

"Adu-l acasă Maică, pe tata dus departe,
Eu m-am născut în ziua în care a fost luat.
El nu ne-a scris vreodată de unde e, o carte,
nici în album nu-i chipu-i. Doar mama l-a pictat

din vorbe calde, blânde 'mpletite cu mărgel
ce-i picură prin gene atunci când o implor
să-mi spună unde-i tata și câte zile grele
vor trece până'n clipa când s'o ivi 'n pridvor?"

Și ruga-ți se 'mpletește prin slava de tăciune
cu alte rugi șoptite, de alte buze dulci.

De ce n'adormi copilă cu gene de cărbune?
Tăticul din celulă te roagă, să te culci.

Dumitru BACU

Din "Poeți după gratii", vol. 5. Ed. Ramida, București 1999.

FRATE

(Bocet pentru Oprișan)

Frate,
pornești spre Azur,
Ți-ai făcut ochii mari roată împrejur pentru ultima dată,
prin camera morții.
Să prinzi pentru drumul de veci,
să duci spre necuprinsul îndoliat al bolții
întreaga imagine a zidurilor picurânde și reci,
a scândurii ce ți-a învinețit șoldul,
a zdrențelor ce ți-au înghețat imboldul
spre-o lume mai bună.

La căpătâi, de-o lună,
o coaje uscată de pâine.
Te va 'nsoți spre vămile văzduhului
când te-or duce hoții la groapa săracă!
De nu ți-ar fura-o
s'astâmpere foamea ce-i seacă.

Odihnește în pace.
Lângă tine,
și pentru tine,
de-o oră întreaga celulă tace.

Doar doi ochi de păcură
te scormonesc cu jind.
Un alt suferind
dorea atât de mult să-ți fie tovarăș de drum.

Oricum,
tu pleci.
Prinos timpuriu pe alte poteci.
Noi ți-am încălzit zâmbetul pentru ultima oară.
Fie-ți de-acum

cărarea senină și țărâna ușoară.
Dumitru BACU

Din "*Poeți după gratii*", vol. 5. Ed. Ramida, București 1999.

DRUM CU NESTEMATE

Drum
bătut cu nestemate,
Drum
Scăldat în soare,
Pe cărarea Ta 'nspinată
Fericit e cine moare.

Vânt,
Cu șuier care doare,
Sfânt,
Un gând stelat ne-aduce
"Fericit e cine moare
Răstignit fiind pe cruce".
Foc
Ce arzi în noi, comoară,
Joc
De-arhangbel ca zăpada
Ce'ntunericul omoară
Răsucind în inimi spada,

Dai
În noi speranța vie,
Rai
De-argint cu nestemate,
Și deplină 'mpărăție
Veacurilor înviate.
Aurel PASTRAMAGIU

Din "*Poeți după gratii*", vol. 1. Ed. Ramida, București 1993.

In memoriam Corneliu Zelea Codreanu

Trecut-au ani dar Tu rămâi aproape
Întregii Țări și scumpului meu gând;
Mereu Te văd și nu te uit nicicând,
Nici treaz, nici când închid a mele pleoape.

Te văd citind sau lung privind în zare,
Ori stânci smulgând din Pontul Euxin,
Când vulturi sbor și legionarii vin,
Spre tabăra din Carmen Sylva'n soare.

Apoi mi-apari veghind cu ochii'n lacrimi,
Pe Moța și Marin lângă sicriu,
Sublim simbol al spiritului viu,
Biruitoare vremelnicilor patimi.

Același an... În toamna ruginie,
Înveșmântat în negru trist și pal,
Te văd urmând pe bravul General,
Pe-afet de tun purtat spre veșnicie.

Curând alegeri... Totul pentru Țară
Insuflă lumii verde ideal,
Entuziasm și votu-i triumfal
În iarna devenită primăvară.

Urmează un an cumplit și plin de sânge:
În temniță nevinovat ești pus,
Luceafărul speranței pare-apus
Și'ntregul neam încremenit te plânge.

Noiembrie... În beznă și tăcere
Te-au sugrumat ai iadului călăi
Și dorm uciși ai iadului călăi
Spre-al lor blestem și-a neamului durere...

Dar Cerul dat-a zi de biruință
Când s'a găsit mormântu-Ți ferecat
Și toate clopotele Țării bat
Cinstind pios eroica-Ți ființă.

Trecut-au ani... În Țara cotropită
De comunismul venetic, ateu
E prigonit și Bunul Dumnezeu
Iar libertatea zilnic siluită.

Cât sunt de lași! Temându-se de Tine
Nici mort nu te-au lăsat și pe furiș

Te-au dezgropat și dus în ascunziș
Ca nimeni gropii sfinte să se'nchine.

Dar în zadar măresc a Țării rane
N'AI FOST UITAT ȘI NU VEI FI UITAT!
MORMÂNTUL TĂU ÎN INIMI NI-I SĂPAT,
ȘI'N NOI TRĂIEȘTI, VIU, PURURI, CĂPITANE!
Petre GRIGORE-ANASTASIS

Din "*Poeți după gratii*", vol. 5. Ed. Ramida, București 1999.

PEISAJ DE TOAMNĂ AIUDEAN

Un cer de plumb, apăsător și scund.
Se sprijină greoi pe zări opace
Prinzând sub el, ca sub o carapce.
Cernite lumi ce'n văluri gri s'ascund.

Și ca o lespede de plumb concavă,
Apasă greu și'mbucă'n scobitură
Ca pe un cocoloș o lume sură
Ce pare un cearcăn cenușiu pe slavă.

Prin aerul vâscos și sur se cerne
Lumină sură, zvonuri cenușii,
Zvâcnesc pe fondul gri, nuanțe gri:
Sunt suflete purtând patina vremii.

Pe dedesubt trec umbre cenușii
Cu flori de laur cenușiu pe frunte,
Trec suflete gheboase și cărunte
Sub putred învelis de carne gri.

Sub carapacea bolții cenușii
Pe care gânduri negre lasă dâră,
Pământul pare-un bot de pâslă sură,
Întreaga lume pare-o pată gri.
Demostene ANDRONESCU

Din vol. "*Peisaj lăuntric*", Ed. Puncte Cardinale, Sibiu, 1995.

IN MEMORIAM

Lui Aristotel Popescu

Stăpânul lumii și-a curmat un gând,
Un gând ce-l răvășea ca o răscoală
Și pagina la care sângerând
Scria, rămase jumătate goală.

Era prea zbuciumat, prea dureros
Să-l poată duce pân'la capăt teafăr
Și bietul Sfânt, scăpând condeii jos,
A lăcrimat, curmându-l, un luceafăr.

S'a stins o candelă, - a murit un om,
S'a întrerupt o tristă melodie,
O filă a fost smulsă dintr'un tom,
Așa vru Domnu,- așa a fost să fie.
Demostene ANDRONESCU

Din vol. "Peisaj lăuntric", Ed. Puncte Cardinale, Sibiu, 1995.

ÎMI PLÂNGE SUFLETUL CA UN COPIL

Îmi plânge sufletul ca un copil.
Zvârlindu-și floarea de pe ramuri ciunge,
Și'ngenunchiat, cu el alături, plânge
Și-un înger trist din ceata lui Gavril.

O, suflet, suflet păcătos și șui,
Lunatic suflet spune ce te doare
De-ți risipești abia deschisa-ți floare
Petală cu petală vântului?!

Ce patimi crâncene, ce dor stufos
Te bântuiesc de freamăți ca pădurea?
Ce boală cruntă mușcă ca securea
Din trunchiu-ți desfrunzit și noduros?

Ți-e dor de cer, de pământesc ți-e dor?

Vrei sfânt să treci prin viață, vrei lumește?
 Hai, suflete nemângâiat, vorbește
 Și te-oi aprinde asemeni stelelor!

Ți-aș da să taci luceferi verzi, ți-aș da
 Argint din lună, aur greu din soare
 Și scuturând pe tine stog de floare
 Ca pe-o pădure te-aș înmiresma.

Ți-as face din luceferi jucării
 Și te-aș căra în cârcă până'n stele,
 Să le culegi ori să te joci prin ele
 De-a v'ăți ascunsălea cu îngerii vii.
Demostene ANDRONESCU

Din vol. "*Peisaj lăuntric*", Ed. Puncte Cardinale, Sibiu, 1995.

A P O C A L I P S

Și-a slobozit cel necurat zăvozii,
 Arhangheli negri cu sclipiri de smoală;
 Pe scena lumii, unduindu-și solzii,
 Dansează Salomeea-n pielea goală.

Pământul greu de-atât noian de rele
 Și-a'ncetinit și inima și mersul,
 Sus carul mare scârțâie durere
 Si lăcrimează stele universul.

Cohorte de arhangheli triști și'nvinși
 Pășesc mânați cu biciul în robie
 Și fumează funingini aștrii stinși,
 Pătând covorul verde-al veșniciei.

Scânțește de durere'ntreaga fire
 Și plâng pe la răscruci de ceruri îngerii,
 Se'ndoaie grinzile nemărginirii
 Sub greutatea cosmice înfrângerii.

În creștetul veciei Dumnezeu,
Cu capu'n mâini stă abătut și trist,
În jur se sting luminile mereu
Și'ngenunchiat alături plânge Christ.
Demostene ANDRONESCU

Din vol. "*Peisaj lăuntric*", Ed. Puncte Cardinale, Sibiu, 1995.

ÎNTOARCEREA DIN ÎNCHISOARE

Tăticule, bine-ai venit,
Vei fi flămând și ostenit!

Tu ne-ai lăsat atât de mici
Când ai plecat, ca doi pitici,

Și iată-ne cât am crescut
Și ce cuminți ne-am mai făcut!

Poftim, tăticule, un măr,
Dar cin-ți-a pus argint în păr

Și unde-ai fost tu până azi
De-i faci măicuții atât necaz?

De câte ori am întrebat,
Măicuța ochii și-a plecat;

De boabe mari de rouă plini
Și curcubeie de lumini.

Ca să tăcem ne'mbrățișa
Și povestea măicuța-așa:

Au fost odată ca'n povești
Doi prunci cu fete îngerești

Și ei iubeau cu drag și dor
Pe mama și tăticul lor.

Și mai spunea povestea cum

Tăticu-a fost pornit la drum,

Cum oameni răi l-au luat în zori
Și l-au purtat prin închisori

Să-și lase legea țării lui
Pe mâinile streinului.

Că altminteri el s'ar fi dus
S'aprindă foc în munte, sus

Și că e slab, flămând și gol
Și moartea-i dă mereu ocol.

Că au trecut de-atunci mulți ani
De când tăticu-i la dușmani...

Si când povestea se sfârșea,
Nu știu de ce, mama plângea,

Apoi ne lua si'ngenunchiam
Si Maicii Sfinte ne rugam,

Strângeam icoana până când
Noi, adormeam cu el în gând.

Tăticule, să nu zici NU,
Cel din povești, nu erai tu?!

16 Septembrie 1949, Ocnele Mari, celula 10

Virgil MATEIAȘ

Din vol. "*Drumețule, oprește-te și vezi...*", Ed. Eminescu, București, 1999.

IMN LIBERTĂȚII

Căpitanului

Cu sufletul de vifor și mâinile de ceară
Te așteptăm la gratii în fiecare seară.

Să vii cu pași de înger, așa cum te-au visat
Cei ce-au căzut cu fruntea și brațul ridicat.

Să-ți pleci genunchii'n praful de sânge și cenușe
Când vom ieși'nainte în lanțuri și cătușe.

Apoi să se'mplinească al vremilor soroc
Să faci să lumineze o sabie de foc

De-a lungu-atâtor veacuri de scârbă și amar
Și Cerul să se'ntoarcă'n casa noastră iar.

Ți-am ridicat din trupuri și gânduri osândite
Munți grei pe care-așteapă drapelele cernite

Să-ți împletim cunună de crini și tulipani
Cu lacrimi și mandate de zeci de mii de ani.

Cu sufletul de vifor și mânilor de ceară
Te așteptăm la gratii în fiecare seară.

4 Iunie 1951, Ocenele Mari, celula 12 izolare

Virgil MATEIAȘ

Din vol. "*Drumețule, oprește-te și vezi...*", Ed. Eminescu, București, 1999.

LUI ȘI NOUĂ

Curg amintiri în voi și'n mine
Ca florile dintr'un cireș;
Azi, m'a oprit și mă reține
Un sfânt cu chipul de plăieș.

Va fi vreun sfert de veac, mai bine,
Înfiripam speranțe verzi
Și ne'ndemna pe noi, pe tine
Să nu le vinzi, să nu le pierzi.

Nu rostul tău amar, nici ură
Te-au ridicat și te-au încins
Ci rosturile tuturor
Din neamul tău trădat și'nvins.

Mai cad și azi, plesniți anume,
Că Cerul Țării noastre-i plin,
Dar cine a murit în lume
Sublim ca Moța și Marin!

S'au năpustit apocaliptic
Dezgroată morți, îngroată vii,
Și tu rămâi în metru antic
Eroul mării tragedii.

2 Noembrie 1954, Securitatea Brașov, celula 2

Virgil MATEIAȘ

Din vol. "*Drumețule, oprește-te și vezi...*", Ed. Eminescu, București, 1999.

STEJARUL LUI

Comandantului Horia Sima

E atât de'nalt și plin, că se'ntrerbară
De-a fost sădit, ori a crescut din ghindă,
Pe fruntea lui se odihnește Cerul
Și vin luceferi verzi să se aprindă.

E singur cuc, prin rămuriș trec crainici
Să bea azur, să zburde și să cânte,
La poale umblă oameni să-l măsoare
Și'n carnea lui securea să-și împlânte.

El dă aceeași umbră tuturor,
Îi mai pofteste la lumină sus,
Dar nimeni leac pe rănilor din trăsnet
Ori urmele securii nu i-a pus.

Hulit și rupt, i-i dat s'atingă Cerul,
Să nu plătească veacului chirie,
Iubirea lui să ardă'n casa gloatei
Și trupul să și-l dea pentru sicrie.

4 Mai 1963, Aiud, celula 6 izolare

Virgil MATEIAȘ

Din vol. "*Drumețule, oprește-te și vezi...*", Ed. Eminescu, București, 1999.

CARMEN SYLVA

Îl așteptam să crească dintre valuri
Cu cântece și cu salut roman,
Un soare cald venea solemn pe plajă
Și-l săruta pe ochi pe Căpitan.

Se despărțea de gărzile-i în flăcări
Și lin pornea pe calea lui în sus,
Dar, cât era de mare Împărăția-i,
Nu ne slăbea din ochi până'n apus.

Noi plămădeam pe-atunci o Țară nouă
Și dezgropăm la Pontul Euxin
Virtuti și orizonturi de lumină,
Cu Moța, Gyr și-un alb Cantacuzin.

.....
Azi nu mai vin nici Căpitan, nici oaste
Pe plaja noastră tristă și pustie,
Doar viforul, furtunile și marea
Mai cântă'n larg o verde simfonie.

Un soare bun, de-un sfert de veac ne caută
Plecat peste'nchisori și cimitire
Să ne sărute rănilor și morții,
Prinosul lui de'naltă prețuire.

4 Mai 1958, Uranus, celula 94

Virgil MATEIAȘ

Din vol. "**Drumețule, oprește-te și vezi...**", Ed. Eminescu, București, 1999.

MEDALION

(Maica Mihaela)

Cu ochii mari și buni ca marea liniștită
Cu-adâncuri nepătrunse, cu taine fără nume
Cu zâmbet lin și trist ca vrerile postume
Misterioasă mare și zare de ispită

E chipul tău, măicuță, ce-l scot din suflet când
Mă'mbie amintirea să facem un popas
Să'ngenunchem pios la-al ei iconostas

Să plângem, să vorbim, ca umbrele în gând.

Deodată se destramă dantela de mister
Apar pe mare valuri din anii de furtuni
De crezuri și de lupte, de foc prin văgăuni
De zbor peste Suzane, de fulgerări spre cer.

Și iat-apoi morminte tăcute sub talazuri
Măreată simfonie de jertfe fără glas
Slăvind o Românie, pe minunatul vas
Închis în ochi și'n suflet cu taine de atlazuri.

Și iată-apoi se face că marea se cunună
Cu cerul de azur boltit pe mânăstire
Cu rugi imaculate, cu vreri de ispășire
A Neamului ce-și cată popas după furtuni.

Dar iată, se deschide pe mare iar vârtoarea
Se îmbulzesc noi valuri pe vasul tăinuit
Trecutul și prezentul se leagă'n noul mit
De lanțuri și cătuși, de bezne - închisoarea.

Fiori de regăsire ... Noi valuri de'ntrebări
Ispite de'ndoială pe vuietul imens
De-asalt în trup și'n suflet, de sens ori de nonsens
Al vieții și al morții: povestea-acestei mări.

Așa te-ai stins, măicuță, ca marea liniștită
Cu-adâncuri nepătrunse, cu taine fără nume
Cu zâmbet lin și trist ca vremurile postume
Misterioasă mare și zare de ispită !

Despa OLARIU (CARANICA)

Din "*Poeți după gratii*", vol. 4. Ed. Ramida, București.

DIN GALAXIA FUNERARĂ

(În ziua eliberării, 28 Iulie 1958)

Din galaxia funerară
Pășind pe anii de lumină
Mă'ntorc pe Terra noastră iară,
Voioasă, mândră și senină.

Am ars în inimă tenebre
 În suflet plasmă de dureri
 Am dat gândirilor noi febre
 Și visului noi primăveri.

De-aceea azi, mă'ntorc neînvinsă
 Cu-acelasi dor de viață'n piept
 Cu facla Libertății întinsă
 Spre Biruința ce-o aștept !
Despa OLARIU (CARANICA)

Din "*Poeți după gratii*", vol. 4. Ed. Ramida, București.

UN NEGRU NOR GONEA SPRE LUNĂ

(Spre Miercurea-Ciuc)

Un nor negru gonea spre lună
 Când trist convoiul trist trecea
 Spre zări de roșie cunună
 Spre temnița cu tâlcuri grea.

În suflet mai purtam lumină
 Deși pe umeri aripi frânte
 Striveam o floare de sulfină
 Sub pașii grei de jurămintе.

O, vis al meu însângerat
 Ideal al marelui avânt
 Din trupul meu azi ferecat
 Săgeată'n viitor te împlânt !
Despa OLARIU (CARANICA)

Din "*Poeți după gratii*", vol. 4. Ed. Ramida, București.

CÂNT

Din închisoare peste țară
 Pornit-a cânt de primăvară
 E cânt de haos și genuni
 E cântul marilor minuni
 E zămislit din dor și chin
 E cântul marelui destin.

S'alunge norii de pe cer
 Să'nvie doinele ce pier
 S'aducă'n suflete lumină
 S'alunge roșia jivină
 Să fie iarăși soare'n țară
 Și iarăși mândră primăvară !
Despa OLARIU (CARANICA)

Din "*Poeți după gratii*", vol. 4. Ed. Ramida, București.

ȘI TOTUȘI VA VENI O ZI

Și totuși va veni o zi
 Când tirania va sfârși
 Se vor deschide grele porți
 Și vor ieși și vii și morți
 Și țara întreagă va cânta
 Sus inima, sus inima !

Vor răsuna și munți și văi
 S'or răscula voinici flăcăi
 Bătrâni și mame și copii
 Vor fi cu toții facile vii
 Și neamu'ntreg ei vor chema
 La luptă grea, la luptă grea !

Vor alunga de prin palate
 Jivini și liftele spurcate
 Și'or scoate și din văgăuni
 Strigoii ce le-au fost stăpâni
 Din lanțuri te vor libera
 O, țara mea, o, țara mea !

Vei fi mai mândră ca un sore
 În straietele de sărbătoare
 Pădurile vor înflori
 Câmpiile vor înflori
 Și'n suflete va fi lumină
 Țara mea divină, țara mea divină!
Despa OLARIU (CARANICA)

Din "*Poeți după gratii*", vol. 4. Ed. Ramida, București.

LA VOI GÂNDESC

La voi gândesc, o dragi prieteni
dintr'o poveste-adevărată,
Soldați ai unui crez de aur,
pentru o țară minunată.
Pe toți vă văd cu ochi jărat
și dure scânteieri de leu,
Cu voi în fiecare clipă
cântare dau lui Dumnezeu.

Vă simt în fiecare fibră
întinsă coardă peste hău
Vă simt toiag în clipe grele
de deznădejdi și de duh rău.
Vă simt în încleștarea surdă
atâtor oarbe neputinți
Ce străjuie la bolta neagră
a marilor ieșiri din minți.

Suntem cu toții ferecați
cu grele lacăte de fier.
Dar sufletu-i de necuprins,
imaculat, cleștar de cer
Din el va răsări lumina
și mântuirea va veni
Când ceru'ntreg se va deschide
și sfânta împărătească zi.

Despa OLARIU (CARANICA)

Din "*Poeți după gratii*", vol. 4. Ed. Ramida, București.

EVADATUL

Adeseori noaptea, când liniștea-i grea,
Eu tai cerceveua cu secera lunii,
Cobor pe o sfoara subțire de stea
Și sar peste ziduri și fug ca nebunii.

Pe câmpuri pustii, prin pârlage amare,
Pe unde țipenie de-om nu apare,
Prin trestia ploii, prin smârcul cel greu

Străbat depărtările dorului meu.

Tresar speriat d'un hățiș ce m'apucă,
De-un dâmb ce rânjește, cu sânge pe bot.
De stranii coclauri mă șterg - o nalucă,
Și râuri umflate mă'nghit și mă scot.

Mă'mpiedic, mă prind răgălii de picioare
Și ramuri cu gheare m'apucă și ele.
Pădurile astea sfârși-se-vor oare?
Amarnic mă smulg din prinsorile grele

Și-ajung pe meleaguri ce-mi par cunoscute.
Cleioasă e glia ce glezna mi-o ține
Dar iau în spinare pădurile slute
Și țarina toată o trag după mine.

Pe străzile nopții, în târgul sărman
Năluca-mi pribeagă acum se strecoară,
Cu fuga mărunță de ciută ușoară,
Să-și stingă oftatul și dorul avan.

Stai, umbră! Aceasta e casa bătrână.
O, cum de căzură'n paragină toate?
Ciulinii, ca anii, urcară pe coate
Și poarta se tânguie, strâmb, în țâțână.

Măicuță, măicuță! cu mâini de zăpezi,
Jăromaticul dorului stinge-mi-l bine!
Tăticule, tată! nu ieși să mă vezi?
De ce vă jucați de-a ascunsea cu mine?

Sunt eu, evadatul din temnițe crude,
Venit să vă strâng lângă pieptu-mi o clipă.
Dar nimeni nu vede și nimeni n'aude.
O bufniță numai, ce sare și țipă.

Prin camere goale cu ușile sparte,
Zadarnic tot caut, zadarnic tot strig.
Doar bufnița țipă-a pustiu și a moarte,
Strângându-mă, vajnic, cu gheare de frig.

O! cum a pierit veselia de-alt' dată

Cu zburdălniciile copilărești.
 Și sora serafică, grija de tată,
 Și mama ce coase și spune povești.

Dar unde sunt anii - feericii-mi, sacrii-mi?
 Găsesc într'un colț de odaie pustie,
 În praf, jucării dintr'o copilărie
 Și lemnul icoanelor șterse de lacrimi.

Ruină a zidului amărăciunii!...
 Iar Eclesiastul mi-apare în gând
 Rostindu-și versetele deșertăciunii.
 Și trist, mă trezesc din coșmare, oftând!
 (Aiud, 1964)

Constantin-Aurel DRAGODAN

„Ca o lacrimă de sânge a căzut o stea”...

La moartea distinsului meu camarad de luptă și suferință - Nistor CHIOREANU

A mai căzut un camarad și luna plânge
 La stâlpnicul răscrucilor – lînțoliu;
 el a căzut ca steaua - lacrimă de sânge
 și inima'n durere ni se frânge
 sub catapetezma cerului în doliu

Ne trec prin amintiri Aiudul și Jilava
 Golgota unui neam prea răstignit
 Cumplit e povârnișul și sfântă ne e slava
 Cu care DUMNEZEU ne-a'nvrednicit

Să ducem mai departe în prigoană
 Povara ultimului veac în cânt și'n rugăciunea
 Cu dragostea de neam și'nțelepciunea
 Cuvintelor rostite la ICOANĂ.

Suntem mereu cu tine, cu amintirea ta,
 Noi cei rămași, să ne croim destinul în lacrimă de sânge;
 Vor trece anii, frate, dar nu te vom uita,
 Cu luna și cu cerul mereu noi te vom plânge

Să fie învierea a Neamului arcadă
 Și pentru cei de mâine, și pentru veșnicii,

Măcară în istorii un imn să ni se cadă...
Te plânge peste veacuri o Țară - camaradă,
Căci te-ai dus pe totdeauna și n'ai să mai vii...

Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ

Din vol. "*Crini printre zăbrele*", Ed. SEPCO, Colecția ICONAR, Ediția I – 2000.

BOCET DIN ZARCĂ

Zarcă, zarcă, tu ești, parcă,
crematoriu, o reductă
surdă, strașnică de slută,
ca un croncănit de zarcă.

S'a 'n crustat în zid pecetea
multor ierni spre-a fi ecoul
unui bocet și cavoul
tinereții noastre: setea

ne-a rămas ucigătoare,
anii toți a nu-i cunoaște,
ca să ajungem biete moaște
sau schelete umblătoare.

Zarcă: gratii și obloane,
crematoriu, stepă, oază,
surdă, crâncenă și groază
Țintuită în piroane.

Zarcă, zarcă, rugi și certuri,
Mă'nspăimânt să-ți spun pe nume,
esti ca iadul, ești o lume
aruncată în deșerturi...

Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ

Din vol. "*Crini printre zăbrele*", Ed. SEPCO, Colecția ICONAR, Ediția I – 2000.

A MAI MURIT UN CAMARAD

Profesorului Traian Brăileanu

A mai murit un camarad închis la Zarca
Și iarăși plânge luna printre nori,
se leagănă pe ape'n bocet arca
durerii noastre-plâns, de-atâtea ori.

Sunt fără grai și ni s'au dus de mult cocorii,
pe cerul nostru liniștea-i blestem,
un Crist stă răstignit, voind priporii
să nu fim niciodată cum suntem.

O rază însă de speranță: Paradisul
în gânduri ne-au fost vreri și amăgiri,
ne-am mulțumit cu resemnările, cu visul
atâtor așteptări și ne'mpliniri.

N'am fost viteji, dar n'am fost nici nevolnici Doamne
topit-am în credință orice chin,
durutu-ne-au mai mult acele toamne
ce-au sângerat în minți, sub baldachin.

N'am fost eroi, nici sfinți, dar noi deschis-am poarta
să fie neamul cremene și scut,
noi singuri să ne facem, sfântă soarta
așa cum în pârjol ne-am cunoscut.

Un camarad ne-a părăsit la Zarca veche,
când luna printre gratii mai plângea,
din cerul nostru strâmt, fără pereche,
s'a prăbușit năvalnic înc'o stea;

e steaua care dă curajul și se'nchină,
deschiselor celule înapoi;
că vom avea și aer și lumină
și n'om muri în plânset de turtoi.

Ne vom ruga urcând în brânci, un veac se frânge,
pământul țării'n raiuri să-l mutăm,
căci steaua, ca o lacrimă de sânge,
căzută e; măcar să n'o uităm.

A mai murit un camarad la Zarca-zarcă,
suntem încă târâți pe-același drum,
ani mulți ne dor și poticnim, de parcă
ne-am fi născut din volbură și scrum.

Nu-i sacră voia ce din scâncete ne doare,
nu-i moartea un prilej de întristări;
să treacă noaptea, să murim în soare
pe rugul fericitelor iertări.

Iar de va fi să fim uitați-un stâlp tăciune,
și fără cruci; în legănat de brazi,
va fi atunci a noastră rugăciune,
un recviem prin scrâșnetul de azi.

Vasile BLĂNARU-FLAMURĂ

Din vol. "*Crini printre zăbrele*", Ed. SEPCO, Colecția ICONAR, Ediția I – 2000.

PAȘTE

Plâng clopote în inimi departe'n amintiri,
Cu funii grele trase, păstrate în iubiri;
Ușor, pe nesimțite, în suflet năvălesc,
Trezind uitate taine și gândul mi-l sfințesc.

Sub fulgerele vremii și crâncene blesteme
M'au părăsit și codrii și inima-mi greu geme.
Sunt țintirimul tragic, cu morți ce n'au murit,
Ce'n cazne lungi și grele cu ei am zăbovit.

Sub apăsarea morții ce stă să ne sugrume,
În gropnițe comune ascunși de cer și lume,
Răsună'n piepturi stinse cântările de ieri,
Din stihurile sfinte, a Sfintei Învieri!

Nădejdea neînvinsă supune gândul trist,
Ne'mbărbătăm la crucea durerilor lui Crist!
Te'mbrățișezi cu morții și ierți toți temnicerii...
Și'n suflele se-așează lumina Invierii.

Petru C. BACIU

Din vol. "*Inimi zăvorâte*", Fundația Culturală Buna-Vestire, București, 1999.

INIMI ZĂVORÎTE

Când ușa se deschide ușor în miez de noapte
 Și temnicerul intră furiș, ca o jivină,
 Cu degetul la gură, cercetător în șoapte,
 Rostește-un număr care-i sortit să nu mai vină...

Plecăm pe rând, mutește, din hruba'ntunecată
 Să desfătăm dezmățul hienelor de pradă...
 La braț cu torționarul, pășind treaptă cu treaptă,
 Cu ochelari puși mască, ca ochii să nu vadă.

Pândim orice mișcare și foșnet de afară,
 În tâmple'nfrigate zvâcnesc fiori de cerc,
 Iar gemete afunde răzbat parcă să moară
 Și inimi zăvorâte se strâng ca un melc.

Împovărat, broboane topești în rugăciune...
 Paharul neputinței îl sorbi până la fund.
 Cu brațele deschise cerșești doar o minune
 Și'nchizi furtuni în suflet și'n piept muribund.

Petru C. BACIU

Din vol. "*Inimi zăvorâte*", Fundația Culturală Buna-Vestire, București, 1999.

PERCHEZIȚIE

Când zărvăie zăvorul și ușa se deschide,
 În grabă mă întorc cu fața la perete.
 Din coridor dau buzna hăitași cu mutre hâde
 Ce vor să mă răpună ca'n aprige vendete.

Mă'ntorc cum se ordonă cu mâinile pe creștet,
 Hăitașii răscolesc nesățios, răstoarnă,
 Duhnesc a băătură, au ochiul șters și veșted
 Și scormonesc orice, bocceaua mea sărmană.

Și calcă totu'n cale, gamela mi-o aruncă,
 Cu cizmele o spurcă, o'mpinge în gunoi,
 Afurisiți și crânceni, așa cum au poruncă,
 Împovărându-mi viața ca'n vremea de apoi.

Îmi rup orișice zdreanță, aruncă totu-afară,

Nici petec de obială nu-mi lasă ca să am,
Mă umilesc năpraznic, anume să mă doară,
De tot mă despoaie, satanic și dușman.

Și revărsându-și ura, tot praful îl răscoală,
Urmează la control veșmântul de pe mine,
Sunt dezbrăcat de zeghe, apoi la pielea goală,
Mă țin așa, hoțeste, la colț, ca pe jivine.

Când se încheie jocul și temnicerii pleacă,
Rămas ca după-un film de groază și ciudat,
Privirea-mi prăbușită în praful des se'neacă
Și'n noaptea grea se lasă în pieptu-mi dezbrăcat.

Petru C. BACIU

Din vol. "*Inimi zăvorâte*", Fundația Culturală Buna-Vestire, București, 1999.

NOI AM PURTAT POVARA

Noi am purtat povara unui legământ pe umeri,
Cu aspre năzuinți, aici și mai departe
Și câte-au fost în calea noastră, de le numeri,
Refuzi să crezi c'au fost și pleci cu ele'n moarte.

Am fost o lume ce-am purtat Neamului farul,
Ne-am logodit cu moartea și cu veșnicia,
Din hrube-adânci noi am știut iubi altarul,
Lui Dumnezeu i-am apărat, aici, moșia.

Voi, frații mei, ce ați căzut în lupta cruntă
Și risipiți prin gropi adânci și neștiute,
Vă destrămați cu vremea ce se scurge mută
Și revărsați lumină, spre zori nebănuite.

Petru C. BACIU

Din vol. "*Inimi zăvorâte*", Fundația Culturală Buna-Vestire, București, 1999.

VOI NU AȚI CUNOSCUȚ FIARA DIN OM...

Voi nu ați cunoscut fiara din om cum rânjește
Când sângele proaspăt din rană țâșnește!
Cum bestia din el, turmentată de ură,
Îți sfâșie carnea, năpraznic te'njuă...

Voi nu ați cunoscut ce-i foamea, nici frigul cum scurmă,
 Când lespedeza rece oasele goale-ți sugrumă.
 Nopti, dezbrăcați, voi nu ați stat în fund de haznale,
 Pe morți călărind să te'nalți din fecale...

Voi nu știți ce înseamnă durerea ce inima-ți frânge,
 Când fratele tău alături în cazne se stinge
 Și tremuri, și dârdâi, te rogi nimănui,
 Urmezi la morișcă asemeni lui.

Voi nu ați cunoscut deznădejdea cea mare,
 Când sună zăvoare, legat ești în fiare;
 Călăii dau buzna, cu răngi te lovesc
 Și oasele rupte din tine trosnesc.

Te smulg din rugă, te calcă în cale,
 Te-aruncă'n tinetă cu capu'n fecale...
 Și cazi, te ridici, învii și iar mori,
 Până în zori, de o mie de ori.

Voi nu ați cunoscut fiara din om cum rupe prostește,
 Nici stigătul morților mei răpuși mișelește!

Petru C. BACIU

Din vol. "**Inimi zăvorâte**", Fundația Culturală Buna-Vestire, București, 1999.

IMNUL BIRUINȚEI

Chinuiți și'nfometați
 Înfruntăm urgii,
 Stăm crucificați,
 Transformați în torțe vii.

Se smulge neamul din suferință,
 Nădejdea și-o ridică la Cruce,
 Mihai Arhanghelul azi îl duce
 Năvalnic spre marea biruință.

Din zbuciumul și suferința noastră
 Se'nalță'n zarea albastră
 Ca o catapeteasmă'n sărbătoare
 Imnul biruinței legionare.
Valeriu GAFENCU

COLINDUL ROBULUI

Pe malul Trotușului
Cântă robii Domnului
Înjugați cu jugul Lui.
Dar cântarea lor e mută,
Că-i din suferință smulsă,
Și-i cu rugăciuni crescută.

În inima robului
Domnu-Și face ieslea Lui
În noaptea Crăciunului.
Flori de crin din ceruri plouă
Peste ieslea Lui cea nouă
Și din flori picură rouă.

Stă un copilaș în zare
Și privește cu mirare
O fereastră de'nchisoare.
Lângă micul copilaș
S'a oprit un îngerăș
Ce-i șoptește dragălaș:

Azi Crăciunul s'a mutat
Din palat la închisoare
Unde-i Domnu'ntemnițat;
Și copilul cel din zare
A venit la închisoare
Să trăiască Praznic mare.

Valeriu GAFENCU

VERSURI

DIN EXIL

Gânduri la mormântul lui Crișu Axente

Moartea și-a fâlfâit aripa neagră peste noi,
Copii blestemați ai acestui secol smintit.
Te-ai scuturat fără să fi avut timpul să fi rodit,
Ca florile peste care au căzut neguri și ploii.

Nici o femeie nu te urmează acum când urci ultima treaptă,
Femeile care te-au iubit, te-au uitat demult sau au murit.
Numai acolo departe în orașul între zarzări pitit,
O mamă se roagă pentru tine în fiecare zi și așteaptă.

Prietenii ți-au îmbrăcat coșciugul în cele trei culori
La piept ți-au pus o șuviță de păr pe care au decolorat-o anii.
Imaginea Țării în care înfloresc magheranii,
Îți înfășoară trupul trudit de lagăre și de închisori.

De-acuma cobori cu voluptate în marile liniști,
Nu-ți va fi nici foame, nici dor și nici sete de dreptate.
Anii își vor purta nepăsarea peste morminte uitate,
Cum își poartă toamna norii, peste umbrele groase pe miriști.

În toate mințile o întrebare otrăvită se toarce,
Când peste coșciug încep să cadă bulgării de pământ.
E întrebarea ce în primăvara iberică vine pe aripi de vânt:
Câți oare, câți dintre noi s'or întoarce?

Și când peste câteva ore, peste orașul străin se vântură sara,
Copiii secolului smintit își lasă capul pe mâni.
Peste câteva zile, peste câteva săptămâni,
Moartea va avea o recoltă bogată: pribegii mor primăvara.

N. S. GOVORA

Din vol. "*Poeme fără Țară*" - *Acolo șezum și plânsem*. Ed. Carpații, Madrid 1954.

GLIA

Patrie, Patrie, în glia scumpă a ta,
Plugurile rastoarnă brazdă adâncă și grea.
Dârzi, stau încovoiați pe coarnele lor, țăranii,
Cum au făcut-o părinții, bunicii și strămoșii lor, Dacii și Romanii.

Întotdeauna au stat neclintiți în fața furtunii,
 Ca și frații lor din codri, gorunii.
 Dușmanii au venit, au plecat sau și-au găsit aicea mormântul.
 Dar țărani au rămas, căci îi legau plăvanii, plugurile și pământul.

Unii dintre năvălitori au fost așa de negri la suflet, așa de căinoși.
 Veneau din Răsărit și Miazănoapte, din codri întunecoși
 -Că luau tot ce găseau, treceau totul prin flacări și sânge,
 Și nu lăsau țărănilor decât ochii pentru a plânge.

Dar au plecat și aceștia, iar pe urmele lor,
 În glia ta Patrie, plugul a pornit harnic, răscolitor.
 O, de-ași putea de-ași putea,
 În urma plugurilor ași îngenunchia!

Și-un bulgăre ași lua din brazda neagră și udă,
 Brazdă grea, rasturnată, cu sudoare și trudă.
 Și l-ași săruta ca pe o moaște, ca pe-o icoană.
 Apoi l-ași pune pe inimă, cum pui leacul pe rană.

Patrie, Patrie, cât este de scumpă această glie a ta,
 N'o pot înțelege decât cei cari, ca și mine, nu o pot săruta.

N. S. GOVORA

Din vol. "Poeme fără Țară" - Acolo șezum și plânsem. Ed. Carpații, Madrid 1954.

RĂVAȘ FRATELUI CHINEAȚĂ

Era plină de grâu și de secară, Țara,
 Și tu frate Chineată, adesea te culcai flămând, sara.
 Din făina de grâu, doară de sărbători îți făcea nevasta o burcă.
 Totuși, foarte rar, te-ai încrunțat, ai tras o sudalmă și ai pus mâna pe furcă.

Te sculai de cu noapte, când holdele erau pline de rouă,
 Dar din rodul muncii tale, tu nu luai nici una din două.
 Sau alții, totdeauna alții, care trăgeau foloasele,
 Și tu bietul de tine, te alegeai cu ponoasele.

Ca țiganul cu scânteia, te învățaseși cu răul,
 Treceau anii și dacă se schimba ceva, era doar călăul.
 Numai când la hotare năvăleau ca lăcustele, dușmanii,

Și-aminteau boierii că cei mulți și bravi, erau frații tăi Chineată: țărani.

Un timp ale tale au fost toate, pământul, plugul, boruna,
 Și erai fericit, căci în totdeauna, tu și pământul ai fost una.
 Dar liniștea nu avea să fie lungă,
 S'a răsturnat, lumea și într'o noapte iar a bătut clopotu'n dungă.

Tu ți-ai făcut cruce, te-ai încruntat și ai sărutat pe Ilinca,
 Și apoi până departe la Volga ți-ai purtat ranița și opinca.
 Te-ai bătut ca un brav, cum știi să te bați, frate Chineată,
 Dar ca și altdată, boerii te-au vândut într'o dimineață.

Și'n bătătură la tine, ca la el acasă, venit-a dușmanul
 Ți-au batjocorit nevasta și fata, ți-au luat plugul, boii, sumanul.
 Dar tu ai răbdat, ai strâns pumnii și ți-ai înghițit de obidă, scuipatul,
 Și de data aceasta nu tu, ci altul era vinovatul.

Dar oricum, stăpânii dinainte îți dijmuiiau grâul, mălaiul.
 Păgânii de azi vor ca să-ți ia sufletul, graiul.
 Și-au hotărât să-ți fure pământul, iar tu să rămâi bou de povară,
 Iar Țara, biata noastră Țară nu mai e Țară.

Nu mai e timp de așteptat, nădejdea-i la tine: departe s'aude zgomot de
 armă,
 Se hâțână lumea asta nedreaptă, în curând ai să vezi că se darmă.
 Ia seama frate Chineată, socotelile păgânilor se încurcă.
 Încrunță-te, trage-i o sudalmă și pune mâna pe furcă.

N. S. GOVORA

Din vol. "*Poeme fără Țară*" - *Acolo șezum și plânsem*. Ed. Carpații, Madrid 1954.

Marea călătorie

Știu într'o noapte de vară, fulgerat voi cădea.
 Pe cerul de sineală va tremura ca o lumânare o stea.
 Mâinile vor scormoni înfiorate în lută,
 Ca o apă va gălgăi sângele, din trupul căzut.

Vântul îmi va aduce pe aripi, miresme de acasă,
 Și grâul va fi moale ca un covor de mătasă.
 În juru-mi macii vor fi roșii, ca o gură de fată,
 Ce mi-a zâmbit undeva, într'o țară îndepărtată.

Când peste pleoape, moartea se va lăsa ca o ceață,
Spicele verzi ale grâului, îmi vor luneca peste față,
Și'n pragul marei călătorii, în fulgerarea clipitei,
Am să zâmbesc căci voi crede, că e mâna iubitei.

O! Nu mi-e frică de moarte, de gloanțe, de sânge
Dar mi-e teamă că nimeni în urmă-mi n'o plânge.
Și mi-e teamă că fata cu gura ca macii din țara aceia din Apus,
Mă va uita chiar din clipa în care, în marea călătorie-oi fi dus.

N. S. GOVORA

Din vol. "Poeme fără Țară" - Acolo șezum și plânsem. Ed. Carpații, Madrid 1954.

D E N I E

În noaptea parfumată de April,
Mi-e sufletul moale, cuvios de copil.
Și cu pași mărunței, cu bunicul de mână
Mă'ndrept către biserica noastră străbună.

Tămâia își înalță fumul la cer,
In atmosfera grea de credință și de mister.
Și inimile se simt pătrunse de sfințenie,
Când bat clopotele, clopotele de denie.

O, clopotele acestea sonore, clopotele,
Care fac să-și întetească în mine durerile, ropotele.
Clopotele pe care, furat de al vieții tumult,
M'am desvâțat să le mai înțeleg, să le mai ascult.

Ele bat în noaptea aceasta și pe aici,
Când către biserici se îndreaptă cu pași mărunței, alți copii, alți bunici.
Și când pe mine mă roade ca un burghiu primăvara,
Căci mi-am pierdut și bunicul și credința și Țara.

N. S. GOVORA

Din vol. "Poeme fără Țară" - Acolo șezum și plânsem. Ed. Carpații, Madrid 1954.

M A M E I

Mamă, zadarnic numeri zilele și săptămânile
Și tremurând, îți pui la ochi streășină mânilor.

Se vor coace, se vor trece cireșele din grădină,
Fără ca feciorul de departe să vină.

Să nu te înșeli de ți-o cânta cocoșul în prag,
Nici anul acesta nu vine feciorul pribeag.
Un sbucium lăuntric îl răsuțește, îl poartă,
Pe'ntinsuri de apă stătută și moartă.

O! De n'ar fi dorul, de n'ar fi depărtările
N'ar fi așa de apăsătoare tăcerile.
De n'ar fi o fată în satul moldav,
Nu mi-ași simți sufletul stingher și bolnav.

Nădejdiile toate, se destramă, se rup,
Ca o rugină roade vremea din trup.
În părul din tâmple și-a înfipt vrăjmășia,
Și mi-a ucis adolescența, copilăria.

Fetei cu ochii albaștri, mamă să-i spui
Să-și lege destinul de altul, sunt tineri destui,
Cuminiți care nu s'au înfrățit cu depărtările
Și nu vântură zănateci, țările, zările.

Să nu mă aștepte, așteptările dor,
Ca frunzele toamna, iubirile mor.
Numai tu cu credință așteaptă-mă mamă,
Cireșul din grădina copilăriei, mă cheamă.

N. S. GOVORA

Din vol. *"Poeme fără Țară"* - *Acolo șezum și plânsem*. Ed. Carpații, Madrid 1954.

Adună-ți sufletul, camarade

*Copiii mei, copiii mei,
Când mergeți seara la culcare,
Și candelile'n tremurare
Vă ning pe creștete văpaia,
Rugați-vă și pentru cei
Care-au căzut la Turtucaia.
(G. Tutoveanu)*

Când exilul devine apăsător cenușiu
Gândiți-vă la morții fără cruce, fără sicriu.

Și când își înfige cuțitul în voi nostalgia,
Gândiți-vă la cei care-au căzut în Rusia.

Știu, în camerele în care fereastra se deschide ca o rugăciune spre cer,
Sunt momente în care și amintirile se estompează și pier.
Și chiar pe Icoana Patriei se așează o ceață, un fum,
În ore târzii, în care nădejtile toate, sunt doar zdrențe și scrum.

Te văd camarade; pumnul ți-a devenit dur, ca o cremene, ca un ciocan,
Te-a otrăvit o imagine: soția culcată cu altul, în salonaș, pe divan.
Trupul ți s'a strâns ca un arc și viața devine-o povară.
O, în asemenea clipe, de-ai avea cel puțin o țigară!

Ninge! Pe geamul de la mansardă zăpada crește mereu,
Începi să te îndoiești că mai există undeva, Dumnezeu.
Și ești sătul de viață, de toate c'ai vrea,
Să dispari, cum de pe firmament dispare în goluri, o stea.

Știu camarade, sunt clipe în care pribegia te frânge,
Speranța, ca o candelă în care s'a terminat uleiul, se stânge.
Gândește-te atuncia cum urlă crivățul pe coline, pe văi
Și cum troienește pe mormintele camarazilor tăi.

Adună-ți sufletul risipit și inima ca pasăre învinsă, rănită.
Sufletul acesta al tău, e explosiv, dinamită.
În tine e nădejdea celor căzuți și a celor din Patria în care bântuiește urgia,
În tine și în cei care s'au bătut vitejește'n Rusia.

N. S. GOVORA

Din vol. "Poeme fără Țară" - Acolo șezum și plânsem. Ed. Carpații, Madrid 1954.

Înainte, cu Testamentul Căpitanului!

Prin marea bântuită de furtuni,
Nu știm de vom ajunge la liman,
Căci l-am pierdut în zori pe Căpitan
Și au pierit în valuri cei mai buni...

Dar vom plini un drum din "Testament"
Ce ni l-a scris pe foi de veșnicie,
Ca să-l predăm urmașilor, solie
Și să rămâie țării, fundament.

Ca alte generații, după noi,
Să puie pe el piatră peste piatră
Și să zidească cuibul de eroi,

Sub steagul său, prin jertfă miruit,
În care Neamul să-și găsească vatră
Și marele destin ce i-a dorit...

Demetrius LEONTIEȘ

Din vol. "*La răscrucea neamului*", Vaterstetten. Tip. "Danubia", Munchen, 1974.

MĂRȚIȘOR LEGIONAR

Coboară Arhanghel, cu spada de foc,
În fruntea revoltei valahe.
Se scoală morții și viii din jug
și sună alarma din creștet de munte
spre Tețina, Dunăre, Tisa și Bug...

E ceasul când Neamu-și croiește destin,
strivind tirania păgână.
Pe ruguri, strigându-și credința spre cer,
primește-i jertfa deapururi creștină,
căci neamuri sfărâmă cătușe... sau pier!

Demetrius LEONTIEȘ

Din vol. "*Prin mlaștini și furtuni*". Ed. "Dacia", Rio de Janeiro, 1969.

DEAPURUREA PREZENT

Nu ai fost soarele de-acum apus
În noaptea sumbră când te-au strangulat.
Deși plecat de veci, n'ai fost uitat,
Ca toți ce-au fost cândva și astăzi nu-s...

Ci ești prin noi deapururea prezent,
Ca și Isus în stropii de aghiasmă,
Veghezi cu sfinții din catapeteasmă,
Să nu ne îndoim nici un moment.

Te vor cânta ca apele'n maree,

În du-te vino, mii de generații
Și s'or uimi de vrerea-ți promettee.

S'or naște genii să te preamărească
În monumente de mirifice creații,
Sublimă epopee românească!

Demetrius LEONTIEȘ

Din vol. "La răscrucea neamului", Vaterstetten. Tip. "Danubia", Munchen, 1974.

MICORIȚĂ LEGIONARĂ

N'a mai fost Țară,
stână legionară,
ca a lui Țâmpău
pe vârful de Rarău.
N'a mai fost fecior,
mai cuprins de dor,
dor de haiducie,
dor de codrenie...
Când porneau prigoane.
În sus spre gorgoane,
buciumu-i suna,
codrii-i aduna
și pune pe fugă,
suflete de slugă...

Dară o mioară,
cu ochi de cicoară,
parcă se usca,
iarba n'o gusta,
ci zăcea pe dungă,
cât e ziua lungă,
și cum tot gemea,
parcă îi spunea:
"Vor veni ca mâini,
poterași haini,
ce te-or fereca
și te-or vătăma.
Te-or pune în zori,
în reci închisori
și'n noapte cu vânt,

în negrul mormânt...”

- Hei, mioară laie,
laie, bucălaie,
nu te mai plângea,
după soarta mea.
Ci de-o fi să cad,
fulgerat de iad,
să-i spui mamei mele
c'am suit la stele
ca un năzdrăvan,
după Căpitan.
Că mă plimb prin nori,
tot cu Nicadori,
și cu Decemviri,
că și ei sunt miri,
ce s'au rupt de jos,
când a fost frumos,
să lege de cer
Gărzile de Fer...

Dumitru LEONTIEȘ

Din vol. "*Prin mlaștini și furtuni*". Ed. "Dacia", Rio de Janeiro, 1969. Vezi și revista "*Carpații*", Madrid. Anul XXIII, Nr. 11 - 12, Iulie - Septembrie 1978.

Monumentul Moța-Marin — Majadahonda

Pioase generații vor privi de-acum
MAJADAHONDA la zenit de drum
și-or întreba:
ce fapte
și ce mit
ascunde trupul sobru de granit?

Vor întreba în sine
mulți drumeți:
Ce vrea să spună monumentul mut?
De unde au venit
și ce au vrut
cei doi neînfricați profeți?

Și-or fii drumeți

ce vor simți atunci
 c'au fost trimiși de tainice porunci
 să-L apere la greu pe Dumnezeu
 ce se bătea cu iureșul ateu;
 să proiecteze pe-al Castiliei cer
 Iconostasul Gărzilor de Fer.

El va grăi
 prin veacuri ce-or să vie,
 prin jertfele ce-ascunde sub făclie,
 că neamuri nu trăiesc prin oarbele mulțimi
 ce-și curmă spetele sub orice cnut,
 ci printr'o ceată de feciori puțini
 - ce-au fost vânduți
 și socotiți nebuni,
 căci nu'ncetau să creadă în minuni;
 c'au îndrăznit
 și că au vrut
 să lupte
 și să cadă pe'nălțimi...

Vaterstetten, 9 Sept. 1972

Demetrius LEONTIEȘ

Revista "Carpații", Madrid. Anul XVIII, Nr. 5, Noembrie 1972.

TE-AU DUS CU PATRU BOI

Chemat de glasul
 sfintelor țării,
 te-ai dus fără de zgomot
 dintre vii.
 Nici când amiaza
 nu te-a dogărit
 cu plinătatea ei,
 țăran trudit.

Purtând pe umeri
 crucea vieții grea,
 te'nconvoiașezi
 uneori sub ea,
 și - poticnind
 pe asprele poteci -

râvnei singurătatea
moșii reci.

Dar într'o zi
te-au dus cu patru boi,
jelit de satu'ntreg,
de toamnă și de ploi.
Deatuncea
ai tot cerul coviltir
și-o cruce
mai ușoară'n cimitir.

Demetrius LEONTIEȘ

Se vor lua și sclavii după noi

Vom frânge poftetele de' mbogățare
Și vom trăi ca sfinții de săraci,
Iar de-om cădea – ca și strămoșii traci,
Vom râde... și-om păși în nemurire...

Vom pune poftetele din noi în jug,
Vom trage brazde'n carnea noastră vie
Și vom răcni spre cer de bucurie,
Că ne trosnesc păcatele pe rug!...

Când vom porni cu flacăra spre cer,
Din greul lutului înspre lumină,
Să biruim cu Gărzile de Fier...

Se vor lua și sclavii după noi,
Ca trântorii din stup după regină.
Să'nvingă sau să moară ca eroi!...

Demetrius LEONTIEȘ

Din vol. "*La răscrucea neamului*", Vaterstetten. Tip. "Danubia", Munchen, 1974.

NEAM AL MEU

- cotrușiană -

Neam chinuit, scuiat, lovit,
Neam răstignit,

cine se mai apleacă
peste rănilile tale sângerânde?
Flămânde
de dreptate îți ridici privirile spre cer
nădejdea ți-e mare, voința de fier!

Cât vezi cu ochii,
din hotar în hotar, numai morminte.
Tâlharii ți-au călcat casa,
copila, nevasta,
altarele și moaștele sfinte,
ți-au luat pâinea de la gură,
boii și plugul din bățatură...

O, simt cum crește 'n trupul tău
răzbunarea,
văd prăbușindu-se
peste ucigașii tăi Carpații,
văd înghițindu-i Marea
cea Neagră și mare.
Fără milă, fără îndurare,
te văd scrâșnind, te văd lovind
și întorcând uriașa roată a destinului,
alungând de la vatră-ți
umbra blestemată a streinului...

...Va fi apoi liniște - pace,
în casele tale umile - sărace...
Și mare, uriașă îți va fi în lume dovada
căci tu ți-ai deschis singur
drumul destinului
cu spada!...

Neam al meu,
fărâmbă de soare, de cer și de curcubeu,
la răspântie de istorie,
te-așteaptă Dumnezeu!

Roma, Iulie 1950

Nicolae NOVAC

Revista "*Îndreptar*". Anul II, Nr. 1, Decembrie 1951.

BUNULE, ISUSULE BUN!

Lui Moța și Marin

Bunule, Isusule bun,
Rogu-mă pentru pamântul străbun,
Pentru munții cu brazi, pentru cripte,
Pentru crucile la căpătâi înfipete...

Rugămu-ne pentru scut, pentru sabie,
Pentru codrul Tigheciului tău, Basarabie,
Când îi frânge trunchiurile de brad
Crivățul dinspre Stalingrad...

Iată'n mâini bulgarii ce strâng în ei
Oasele camarazilor mei...
Mă rog Ție, Sfinte Arhanghele,

Pentru inimile ce bat în candelă,
Pentru genele de ceară și untdelemn,
Pentru sufletul bietelor cranii de lemn!

ION ȚOLESCU

Madrid, 1977

RUGA DE PE RARĂU

Sfinte gândurile tale
Că'nfloriră pe pământ,
Ștefane Vodă cel Mare,
Ștefane Vodă cel Sfânt,

În genunchi rogu-mă ție,
Lumânarea când ți-aprind,
S'auzi lanțul de robie
Și cătușa-mi zăngănind...

Să se'nalțe-așa din groapă
Chipul sufletului tău
Care-i lăcrămează'n pleoapă
Schitului depe Rarău,

Să te-arăți, să-ți văd lumina
Pe piept țării mele salbă,
Spadă'n mâna ei Tighina,
Coif pe cap Cetatea Albă,

Nistrul brâu, Tigheciul zale,
Putna semn pe piept creștin,
Ochiul strajă la hotare
Tu Cetate din Hotin...

Sfinte gândurile tale
Că'nfloriră pe pământ,
Stefane Vodă cel Mare,
Ștefan Vodă cel Sfânt.

Criptei tale care doarme
Mă rog s'o aud șoptind
Glasul tău șoptind "la arme"
Din coroana-ți de argint...

Semnu-acel ce zace'n fiare
La ferești de'ntemnițați
Doamne, binecuvântare
Fă-l pe piept de cruciați,

Să-l pun flamură'n hotare,
Să-l trec Prutul din Carpați.
ION TOLESCU

Revista "*Carpații*", Madrid. Anul XXII, Nr. 5 – 6, Iunie - Septembrie 1977.

N'OR FI PEA SFINTE LACRIMILE MELE

(30 Noembrie 1938)

De-am luminat, n'am împărțit lumină
Ca lumânarea caldă și blajină

Nici mâna mi-i de rugăciune frântă,
Ci că m'am luat cu diavolul la trântă...

N'am luminat ca noptile cu stele
Ci-am luminat ca trăsnetele grele

Că n'am privit și nici n'am tras pieziș
Numai la cer senin și luminiș

Că L-am privit în față pe Cristos
Cu uitături de câine credincios,

Cu lacrimi reci ca grindina din ploii
Când cade peste oase de eroi...

Când plâng în hohot cerurile sfinte
Îngenunchiate lângă oseminte

N'or fi prea sfinte lacrimile mele,
Dar port mânia cerului în ele.

Când spadă-și face din mormântul meu
Arhanghelul lui Dumnezeu.

Ion TOLESCU

Din vol. "**Iconarul**". Ed. Carpații, Madrid 1962.

CU SÂNGE DE MARTIRI

O, sfinți eroi cu sânge de martiri!...
Ce trist e glasul cântecului meu
Când azi plecat cu fruntea pe psaltiri
Vă cânt și'n voi eu cânt pe Dumnezeu!

*

Că ne hrănești tu sângele cu sânge
Cucernicie, tu, ce trist ți-i cântul
Când cânt la căpătâiu-acelor îngeri
Ce-au îngrășat cu carnea lor pământul

*

Ieri când curgeau pe câmpuri valuri valuri
Și i-a'ngropat obuzul pe ogor!...
Ce cântec trist, ce triste idealuri

*

Când le cântam noi imn înălțător
 Și nu mai știm cu holdele pe dealuri
 Că ne hrănim din biata carnea lor!

Ion TOLESCU

Din vol. "Iconarul". Ed. Carpații, Madrid 1962.

VALERIU CÂRDU

Stejar mândru, cu frunte și pieptul mereu în furtună,
 Purta în ochi cerul cu soare și'n plete noaptea cu lună.
 În inimă ducea cu el grădina înflorită a Neamului;
 Era fratele de cruce al Moșilor și al Ardealului.

Banatul îl strângea în brațe, că-i era drag,
 Cât Semenicul de mare îi era sufletul lui de Mag.
 Răstignită pe cruce -Țara, îl făcea să sângere.
 Căci el credea în biruință, nu în înfrângere.

Carașul, cuib de lumină, îi curgea în vine spumos;
 Ca el era, când melancolic, când furtunos.
 Dar, într'o noapte de toamnă, umbra lui de Profet s'a pierdut-
 De atunci, nimeni nu l-a mai auzit nici văzut.

Unii spun c'ar fi murit împușcat la Vaslui,
 Alții, că ar sta curcubeu aplecat peste Țară.
 Eu cred mai de grabă că l-a răpit Dumnezeu în cerul lui,
 Ca să ni-l trimită de acolo, într'o bună zi, iară.

Nicolae NOVAC

Din vol. "Poeme fără Țară" - *Catapetesme*. Ed. Carpații, Madrid 1954. Vezi și "Revista
Scrititorilor Români", Munchen. Nr. 24, 1987.

CRUCIAȚI

Cui să-i spui, să-i spui
 chinul gândului -
 când Țara își plânge
 trupul stors de sânge
 cine să mai vadă
 primăvara albă?

Și-i blestem..., blestem...
 codrii, munții, gem!...
 Acolo e Țara
 și ni-e primăvara.
 Cineva mi-a spus
 că-i cu ei, Isus...

I-a căutat... căutat,
 până i-a aflat,
 că mi-s cruciați,
 toți bărbați și frați,
 pe cărări de munte,
 toți cu crucea'n frunte.

Îi văd la un loc
 Adunați la foc
 haiducii tăi, Țară,
 'n alba primăvară.
 Uite-i, se ridică,
 zărilor despică...

Doamne, oastea-ți mare,
 jură: r ă s b u n a r e !
Nicolae NOVAC

Din vol. "*Poeme fără Țară*" - *Catapetesme*. Ed. Carpații, Madrid 1954.

PLÂNGE ȚARA

Măiastră pasăre cu cioc de fier,
 Tu vis al sfintei noastre libertăți,
 Uscați ni-s ochii, descifrând pe cer
 O zi când vei voi să ni te-arăți...

Dece nu treci să vezi, măcar din sbor.
 Cum sângerăm si'ngenunchiem în jug-,
 Feciorii toți în lanțuri cum ne mor
 Striviți de cnuturi și de vicleșug?

S'ascuți pământul țării'n lung și'n lat,
 Soțiile și mamele cum plâng,
 Cum vântu-i numai geamăt și oftat,

De plânge'n hohote și frunza'n crâng...

Cu desnădejde te-așteptăm, gemând,
Cu inima deschisă'n pieptul gol,
Un neam întreg: bătut, hulit, flămând,
Numai blesteme'n suflet și pârjol...

Să vii ca semn al vremilor de-apoi
Și să le spui celor ce te-au trimis,
Că pacea ce-o'ncheiară pentru noi
Mai rău ca ciuma neagră ne-a ucis...

Că le-o trimitem toată îndărăt
Și că-i rugăm să vină cu război.
Chiar dacă'n focul marelui răsvrăt
Ne vor ucide mai întâi pe noi...

Că de-or căta mereu numai câstig
Lăsându-ne sub cnut să ne sfârșim
De-atâta jale prin surghiun și frig
Ni s'o preface tara'n țintirim...

Și'n ora 'nfrișatului județ
Când hidra va călca și peste ei
Le va fi plânsul marfă fără preț
Si'n ștreang vor ispăși ca cei mișei...

Măiastră pasăre cu cioc de fier
Te așteptăm cu sete zi de zi,
Din sângele martirilor ce pier
Să creștem viața celor ce-or veni...

Vasile POSTEUCĂ

Din vol. "Poeme fără Țară" – Icoane de dor. Ed. Carpații, Madrid 1954.

CÂNTEC DIN NAIU

Pe-un picior de plaiu,
- o gură de raiu -
sta cântând din naiu
mândru ciobănel,
mândru-voinicel,

cu ochii de cer
și brațul de fier...

Și cânta, mări, cânta,
și cânta și se ruga
la Măicuța Precista
să-i dea iar o miorea;
că cea turmă de oiță
și cea mândră ciobăniță
cu-obrăjori de trandafir -
duse-au fost către Sibir...

Și cânta
și blestema
cel tâlhar de drumul mare;
să s'usuce de sub soare,
sau viermii de viu să-l mânce,
că s'a adăpat cu sânge
și-a spurcat altarele,
și-a spurcat fecioarele,
și-a trecut prin foc și pară
din hotară în hotară,
vesela, frumoasa Țară...

Și cânta,
și se ruga
munților de dor tătâni,
să-i pună iar pușca'n mâni,
iară stelelor din cer,
să-i trimeată plumbi de fer
și luceafărului mare,
să-i aprindă-o lumânare
când îl va vedea că moare;
nu de dor, nici de lingoare,
ci de mână trădătoare...

Se ruga,
și iar cânta.

Nicolae NOVAC

Din vol. "*Poeme fără Țară*" - *Catapetesme*. Ed. Carpații, Madrid 1954.

OAMENI ÎN OPINCI

Lui Aron Cotruș

Port opinci, căciulă și suman,
nu's nici fricos, nici năzdrăvan,
îmi apăr credința și glia,
altarul, livada, moșia...

Nu urăsc pe nime'
că Dumnezeu mi-i drag -,
durerea mi-o cânt haiducește
din fluer de fag...

Dar când cuțitu' mi-ajunge la os,
'mi 'ntorc sumanul odată pe dos,
și fluerul meu – minune – se face măciucă,
dușmanului moartea în frunte să-i ducă...

...Altcum, sunt liniștit,
de dimineața și pân' l'asfințit
îmi ar sau secer ogorul și cânt...
(poetii mă cântă în versuri și spun c'aș fi sfânt!)

Alții mă fac de nimic sau mă'njură
după ce mi-au luat boțul de pită dela gură.
Ieri, domnii s'opreau pe-aici doar să ne ceară
să-i alegem, c'or avea grijă de noi și de Țară.

Astăzi, ca furii, vin nădrăgarii cu fața de boz
să ne spună de "progress" și "colhoz"...
Tac ș'ascult și scui mocănește...
(Cum le-aș întoarce capul la spate – domnește!)

Dar findc'aștept
ș'aștept
ș'aștept,
plec capul cu barba în piept,
cuțitul vrerilor mi-ascut
și's mut.

Ci de-or veni să-mi ieie pământul,
pământul meu,
al meu,

de când l-a făcut Dumnezeu -,
 tâlharii aceștia zăluzi și tehui;
 iartă-mă Doamne, dar să știi că ții mântui!
Nicolae NOVAC

Din vol. "Poeme fără Țară" - *Catapetesme*. Ed. Carpații, Madrid 1954.

Inscripție pe un bulgăr de zăpadă

Cum trece timpul... Cum trece timpul...
 Undeva, la sfârșitul drumului, ne-așteaptă mormântul...

Alegăm năluci, peste țări, peste mări,
 Mânați din urmă de biciul eternei chemări.

Durerea desrădăcinării ne'njunghie, ne sugrumă.
 Ci noi pășim mai departe cu pieptul și fruntea'n furtună.

Steaua Noului Betleem am zărit-o undeva, departe,
 Și mergem spre ea fără frică de viscol sau moarte.

Când vremile ne fac să cădem sub ele înfrânți,
 Peste trupurile adormite'n lut se ridică dealuri și munți.

Uriăș ne este dorul de Țară, de dreptate,
 De Ceahlău, de Semenic, de pace și de libertate...

Simțim câte-odată nostalgiile revărsându-se'n inimi șuvoi,
 Și înțelegem atunci că Neamul pășește alături de noi.

Destinul ni-l vom scrie în toiul luptelor, cu spade,
 Curată ne va fi jertfa și albă ca zăpada.
Nicolae NOVAC

Din vol. "Poeme fără Țară" - *Catapetesme*. Ed. Carpații, Madrid 1954.

P R I V E G H I

Când vei vorbi spre ceruri, din morminte,
 O Neam, în zorii sfintei învieri, -
 Să stai un pic și să-ți aduci aminte

De cei ce n'au morminte nicăeri;
De cei ce merg de-apururi înainte...

Atât de dârji cu mânilor pe steaguri
Si-atât de-aprinși în splendidul avânt,
Ei n'au știut când au trecut de praguri,
Și se mai bat și-acum pentru pământ
În gândul fără veacuri și meleaguri...

Când vei rosti din culme: Libertate,
Spre Țară, până'n ultimul cătun,
Tu să le strângi ciolanele sfărmate
Și să le'ntorci flămândului străbun;
Că ei numai de Țară plâng și spun...

Arată-le colinele natale.
Cei dragi ai lor ogoarele cum ară.
Să nu mai stie de necaz și jale,
Că fără rost le-a fost sortit să moară.
Ci dă-le'n gând să cânte peste Țară...

Iar când te vei urca la judecată,
O neamule, tu lasă-i să vorbească.
Pe cei ce i-au vândut să-i strângă roată
Si să le'nvie inima de iască...

O neamul meu, oștire'mpărătească,
Numai pe tine timpul nu te cerne
Și lutul nu te ține sub răstet;
Ia-mi inima și'n cale le-o așterne,
Că numai tu știi legile eterne
Și porțile ce duc la Dumnezeu...

Vasile POSTEUCĂ

Din vol. "Poeme fără Țară" – Icoane de dor. Ed. Carpații, Madrid 1954.

SATULE...

Satule, cosmin de dor,
Țară a poveștilor,
Plâns sub geana stelelor.
Pe decindea anilor,

Cine-ți fură soarele,
 Cine-ți bea isvoarele?
 Cine-ți cară din ogor
 Tot sângele holdelor,
 Satule, cosmin de dor?

Satule cu cerul clar,
 Ca o boltă de altar,
 Fără veac, fără hotar,
 Tu strângi lumea tot mai rar
 Lângă toaca de stejar,
 Să'ngenunche'n iconar
 Lângă îngerii cu stihar.
 Satule, destin amar...

Satule, albastră iie,
 Așternută'n veșnicie,
 Drum, Lui Dumnezeu, să vie
 Să-ți mai ia din sărăcie,
 Ți-a rămas vrerea pustie.
 Geamătul, zădărnice.
 Nu-i dreptate să te'nvie
 De sub crâncena urgie.
 Și Isus e'n pribegie,
 Și n'aude și nu știe,
 Satule, albastră iie!

Vasile POSTEUCĂ

Din vol. "*Poeme fără Țară*" – *Icoane de dor*. Ed. Carpații, Madrid 1954.

MOȘTEASCĂ

Voi n'aveți tihnă, biete mâni.
 De ani munciți, și săptămâni,
 Pentr'o lețcaie, la stăpâni...

V'am sângerat, ați tras în ham,
 Și eu numai pe voi vă am...

V'a frânt cormanul dela plug
 S'aduceți altora belșug...

Când alte mâni găsesc comori,
Voi doar sudalme și sudori.

Lucrați amar, trudiți de sânge,
Pentru străinii dela târg...

Acum căzurăți pe genunchi,
Uscate ramuri lângă trunchi...

Curând veți odihni de veci,
Tăcute, palide și reci...

Morman de negre bătături,
V'așteaptă-acasă șapte guri...

Voi mâni murdare, de tizic,
Eu fără voi nu'nsemn nimic.

Vasile POSTEUCĂ

Din vol. "Poeme fără Țară" – *Icoane de dor*. Ed. Carpații, Madrid 1954.

BUCOVINĂ

Bucovină, Bucovină,
Plai de basme și de stele,
Te-a scris dorul cu lumina
Pe cerul inimii mele...

Cu penel de vis subțire
Crești în patru zări: grădină,
Prag sfințit de mânăstire,
Bucovină, Bucovină...

Mă adun în amintire
Și te-aud plângând străină,
Până'n stepele sibire,
Bucovină, Bucovină...

Buga dela Putna sună
De străbate tot norodul;
Geme'n cripta lui străbună
Domnul Stefan Voevodul...

Decând Rusii te prădară
N'avem soare, nici hodină,
Fără tine n'avem țară,
Bucovină, Bucovină...

Când întindem hora mare
Să le fie de pomină,
Din hotare în hotare,
Bucovină, Bucovină...

Vasile POSTEUCĂ

Din vol. "*Poeme fără Țară*" – *Icoane de dor*. Ed. Carpații, Madrid 1954.

TÂNCĂBEȘTI

Bucură-te, mânăstire,
De Arhanghelul ce-ți vine,
Ca să-și zidărească'n tine
Inima ca o psaltire...

Și să-ți toarne'n temelie,
Pentru vrerea lui de soare
Mucezită sub zăvoare,
Cântece de veșnicie...

Arde'n fund de heleșteu
Steaua lui ca o comoară.
Numai el trăiește'n Țară,
Numai el și Dumnezeu...

Și-o să vină, mare, mire,
Cum stă scris la Domnu'n carte,
Peste veac și peste moarte,
Bucură-te mânăstire...

Vasile POSTEUCĂ

Din vol. "*Poeme fără Țară*" – *Icoane de dor*. Ed. Carpații, Madrid 1954.

ZODIER

A mai trecut o vară, măi gorun,
Un an mai mult de lacrimi și surghiun.

Te-apleci în vânturi aspre și suspini.
Ne prinde-o nouă toamnă prin străini.

Încet îți curge sângele'n noroi.
Ne-om mai întoarce oare înapoi?

Ce-mi spui fără nădejde și-mi arăți?
Trăiești și tu ca noi din nedreptăți?

Ți-i numai aur frunza și cercei.
Aud într'însa parcă glasul ei...

Apleacă-ți fruntea rece lângă-a mea.
Eu nu mai am în ceruri nici o stea.

Cărarea mi se pierde în pământ.
Azi sunt și mâne poate nu mai sunt.

Mă duc în altă lume peregrin.
De-acolo nu se știe de-o sa vin...

Mă doare măi gorune, că te las
În lumea asta singur, de pripas.

Dar cine știe? Poate ne'ntâlnim:
Eu pumn de lut, tu cruce'n țintirim...
Buchenwald, 1943

Vasile POSTEUCĂ

Din vol. "Poeme fără Țară" – Icoane de dor. Ed. Carpații, Madrid 1954.

CÂNTEC DE INVALID

Ne'ntoarcem de pe front înfrânți.
Cei dragi ai noștri nu mai sunt.
Tu inimă, doar tu mai cânti,
Sub brațul bandajat și ciunt...

Voi n'auziți? Am fost pe front...
Atâta moarte, foc și sânge...
-Lăsați-l bietul!... Vagabont!...
Azi nimeni nu mai poate plânge.

Străine fete trec întoarse.
Suntem doar umbre... Ce să vadă?
Acasă vetrele sunt arse.
Dă'n floare troscotu'n ogradă.

Nevestele demult bătrâne
 Și mamele plecate'n moarte.
 Aicea nu putem rămâne.
 La ce să mergem mai departe?

Trec tinere perechi pe strada.
 Atâta râset cald și glume!...
 Cui să-i vorbești acum de țară?
 Ne'ntoarcem azi în altă lume...

Această plată: Vagabont...
 Se uită lung și nu'nțeleg.
 Se năruie pământu'ntreg...
 -Noi am murit demult pe front...

Vasile POSTEUCĂ

Din vol. "*Poeme fără Țară*" – *Icoane de dor*. Ed. Carpații, Madrid 1954.

JALE BASARABEANĂ

Românie, Românie
 Ce-ai lăsat Rușii să vie,
 Să ne ducă'n pribegie?

Că vin nesfârșită brumă
 Și norocul ni-l sugrumă,
 Sugruma-i-ar foc și ciumă...

Stema scumpă de domnie
 E și ea în pribegie.
 Țara-i jale și urgie...

Lanțul gleznelor ne strânge,
 Plânge tot Românul, plânge,
 Nistrul duce numai sânge...

Pârcălabii și hatmanii
 Trec prin noapte umbre stranii
 Că i-au turburat dușmanii...

Și în goana lor nebună
 Se înalță'n scări și sună
 Jale grea din corn de lună...

Scoală-ți Țară, voevozii,
Că păgânii-s mulți ca bozii
Și ne latră ca zăvozii...

Cheamă-ți codrule, voinicii
Că ne'neacă veneticii,
Căpcăunii, bolșevicii...

Tu Hotin, străbun Hotin,
Ești azi singur și străin,
Si păgânii vin și vin...

Voi stejari de la Tigheci
Dați alarma pe poteci
Că ne prăpădim pe veci...

Nistrule, să te ridici,
Căpitan peste voinici,
Să-i strivim pe veneticii...

Furtunos să ieși din maluri,
Peste șesuri, peste dealuri
Și să-i îngropăm sub valuri...

Să le dăm pământ sub glie
Tuturor ce-or sa mai vie,
România, România...

Vasile POSTEUCĂ

Din vol. "Poeme fără Țară" – Icoane de dor. Ed. Carpații, Madrid 1954.

STRĂMOȘII

Țărani din bucovinele tăcerii
Aburcă 'n mine drumul spre Cetate,
Și spun în doina lor belșugul verii
Și-amiazu' nalt pe care-l duc în spate...

Tristețea lor îmi umple tot exilul
Și-mi crește 'n gânduri, punte peste veac,
Să-mi caut în geana stelelor azilul;
Să-mi legăn doru 'n lacrimi și să-l tac...

Din liniști, luna buciună, băcită,
De-asupra lor, veghind peste morminte
Au fost în Munte, regi în răzmeriță,
Și-acum își culcă fruntea pe cuvinte...

Liturghisind tăcerea a trezie
Răzbat cu inima spre mai departe,
Neștiutori de vreme și de moarte
S'așeze 'n cer o altă 'mpărăție...
Vasile POSTEUCĂ

TIRANUL

Din sceptrul negrelor porunci
În sbor te-ai ridicat s'arunci
Peste zăpezi de crez priviri de corb...
Că'n ochii tăi și-a dăltuit icoana,
Sub cerul cugetului orb,
Satana.

Și tot ce'n oameni bun s'alege
Ai scos din har și-ai pus sub lege...
Sub legea vrerii tale de pripas
Prin care-a curs precum în vaduri râul,
Fără zăgaz, fără popas,
Desfrâul.

Ai năzuit să faci din țară
Pocal menit pentru ocară...
Din el să stâmperi setea lui Cristos...
Și n'ai văzut cum neamu'ntreg se strânge
Mai dârz sub pumnul tău setos
De sânge...

Înnegurat, sălbatec rod
Al vremurilor lui Irod!...
Cum n'au știut păgânii-ți Saduhei
Că pentru moarte'n mâini ți-a pus inelul,
Din noaptea Sfântului Andrei,
Măcelul?...

Azi numai tu ca'ntr'un blestem

Auzi mormintele cum gem
 În piepturile verzi ce sub palat
 Ți s'au oprit cântând în fața porții...
 E sângele ce l-ai vărsat!...
 Sunt morții!...

Tudor DAVA

Ziarul "*Dacia*". Anul V, Nr. 7, 10 Decembrie 1949.

CRUCIATA NEAMULUI

Fragmente din poemul "Neam în cruciate".

Când ați plecat de-abia dăduse'n vară
 Și'n cumpăna destinului plângea
 Străbunul dela Putna peste Țară,
 Și dorul libertății, că oștea.
 Așa am prins să scriem timpul iară.

În cartea'ntâia, stema: Bucovina.
 În zori de sânge la Fântâna Albă.
 Semeții vulturi și-au topit lumina
 La gâtul Țării, să tresalte: salbă.
 Un neam întreg din ei își frânge cina...

Apoi Cosminul. Răsculați stejarii
 S'au răsturnat spre Nistru, buturugi;
 Chemând străbunii 'n dreptele fruntarii
 Si mânăstirile 'n străbune rugi.
 În câmpul rodului, smeriți, plugarii.

Pe colb de stele: drum de sărbătoare,
 A scoborît din ceruri Dumnezeu
 Să scrie evanghelie de soare
 Din sângele vărsat de neamul meu.
 Pentru măriri și veacuri viitoare...

II

Și'n cartea doua, Nistru-i scris și Prutul.
 Cu Basarabii reîntorși în spade.
 Hatmanii, vornicii și tot trecutul:

- Învie-o sută pentru cel ce cade
Și'mbrățișează pe cei dragi cu lutul.
O, Neam viteaz, pornit în cruciate...

Altare noi: Tiganca și Hotin,
Soroca și Bolgrad și Chișinău;
Coloane ce se duc și nu mai vin,
Sub mii de stele prăbușite 'n hău,
Ca să ne scrie'n vreme alt destin...

S'aude'n urmă Neamul cum se roagă
La crucile pe unde trec soldați
Ducând cu ei spre cer o lume 'ntreagă:
Apostoli ai credinței și 'mpărați,
Cu zale noi și dor de cruciați...

- De-aci din pragul Nistrului spre stepe
Suntem în voia lui Isus Hristos.
Sub pașii noștri hidrele sirepe
Își termină sabatul fioros;
Și 'mpărăția cerului începe...

Vasile POSTEUCĂ

Fragmente din poemul "Neam în cruciate".

Fragment

(Din Poemele "Ultimului Învins")

.....
De departe,
De foarte departe,
Din Țara de care oceane și munți ne desparte,
N'auziți chemarea la luptă; pe viață și moarte?
Chemarea Neamului sătul de obidă și chin,
De inimă rea și-atâta venin,
Sătul de muscăleasca hoardă și ciumă
Ce-l chinuie și rusește-l sugrumă
Luându-i avutul și graiul,
Credința, nădejdea, mălaiul,
Lăsându-i doar ochii, să plângă
Orânduirea nedreaptă, nătângă?...

.....

De foarte departe...
 De unde nu-i astăzi viață, ci moarte,
 De peste munții și oceanele mute,
 Din Țara atâtor dureri neștiute...
 N'auziți cum se ridică și vine
 Spre voi și spre mine,
 Ca un răcnet deznădăjduit de leu,
 GEAMĂTUL NEAMULUI MEU?
Nicolae NOVAC

PSALM MIC

Doamne,
 nu pentru mine mă rog, nu pentru mine plâng,
 ci pentru Neamul al cărui ucenic și rob sânt;
 dă-mi mie durerea, dă-mi mie blestemul, -
 iar lui bucuria, nădejdea, îndemnul,
 sfășie-mi mie inima 'n două,
 ci Neamului meu ursește-i ursita cea nouă:
 să treacă ușor prin noaptea aceasta,
 spre Tine, Lumină, larg să deschida fereastra,
 și inima lui, să fie a Ta, fără chin, -
 pe mine mă ucide, ca el să trăiască, Amin.
Nicolae NOVAC

Revista "Vers". Anul IV, Nr. 4, Octombrie 1954.

RUGĂCIUNE

Ca 'ntr'un codru 'ncins de flăcări, un haiduc olog,
 cu gândul în genunchi, eu Te rog și Te rog:
 dă-i, Doamne, putere și-uriașă răbdare
 neamului meu călcat în picioare...

Și credință mai tare ca munții, Tu dă-i,
 pe rînd să-i alunge cu ea pe călăi...
 Trimite-i, în visuri, vedenii și semne,
 la crîncene lupte mereu să-l-îndemne,

că dacă Tu-l uiți și de-acum înainte,
 cin' și-o mai aduce de Tine aminte,
 pe-aceste pămînturi de jaf și de jale,

și de-ascunsele Tale puneri la cale?

Ce ochi vor rămîne, lăcrimînd să desmierde,
ogoarele negre și întinderea verde,
și tot ce din mila cea făr' de hotare,
ne-ai dat pe aceste meleaguri, sub soare?

Ostașilor schilavi pentru cruce și țară,
dă-le amurguri și-adormire ușoară,
iar pe cei vrednici, ce dîrji vor rămîne,
pentru bătăliile uriașe de mîne,
coboară suflarea-Ți - nevăzută porumbă -
peste gîndul de cremene, peste pita lor grumbă...

Mălaiul cel acru, fă-li-l tuturor dulce
și dă-le-așternuturi, unde sdroaba să-și culce;

dă bietelor văduve, lungi, spornice zile
și scapă-le pruncii și pe copile;
străfulgeră brațele de străini, ce mișele
se năpustesc tîlhărește spre ele...

Apără-i, Doamne, și-ocrotește-i pe toți,
de hoardele strîmbe de căpcîni și de hoți
și de nouii și orbii haihui și ciocoi,
iviți ca lingoarea și ciuma 'ntre noi...

Pe-ai mei fă-i să ducă spre culmi înstelate
neclintita încredere în ascunsa-Ți dreptate;
tărie făr' de margini dă Tu brațelor lor,
dincolo de munci fără preget și spor;

fă verde și veșnică străvechea lor urmă,
în glia aceasta ce de veacuri o scurmă
și unde se sbat, cum mereu s'au sbătut
dela-al pămîntului nepătruns început...

Nu vezi Tu cum țara sălbatec ni-o calcă,
prăpădul ce arde sub copita muscalcă?
Ducu-ne pita și cenușa din vatră:
muscalul ne sudue, calmucul ne latră...

Ah, Doamne, îndură-te de țară și noi,

și cu foc și pucioasă i-aruncă 'napoi,
în stepele oarbe, de unde-au plecat
să spurce pământul, în lung și în lat...

Mor cei mai dreپți dintre-ai noștri'n cătuși,
smulsi sunt, si'n temnițe ca vitele duși,
cei mai falnici și cei mai voinici
dintre pietroșii flăcăi de pe-aici...

Eu, Rob al cuvântului, ce doar pulbere sînt,
mă rog pentru ei, cu fruntea'n pământ:
nețarmuritul auz Ți-l apleacă
spre vorba-mi nătîngă, spre ruga-mi săracă...

Mă 'ntreb, ca 'ntr'o lungă, cumplită poveste:
au, Doamne, gresala care ne este?
Fărădelege neiertată e oare
să-ți aperi dîrz vatra și locul sub soare?

Din zorii pământului și pînă acuși,
pus-am noi neamuri străine 'n cătuși?

Ucisu-le-am oamenii sub poverile muncii?
Smulsu-le-am străinelor, flăcăii și pruncii?
Căutatu-și-a neamul pe-ai lui undeva,
peste unde-și scrie graiul granița?...

Ca de pe creste de valah Ararat,
aș vrea să-ți cînt cu glasul trăgănat,

o amarnică doină înaripată,
spre tronul-Ți de taine să se abată,
să sune și să crească, mereu și mereu:
psalm furtunatic al neamului meu,
din al cărui străfund, ca din ochiu de potop,
cu pieptul în flăcări, eu azi mă desgrop,
cîntînd să-i vestesc, în lungi stihuri amare,
robia și durerile-i făr'de hotare...

Cu fruntea'n țărîină, lin, șoaptă de șoaptă,
toată suflarea-mi spre Tine se 'ndreaptă:
dă-i Doamne Tu, mană, drum slobod si spor,
neamului meu îndelungrăbdător;

dă-i brațe, genunchi și inimă tare
și fă-mi-l să salte, ca de-oțel, în picioare:

milioane de Lazări în năvalnic șuvoi,
smulși tainic din ceața și noaptea de-apoi...

Fă-i ca de acuma, în trudă fierbinte,
cucernici, de Tine să-și aducă aminte;
cu brațele aspre, ce va fi să desfereci,
schituri să-Ți înalte, și mărețe biserici,
și'n țara lor verde, ca o gură de rai,
pe Tine să te aibă căpetenie și Crai...

Iar Roma să se uite uimită 'napoi,
cu ochi ca doi sori uriași, către noi,
ca peste-un neam, care 'nvie din morți,
smerit și statornic, l'ale soarelui porți...

Aron COTRUȘ

Din vol. "*Drumuri prin furtună*", Madrid 1951.

CÂNTECUL LIBERTĂȚII

Gata, ostași de ne'nfrânt
cu cei deopotrivă cu noi:
Pe-ai Rusiei căpcâni și strigoi
să-i ștergem de pe pământ.

Gata, voinici de oțel!
În stepe și'n tundre de ger
ne-așteaptă mulțimi, care pier
ca'ntr'un amarnic măcel.

Ne-așteaptă popoare întregi,
ce'n țările baștinei lor
de sdroabă și foamete mor
de groază și fărădelegi...

Ne-așteaptă în zarea de foc
Carpații, ca niște părinți
cu piepturi și cu brațe fierbinți
de atât de cumplit nenoroc...

Și muți, cu cuțitul la os
robi pe pământul străbun
ne-așteaptă bieți semeni, ce-și pun
încrederea toată'n Cristos!...

Dar zornetul lor de cătuși
sună-a furtună'n galop,
a crâncen galop prin potop
prin țara strămoșilor duși...

Din Danzig la Vladivostoc,
din Zagreb la Cluj și Shanghai,
pe-oriunde de vaere dai,
de lanțuri și de cnuturi de foc...

Gâzi aspri, cu rânjete reci,
duc oameni netrebnici și goi,
ce-așteaptă, cu văzuri de sloi
glonțul, care culcă pe veci.

Iadul lui Ivan cel Cumplit
plumbi are și avea-va destui,
pentru fruntea și ceafa oricui
în țarcul cu foc îngrădit...

În mers, voi voinici de ne'nfrânt,
spre-al stepelor puhoi de noroi!...
Dârji calcă alături de noi
ostași de pe'ntregul pământ!...

În mers spre Rusalii de foc
c'o turmă și-un singur stăpân;
spre cei ce'n picioare rămân;
să schimbe nenorocu'n noroc.

Veni-vom pe rând înapoi
cu gândul și cu frunțile sus,
nu ca atunci când ne-am dus
cu Mările Negre din noi.

În cantece iuți, haiducești,
cu pieptul și cu creștetul gol,

intra-vom ca duși de pârjol,
în Praga și'n București...

O, Baltică! O, Pont Euxin!
Pe aripi de pajuri, curând,
vom trece sub ceruri, cântând:
cruci să'implântăm pe Kremlin!

Lungi stele și fulgere noi,
cum altele n'au fost și nu-s,
prin gol arunca-vom de sus
în Rusia de glod de sub noi!...

Din Dunăre și până'n Urali,
vedea-vom, prin nouri zburând,
izbite de-un crâncen orând
în fugă, oștiri de muscali.

Vom sparge ale iadului porți
și roșiile zăvoare și uși,
și Uralii de grele cătuși,
ce'n trup, Europă, tu-i porți!

Ca mâne, duși parcă de vânt,
vom pune-un năprasnic picior
în inima Moscovei lor,
cu-ostași de pe'ntregul pământ!...

Si'n strâmba lor lume pe dos,
vedea-vom cum lanțuri se rup
scurt de pe-al Rusiei trup,
de beznă și de racile ros...

Și'n groaznicul lor povârniș,
cu cuget fățarnic ori drept,
cruci albe și-or pune pe piept
muscalii cu văzul cruciș.

Ca după porunci de nou rost
vedea-vom cum țări se desfac
ca după boli fără leac,
din putreda Rusie ce-a fost.
Și ca de pe-un alt Ararat,

după potopul de plumbi,
zări-vom în stoluri ai Romei porumbi
peste pământul descătușat...

Peste roșul și sterpului noroi
boit de călăii trufași,
Isus cu albi, nevăzuții lui pași,
păși-va noptatic alături de noi!...

În inimi, în gânduri și'n suflet cu El
vom arunca în vazduh
cu armele Craiului-Duh
ziduri și temniți de beznă și-oțel!...

Și'n frunte cu Arhanghelul Lui,
cu bocanci ferecați ca pe pod
vom duce prin marea de glod,
pâne și pace oricui...

Scurt vom opri cel prădalnic puhoi
dela un pol pân' la celalt:
l'om arunca înapoi dintr'un salt
cu Romele albe și aspre din noi!

În marș uriaș, de ne'nfrânt
spre-ale soarelui porți de acuși:
Ai Rusiei Urali de cătusi
în praf să-i prefacem și'n vânt!...

Madrid, 1952

Aron COTRUȘ

Revista "Carpații", Madrid. Anul III, Nr. 15-17, 10 Septembrie 1956 - 10 Ianuarie 1957.

ÎN CODRII...

În codrii adânci
În vremi de bejenii
Se strâng toți haiducii la sfat.
Și duc după ei
Cântatul de mierlă
Și-apusul de soare din sat.
Căci totu-i pustiu
Când ei pleacă în munte

Nu-i nimeni să chiuie'n zori;
 Și falnici feciori
 Cu smirna pe frunte
 Pornesc vânători.
 Și verde e codrul
 Ce'n cetini îmbracă
 Năluci ce se-aștern pe cărări,
 Se clatină 'naltul
 Și hăuie valea
 De mândre cântări.
 Tropotul crește, se-aude departe
 Când trec ca săgeata prin noapte.
 Iar Luna, nebună-și oprește cununa
 Pe culme în șoapte.
 Șoptit le e sfatul
 E tainic vânatul.
 Și vorba e dulce
 Dar gândul e tare ca stânca'n genune
 Ca puiul de vultur, aman,
 Căci crezu-i lumina, și lupta, și moartea
 De brav Căpitan Codrean.
Delia LUCACIU

Revista "*Libertatea*", New York. Anul III, 1984.

TRANSILVANIEI

Transilvanie!
 Pământ de șoapte de noapte,
 De strigăt sălbatic
 Răsvrătit,
 Neostoit,
 În brazde de flori
 De fete frumoase
 Și morții feciori!

Transilvanie!
 Ridică-te!
 Calcă prin viață spre moarte!
 Ogoaie-ți miresele plânse
 Și mamele ninse
 De oase călcate'n copite

De hoarde sălbatic
Rostogolite!

Adună-te'n palme
De dar și nectar de narcise
Îngroapă-te'n vise
Și'n dangăt de clopote
Și'n huiet de tropote
Transilvanie,
Apleacă-te!

Adună-te'n număr,
Cu număr pornește-te
Val năval mic
Oprește-te
Doar la sfârșit
Când Munții Carpați
La Bălgradul din cronici
Cu Țara se vor fi unit!

Și atunci ostoaie-te
Pe brațe'nconvoaie-te
Ca să suspini
Cu miresele plânse
Și mamele ninse
Cu tații bătrâni
În brazde de flori
Cu fete frumoase
Pe morții feciori.

Delia LUCACIU

New York, Ianuarie 1985

Revista "*Libertatea*", New York. Anul III, Nr. 30, Ianuarie 1985.

LA SÂNZÂIENE - 24 IUNIE

Nu departe, spre soare răsare,
E' o țară în care teiul e'n floare
Și cucul cântă'n pădure alene...
La Sânzâiene.

Deabușilea se urcă pe porți trandafirii...

E sărbătoarea de vară a firii!
Lanul de grâu, greu de rod, geme...
La Sânzâiene.

Dar oamenii merg cu capul în jos,
Nu înțeleg și nu văd ce e viu și frumos...
Totul în suflet e ascuns și se teme...
La Sânzâiene.

Au uitat ce e scris în carte: de cel ce merge'nainte
Ca soarta i-a fost să moară de moarte fierbinte...
Au uitat că se naște azi... e o vreme...
La Sânzâiene.

Bat clopote la mănăstiri, ctitorii din străbuni!
Suflete vin să se roage... sunt poate lăstuni;
Sunt cei ce cred în minuni: cu crucea sfarmă
Gheene...
La Sânzâiene.

Ana MARIA-MARIN

Revista "Carpații", Madrid. Anul XXVI, Nr. 31, Decembrie 1981.

S E C E T A

Cată femeie, către soare-apune!
Și spune: zărești o geană de ploaie?
Să'nmoaie pământul...
Streașina sub ploaie să cânte...
Țărâna nu are apă și plânge...
Așa înmuiată în sânge,
Nu vrea să dea rod!
Prohod, om cânta copiiiilor noștri la iarnă
De n'om avea păpușoi...
Înapoi am tot dat, tot ce ni se dăduse
În glumă. Înșelăciune, minciună!
Împărțeala la cooperativa din sat,
A stat!
N'au uitat cei bătrâni, că scoteau Sfânta...
Și n'apucau a sfârși rugăciunea,
Că ploaia curgea'n spume și uda pâinea...
Acum Sfânta nu vrea... se lasă mai grea...

Și nici nu e voie...
 Aprinde candela și te roagă!
 Cel de sus s'o'ndura după atâta pedeapsă
 Să lase să iasă pe Sfântu Ilie,
 Cu carul de flăcări.
 Eu mi'oi pune cuțitu în piatră,
 Ca piatra să nu ne bată!
 S'or suna clopotele la Mănăstire
 A mulțumire!
 Sufletul mi-e uscat, ca de iască,
 Purtăm cu toții pe față o mască!
 Secetă'n suflet, secetă'n grâu.
 Cât poți pune frâu, lumii?
 Dar, de-om apuca vremi, să se'ntoarcă,
 Porni-vom cu toții pe drumul "Furtunii",
 Mai am ascuns baltagul lui tata!...
Ana MARIA-MARIN

Revista "*Carpații*", Madrid. Anul XXVI, Nr. 31, Decembrie 1981.

DEȘĂRARE

Ah, deșărare: pâine amară,
 pernă de ghimpi și de piatră,
 viscol ce somnul ni-l latră,
 gând ostenit ce se'nsară,
 în singurătatea pustie;
 apă moartă, apă sălcie,
 ce setea nicicând nu ni-o omoară!...

Câți oare, Doamne, dintre noi,
 de-aici dela soare-apune,
 s'or mai întoarce cândva înapoi,
 duși val-vârtej de năbădăi nebune,
 ca tigrii pe dușmani să sară,
 în a Carpaților și-a Dunării țară?!...
Aron COTRUȘ

Din vol. "*Drumuri prin furtună*", Madrid 1951.

DUH DE DÎRZENIE

Duh de dîrjenie, o Doamne, revarsă,
 și de răbdare
 fără de hotare
 peste fruntea-mi de cremene, peste inima-mi arsă!...

N'au pită și sare ai noștri departe,
 și toți ca pe flăcări așteaptă,
 răfuiala cea cruntă și dreaptă,
 răfuiala de mîine, pe viață ori moarte!...

Tu, drumuri deschide-ne către soare-răsare:
 să fim împreună
 prin pîrjol și furtună,
 cînd neamul întreg va sălta în picioare!...
Aron COTRUȘ

Din vol. "Drumuri prin furtună", Madrid 1951.

(fragment)

Cine grija să-i mai poarte?!...
 Neamul geme ca de moarte,
 că țara-i pe mâini de hoți,
 de mișca nu te mai poți,
 și-i pe mâini de-aduși de vînt:
 duc și morții din mormânt!...
 .....
 Ne-arde pumnul, ne-arde pieptul!...
 Cînd o să pășim cu dreptul?!...
 Ne-a ajuns la os cuțitul!...
 Doamne, care-o fi sfârșitul?!...
Aron COTRUȘ

V R U T - A M

Vrut-am c'o vorbă să umplu un veac,
 împotriviri și răzmerițe să 'mpac
 și racile surde și fără de leac, -

și-apoi, ca un pustnic, posac și sărac,
 să tac,
 să tac...

C'un chiot teluric, ca din nimic
 un neam nădrăvan să ridic,
 să ridic, -
 și drum prin potop să-i despice...

Și sub dacica glie, apoi,
 sub zăpezi și sub ploi,
 sub zorii, sub sorii lui noi,
 sub pasu-i mănos și enorm,
 să dorm,
 să dorm...

Aron COTRUȘ

Din vol. "*Drumuri prin furtună*", Madrid 1951.

Ț A R A

Te-ascult în sânge și te-aud amiază
 Zvonită 'n flori și'n zumzet de albine
 Și simt cum dorul tău doinește'n mine,
 Vocală rodnică și vrere trează,
 Ca soarele ce dăinuie'ntr'o rază...

Te-ascult și văd Cosmine și Moldove
 Cum chiotesc în țarina ta mută,
 Și te deschid, mistic altar de slove,
 Spre'mpărăția'n veci necunoscută
 Ce-ți prinde rugăciunea pe lăută...

Te-ascult și-mi ești atâta de departe
 Încât îmi picuri stele pe cuvinte:
 În catedrala cu cupole sparte
 A veacului ce vinde țări și ginte,
 Tu singură mai biruești prin moarte.

Te văd: stau drepti, arhanghelii, de pază,
 În pragul ușilor, împărătești
 Cu mâinile pe crucea ta vitează:
 Far pe oceanul nopții pământești;
 Saharei veacului, stejar și oază.

Te-ascult, c'am învățat în pribegie
 Să-mi măsur așteptarea cu mormântul:
 - Îți pun și crucea mea la temelie
 Și-ți port spre ceruri, steag sfințit, Cuvântul,
 Spre tronul **Învierii** ce-o să vie...

Vasile POSTEUCĂ

"Revista Scriitorilor Români", Nr. 1, Munchen, 1962

CU SÂNGE DE MARTIRI

O, sfinți eroi cu sânge de martiri!...
 Ce trist e glasul cântecului meu
 Când azi plecat cu fruntea pe psaltiri
 Vă cânt și'n voi eu cânt pe Dumnezeu!

Că ne hrănești tu sângele cu sânge
 Cucernicie, tu, ce trist ți-i cântul
 Când cânt la căpătâiu-acelor îngeri
 Ce-au îngrășat cu carnea lor pământul

Ieri când curgeau pe câmpuri valuri valuri
 Și i-a'ngropat obuzul pe ogor!...
 Ce cântec trist, ce triste idealuri

Când le cântam noi imn înălțor
 Și nu mai știm cu holdele pe dealuri
 Că ne hrănim din biata carnea lor!

ION ȚOLESCU

Din vol. "Iconarul", Col. Carpații, Madrid 1962.

ROMÂNIA

România
de ieri
de azi și de mâine
printre atâtea dureri

dintre atâtea ruine
de când sunt afară
te mănânc ca pe-o pâine
mereu caldă și totdeauna amară.

România
cu zilele mele toate – arsele
vreau să-ți fiu ție
întoarce-mi acolo oasele;

țărâna cu visele printre oasele noastre,
România cu flori risipite pe orizonturi albastre;
- și pe toți cei ce-au fost înainte
să-i scoli din morminte.

România, țară cuminte,
- plânsul nostru de-atunci și de totdeauna –
de vor alunga tirania, tu sărută-i pe frunte
reîntorși, ei îți vor săruta mâna.

După insuportabila, crâncena furtună,
România, țărâna noastră de se răzbună
cât ne va primeni focul,
fă să-ți simțim cu pașii pământul;

el e cuvântul
sorbit din potire
România, îți aducem avutul:
suprema noastră iubire...

ION MIREA

Revista "Carpășii", Madrid. Anul XXV, Nr. 19, August - Septembrie 1979.

IZVORUL LINIȘTEI

Izvorul Liniștei n'are răgaz, nici hotar, nici oprire, nici odihnă.
Liniștea n'are pace, nici dimensiune, nici repaos, nici comodism.

Ea nu poate fi năpăstuită nici înfrântă prin nepăsare crudă și oarbă.
Liniștea-i infinită, nu-i confort, nici vanitate, nici sălbatic egoism.

Omul, sărmanul, o caută neîncetat și zădarnic aici pe pământ.
Si câtă lume nefericită nu se plânge întruna că n'are liniște.

Și umblă însetată după ea, din copilărie și până la mormânt.

II

Dar unde-și are izvorul aceasta dulce și strălucitoare Lumină?
În focul luptei, în viscol, în ideal, în suferință, în moarte?

Ori în drumul însořit, care urcă nevăzut către marea solitudine divină?
Ca și norocul și fericirea, rareori bat la poarta sufletului nostru

Și neștiind să le prețuim, primindu-le ca pe un oaspe bun și ales,
Ne lasă singuri și dispar misterios, cum dispare un fruct necules.

III

Zădarnic aleargă lumea însetată, lacomă și înebunită după bogății,
Închinându-se orbește și umilitor, materiei, idolilor și vițeilor de aur.

Zădarnicucid anticriștii credința, dragostea, libertatea și ființa omului,
Ținând sub teroare, jug și umilință barbară, atâtea neamuri nevinovate.

Zădarnic își pregătesc mișeii și trădătorii, tronuri și coroane de laur,
Că nu-și vor găsi niciodată și nicăiri, liniștea și fericirea nemeritată.

IV

Izvorul liniștei, așa cum credeau ai noștri viteji și nemuritori străbuni,
Începe dincolo de strâmtele, întunecatele și, vremelnicile hotare ale vieții.

În credință, în egoism, în dragoste, în bunătate, în dăruire și în minuni,
Murmură veșnic, tăcut și tainic, izvorul nesecat al liniștei adevărate.

Izvorul care purifică sufletul și ne învață sensul existenței noastre.

V

Liniștea absolută și mângâierea din sărutul depus de îngerul păzitor,
Pe fruntea palidă și însângerată a viteazului care a biruit moartea.

Liniștea martirilor schingiuiți și arși pe rug, apărând sfânta dreptate.
Lumina sufletului nostru, izvor limpede și sacru al eternității.

Apa cea vie a mântuirii, din care beau fericiți sfinții și aleșii lui
Dumnezeu.

Brasilia, 14 Februarie 1982

Dumitru PAULESCU

Revista "Carpații", Madrid. Anul XXVII, Nr. 33, Aprilie - Iulie 1982.

TULNICER DE PE RARĂU

Tulnicer de pe Rarău,
Osândit e neamul meu.

Plaiuri verzi de pe Suceavă,
Țara mea ca o dumbravă.

Doamne! Rău m'ai blestemat,
Să n'am țară, să n'am sat.

Să n'am frați și nici surori
Să n'am grădină cu flori.

Se frâng tinerii mei ani,
Deie trăsnetu'n dușmani.

Du-te dorule la munte
Prin potecile tăcute.

Sus la "Stânca'ngemănată",
Unde urcam câte-odată.

Sub gorunul din izvor,
Unde-aș fi dorit să mor.

La umbră de meri domnești,
În Țara cea din povești.

Jelui-m'aș, jelui,
Doar și codrii-or auzi.

Jelui-m'aș munților,
De prin țara moților.

Fagilor din Bucovina,
Brazilor din Dragomirna.

Basarabiei mușatine,
Țară de dor și suspine.

Basarabie de români,
Ce lăcuste și păgâni
Au ajuns ai tăi stăpâni?

Soră cu mândre cetăți,
Străjuind singurătăți.

Bogății, comori și aur,
Înghițite de balaur.

Te rugăm fierbine, Doamne,
Scapă-ne de lighioane,

De anticriști și muscali,
De politrucii criminali.

Dumitru PAULESCU

7 Iulie 1983

Revista "*Libertatea*", New York. Anul II, Nr. 12, Iulie 1983.

POETUL VISURILOR ICONARE...

Lui Mircea Streinul

Tu, fiu al Moldovei de Sus,
Zidit de sfânta țărână valahă.

Prea devreme spre Ceruri te-ai dus,
Să-l poți întâlni pe Domnul Isus.

Să-I spui Lui marea durere a Țării,
Să-L rogi cu lacrimi să vină la noi.

Să vină tainic în freamătul serii,
Căci mor sărmanii români în nevoi.

Din cartea ta cu anexe în vis,
Citindu-I năpăstuirea păgână.

Cum arde pe ruguri neamul ucis,
Acolo departe, în Țara Română.

Te-ai stins de foame genial iconar,
În Țara căzută în neagră robie.

Se sting frații tăi în surghiunul amar,
Dar ne-om revedea 'n veșnicie.

Dumitru PAULESCU

Revista "Libertatea", New York. Anul II, Nr. 19, Februarie 1984.

FRATELUI MEU DRAG

Ghiță, fratele meu drag,
Mi-ai trimis veste de-acasă,

Că-i ger mare'n sat la noi,
Crivăț groaznic. Vai de voi!

Dar mi-a scris că ești beteag,
Veronica, vara ta.

Eu cum știi, stau tot pribeag,
Plâng prin lume, Țara mea!

Mi-a trimis și-o poză mare,
Dela nunta cea din sat.

Dar această sărbătoare,
Nu-i la fel ca altădat.

Doar vre-o două-trei sătence,
Poartă straie românești.

Ceilalți toți, săteni, sătence,
Poartă toți haine rusești.

Vai de mine, cum se poate,
Să pierdem străbunul strai,

Să schimbăm țundra, măi frate,
Pe rubașca lui —“Da vai...”?

Nu lăsați al vost’ suman,
Nici să vă pierdeți ființa.

Obiceiul sfânt și legea,
Graiul nostru și credința.

Trebue să luptăm, măi frate,
Cum ne-a’nvățat Căpitanul,

Moța și Marin, martirii:
Să mănânce foc dușmanul.

Tu, măi Ghiță, n’ ai ce face,
Că ești prins între cătușe.

Ți-au răpit rusnacii glia
Și ograda pân’ la ușe.

Mult mi-e dor de satul nostru,
Să văd casa noastră iar.

Mormântul mamei și-al tatei,
Sub o cruce de stejar.

Ce vrea Dumnezeu să facă,
De ne-a’mprăștiat prin lume?

Să’nvățăm că fără țară,
Ne stingem fără nume.

Hai să ne’nfrățim cu toții,

Să uităm orice mâhniri.

Orice vrajbă ce desparte,
Oricâte năpăstuiri.

Țara noastră-i, pieptul nostru,
Pământul nostru străbun.

Cine crede că ne'nvinge,
Ajunge orb și nebun.

Să rămână mut și surd,
Cine ne'ngroapă norocul.

Cine ne robește neamul,
Să-l ardă para și focul.

Dumitru PAULESCU

Brasilia, Decembrie 1984

Revista "Libertatea", New York. Anul III, Nr. 30, Ianuarie 1985.

NU MAI CÂNTĂ BARDUL PRIBEAG...

Nu mai cântă bardul pribeag
Și nici cucul pe creanga de nuc,
De când rătăcesc uitat prin străini,
De-mi plâng amarul și mă usuc.

Nu mai doinește bardul pribeag,
Căci cine să-i priceapă aleanul,
De când a plecat din satul lui drag
În lumea cea rea de astăzi – sărmanul - ?

Atât de duios cânta din fluier, bardul,
De răsunau munții și lumea întreagă.
Rătăcind de unul din țară în țară,
Cu două-trei cronici în traista pribeagă.

A pornit în lume, când s'a aprins focul,
Când păgânii ne-au cotropit glia străbună.
Când ne-au profanat credința sfântă și legea,
De poarta răstignită Țară a spinilor cunună.

Gem temnițele, reci și înfometate, de frați.
 Plâng mamele în rugăciuni la icoane.
 S'au stins bucuriile și pacea în Carpați
 Și'n mândrele sate, ce mor în prigoane.

Trimite-va, Domnul, fulgeri și trăsnet din cer,
 Vărsări de ape și foc peste politrucii și atei.
 Va învia din morminte eroica Gardă de Fier.
 Țara va străluci ca un soare, scăpată de mișei.

Dumitru PAULESCU

Brasilia, 23 August 1987

"Libertatea", New York. Anul VII, Nr. 61, Septembrie 1987.

RIDICĂ-TE LA LUPTĂ, BUCOVINĂ!

Ridică-te la luptă, Țară mușatină,
 Cu Dragoș și cu zimbrii, Moldova Tu de Sus.
 Strângeți toți arcașii, Dulce Bucovină,
 Țăranii credincioși, țăranii lui Isus.

Altar străvechi cu candelii, balade din bătrâni,
 Ogor slăvit în ceruri, grădină ca un rai.
 Ți-au frânt în două trupul, satanicii păgâni
 Curg lacrimi, curge sânge, pe strămoșescul plai.

Veniți bravi legionari ai Bucovinei scumpe,
 Să deschidem cu pieptul, drumul nostru'n veac.
 Veniți sub steagul țării și-al Legiunii Sfinte,
 Veniți feciori viteji de neam de Geto-Dac.

Să piară trădătorii și liftele păgâne,
 Să piară politrucii și trântorii din sat.
 Să nu mai roadă Țara viperele jivine,
 Să viețuiești în pace, Tu neam reînviat.

Din temniți și din surghiun ne'ntoarcem,
 Să curățim de lepre pământul nostru sfânt.
 Pieriți lăcuste roșii și voi tovarăși cruzi,
 Pieriți calmuci sălbateci și viermi aduși de vânt.

Veniți dragi legionari, din Țara cea de fagi,
 Să desrobim pe veci a noastre țarini sfinte.

Veniți plăieși din munții noștri dragi,
Să ne-apărăm credința, altare și morminte.

Jurăm cu toți pe Cruce, pe steaguri și pe flinte,
Să nu mai calce'n veci acești rusnaci, iar glia.
Vom porni furtuna cu morții din morminte,
Cu arma și cu dinții ne-om apăra moșia.

Dumitru PAULESCU

Brasilia, 23 August 1985

Revista "*Libertatea*", New York. Anul IV, Nr. 39-40, Oct.-Nov. 1985.

CÂND PORNEȘTI DELA HOTIN...

Când pornești dela Hotin,
Din Cernăuți spre Cosmin,
Vezi cum se aprinde Prutul,
Când se lasă asfințitul.
Mândre plaiuri mușatine,
Cu cetăți și Bucovine.
Mănăstiri și iconari,
Toți arcași și toți plugari.
Străjuind glia străbună,
Si pe soare și pe lună.
Din Tețina la Stănești,
Din Dornești la Ilișești,
Tot te duci pe drum de țară,
Fredonând un "Vânt de seară".
Colinzi dealuri, văi și crânguri,
Cer de stele și Parânguri.
Putne, Suceviți, Tismane,
Semenicuri, Bărăgane,
Mari Negre și Dunări Albe,
Sar balauri să le soarbe.
Pajiști cu mândre cirezi,
Primăveri cu Bistriți Verzi.
Cânți la Tisa și la Bug,
Cânți prin codrii și la plug,
Cu Siretul sub suman,
Hai măi frate năzdrăvan.
Ciobănim în pragul lunii,
Omida ce roade prunii
Lăcustele ce ne'nghit lanul,

Năpârcile ce ne smulg banul.
Vrere-aș vrea să-mi fac din jele,
La șerpar numai oțele.
Să ne strângem la "Răscruci",
Arcași, legionari, haiduci,
Să snopim păgânii'n loc,
Hai, măi neam fără noroc!
Dumitru PAULESCU

Revista "*Libertatea*", New York. Anul III, Nr. 32, Martie 1985.

ZIDUL DE FIER

Dar'ar Dumnezeu din Cer,
Să cadă zidul de fier.
Să ne'ntoarcă iar cocorii,
Când zoresc din ziuă zorii.
Aducând din pribegii,
Lumină și bucurii.
Libertate pentru țară,
Toți dusmanii ei să piară.
Să vie în marș cântând,
Cerurile răsunând.
Să-i primească codrii verzi
Și stejarii din livezi,
Florile de pe câmpii,
Trilurile de ciocarlii.
Grădini și lanuri de grâu,
Robiei să-i pună frâu.
Să răscoale gloata toată,
Azi gemând încătușată.
Iar tovarășii netoți,
Să fugă ca niște hoți.
Politrucii, securiștii,
Ceașii și reseriștii.
Toți vătafii și toți spânii,
Cari-au prigonit românii.
Toți rusnaccii și hahamii,
Că ne-au jefuit țărani.
Să putrezească de vii,
Toți câți ne-au ucis copii.
Cei ce ne-au sluțit cuvântul,

Săpându-i țării mormântul,
 Prefăcând scumpele sate,
 În kolhozuri blestemate,
 Să umble pe sub pământ,
 Fără glas, fără cuvânt,
 Pentru chinul țării mele,
 Arsă de dor și de jele.

Dumitru PAULESCU

Revista "*Libertatea*", New York. Anul III, Nr. 32, Martie 1985.

VINE DUNĂREA PUHOI

Vine Dunărea puhoi,
 Spălând țara de gunoi.
 De urgia stalinistă
 Și de pleava comunistă.
 Plânge unda și-al ei val
 Toți morții dela Canal.

Vine Dunărea puhoi,
 Curmând jalea dela noi.
 Surâd iar ogoarele,
 Și se'ntorc cocoarele.
 Pe câmp viorelele,
 Primesc rândunelele.

De pe plai mioarele,
 Ne-aduc lăcrămioarele.
 Vine Nistrul legănat,
 Ca un Verde Împărat.
 Cătușele să deslege,
 Cu braț de fier și de rege.

I se'nchină munții toți,
 Neamu 'ntreg, sate și Moți.
 Vine Dunărea puhoi,
 Fug păgânii dela noi.
 Fug tovarășii cu ei,
 Trădători și cu mișei.

Dumitru PAULESCU

Revista "*Libertatea*", New York. Anul III, Nr. 33-34, Aprilie-Mai 1985.

CÂNTEC DE LEAGĂN

(Ptr. Carmen)

Dormi odor, copilul mării,
Să visezi îngeri în zbor.
Pe cerul, covor de stele
Să plutești încetișor.

Nani, nani îngerăș
Gingaș, ca un fluturaș.
Cresti în leagăn frumușel
Ca un pui de porumbel.

Să te legene ca'n vis
Îngerii din paradis.
Să-ți aștearnă pat de crini
Lăcrimioare și gheorghini.

Să dormi nani, somn ușor
Draga mării, scump odor.
Fapte bune, scumpa mea
să'mplinești în viața ta.

Să fii bună și cuminte
Și să-ți iubești neamul tău.
Și de rău să te păzească
Bunul nostru Dumnezeu.

Dumitru PAULESCU

Revista "*Libertatea*", New York, Anul III, Nr. 33-34, Aprilie-Mai 1985 (vezi și varianta cu același titlu apărută în revista "Carpații" din Madrid. Anul XXVI, Nr. 28/29, Aprilie-Iulie 1981).

NEAMULUI MEU DRAG

Măi neamule drag și frate,
Măi haiduc și Făt Frumos,
Spune-mi toată suferința
Ce te-a ros până la os.
Cum te-au aruncat în fiare
Și te-au pironit pe Cruce,
Toate hoardele barbare,
Toate stepele calmuce.

Ți-au ucis părinții, frații,
 Jefuindu-ți Țara toată
 Și ți-au sărăcit Carpații
 De codrii de altădată.
 Jug și temniți ți-au jurat
 Și te-au prigonit cu anii,
 Neam creștin martirizat.

Iar când te-au legat păgânii
 Si ți-au pregătit mormântul,
 Trădătorii și cu spânii
 Ți-au vândut pe-ascuns pământul.

Dar fii tare, ziua'n care
 Rarău, te vei înălța,
 Nu-i departe și-ți v'aduce
 Toată Libertatea ta.

Dumitru PAULESCU

Brasilia, 1971

Din vol. "Pentru frații noștri fără mormânt", Brasilia, 1971.

RĂVAȘ DIN PRIBEGIE

Îți trimit, măi Ghiță frate
 Acest răvaș de departe.
 Ca să știți că mai trăiesc
 Și pe-aici mă chinuiesc.
 Departe de voi și țară,
 Prin străini pâinea-i amară.
 Tot ce'ncerc și tot ce fac,
 Nimica nu mi-i pe plac.
 Port în suflet greu alean
 Și mă usuc an cu an.
 An cu an și zi cu zi,
 Tot așa pân'ce-oi muri.
 Mă tot rog în gândul meu,
 Doar s'a'ndura Dumnezeu
 De neamul nostru creștin,
 Ce se stinge'n jug și chin.
 Cine-și pierde Țara lui

E copil al nimănu,
Rătăcind din loc în loc,
Suflet fără de noroc.

Unde's mândrii noștri munți,
Sate cu bătrâni cărunți,
Izvoare ce spun povești
Plaiuri scumpe românești,
Dumbravi cu stejari bătrâni,
Hore mândre de români?
Acea lume de țărani
Ce's stăpâni de mii de ani,
Peste glia cea străbună
Cer de stele, soare, lună.

Când trăia mama și tata
Și ne strângeam toata gloata,
La un Paști sau la Crăciun
Cu colindul de Ajun,
Eram toți veseli, vioi
Cu toți frații lângă noi.
Bucuria noastră mare,
Strălucea ca sfântul soare.
Însuși Bunul Dumnezeu,
Parcă traia'n satul meu.
Grădinile roditoare,
Înfloreau scăldate'n soare
Grijite cu drag și zor
De creștinescul popor.

De pe drumurile străine
Ce să vă trimit frăține?
Bani și-averi n'am adunat,
Doar ceva de îmbrăcat.
Nu mi-am ridicat palate,
În neagra străinătate.
Nici viață n'am avut,
Chinul vostru m'a durut.

Așa mi-a fost datul sorții,
Să nu-i văd în ceasul morții,
Nici pe mama, nici pe tata,
Nici pe frați, nici pe surori.

Cum să mai fi strâns comori,
Pe pământuri roși, pustii,
Unde nu cresc bucurii?

Pe meleagurile străine,
Nu găsești umbră la nime.
Numai pietre, numai spini,
Să tot plângi, să tot suspini.
N'ai nici frați, n'ai nici surori
Codri verzi, grădini de flori.

Unde-i, măi frate Mihai,
Țara noastră ca un rai,
Lanuri bogate, livezi
Primăveri și râuri verzi?
Frunza toamnei cu rugina,
Mânăstiri cu Bucovina,
Ierne grele și nămeți
Cern fulgi albi pentru poeți.

Dormeau văile'n zăpadă
Și creștea iarba'n livadă.
Bârsanele la izvor
Fluerul ciobanilor.

Mă rog, Doamne, și mă'nchin
Sub streășina de Cosmin,
Să mă'ntorc din pribegii
Pe cărări de veșnicii.
În pacea satului meu
Aproape de Dumnezeu.

Dumitru PAULESCU

Brasilia

"Libertatea", New York. Anul V, Nr. 47, Iunie 1986.

NE-AM ÎNGROPAT DORUL SUB CETINI...

Sub brazda tăcută din glia străbună,
În freamăt de codru sub falnici goruni,
Sub cetinii verzi, în răsărit de lună
Ne-am îngropat dorul bătut de furtuni.
Dorul nostru-i cântec, jertfă și credință,

Dor ce stă de veghe acolo la hotar,
Fluerul de veacuri, fierul din șerpar.

Dorul nostru sfânt pentru părinți și frați,
Dor ce ne-arde'n inimi din zorii tinereții,
L'am culcat sub stânci pe culmi de Carpați.
Să rodească'n legea noastră de milenii,
Departa în Țara de Sarmisegetuzi și denii.

Dor șoptit în leagăn de scumpa noastră mamă,
Să nu-l priceapă sbirii, să nu-l știe dușmanii
Nici viperele roșii, tovarășii, tiranii.

Știe-l doar ogorul, lanul și Dumbrava,
Cât sânge și lacrimi duc Nistrul și Suceava.
Cum plânge Dobrogea lui Mircea Bătrânul,
Ruptă'n jumătate de mujic, păgânul.

Dorul nostru poarte-l sub aripi cocoare,
Legene-l pădurea, murmure-l izvoare.

Cu cât va trece timpul și vor apune anii,
El va tot crește munte, dreptate pentru gloată,
Sfărâmând jugul robiei ce-apasă Țara toată.

Va străluci în stele, în ochi de surioare
Și-l vor doini ciobanii în asfințit de soare.
Îl vor suna din bucium prelung și'ndurerat,
Sub streășina pădurii cu turma pe'nserat.

Îl vor sorbi mioare din albiu ghiociei
Și-l vor visa brândușe pe deal lângă bordei.
Îl vor cânta din frunză, când ies la câmp țaranii
Și-l va tot scrie plugul, cum scriu popii cazanii.

Să știe tot pământul și'n Ceruri să se știe,
Că rătăcim prin lume, de cand nu avem Țară,
Că prin străini ne stingem și ne pierdem urma
Flămânzi după Dreptate, bătăuți de soart'amară.

Dumitru PAULESCU

ULTIMUL MEU CÂNT

Ultimul meu cânt
Crengi rupte de vânt.
Plai de pe Cosmin,
Neam ce moare'n chin.

Ultimul meu cânt
Cânte-l câmpul verde
Când s'așterne seara,
Ca'n vis primavara.

Să-l cânte în zori
Cârduri de cocori.
Măgurile albe
Adune-l cu drag,
Să-l cânte ciobanii
Din frunza de fag.

Ultimul meu cânt,
Să tune'n dușmani.
Să'nflorească țară
Mii și mii de ani.

Ultimul meu cânt,
Cânte-mi-l țărani,
Când se'ntorc din lan
Târziu cu plăvanii.
Să-l cânte pădurea,
Buciumul la stâni,
Când frânge toporul
Stejarii bătrâni.

Cânte-mi-l și Nistrul,
În unda-i domoală,
Să se strângă țara
Iarăși la răscoală.

Ultimul meu cânt,
Răsună'n pământ,
Fără cer și lună
Ucis de furtună.

Ultimul meu cânt,
Trăsnească'n Kremlin.
Să ne salvăm neamul
De jug și de chin.

Dumitru PAULESCU

Brasilia, 1964

Din vol. "**Pentru frații noștri fără mormânt**", Brasilia, 1971.

B L E S T E M

Cine ne-a răpit pământul,
Să-i ia Dumnezeu cuvântul.
Să-i ia ochii să nu vadă
Și nici loc unde să șadă.

Cel ce Țara ne-a trădat,
Să umble de șărpi muscat.
Să nu vadă soarele
Luna și ogoarele.

Să umble hai hui prin lume,
Fără rost și fără nume.
Să-i blesteme toți românii,
Pe tovarăși cu păgânii.

Cei ce țara ne-au furat
Și codrii i-au devastat,
Să n'aibă umbră sub soare
Nici lumină atunci când moare.

Neam din neamul lor să piară,
Cerșetori prin altă țară.
Să se piardă prin pustii,
Să nu știe de bucurii.

Cine-i coadă de topor
Și-a'nșelat al nost'popor,
Să-l arunce-un viscol mare
Peste lumi șapte hotare.

Să-i mânce străinătatea,

Toți câți ne-au mâncat dreptatea.
Voi ce-ați schimonosit graiul,
Obiceiurile și traiul
Și-ați făcut din om robot,
Sărăcind satele, tot,
Veți pieri ca șobolanii
C'ați făcut târg cu dușmanii.

Corcitură și lipitori,
Stăpâni pe-a noastre comori,
Deie holera în voi,
Neam de viperi și ciocoi.

Dumitru PAULESCU

"Libertatea", New York. Anul V, Nr. 48, Iulie 1986.

LA CHEMAREA DE MÂINE

Dragi camarazi!
Vă văd ca prin ceață,
în noaptea fumurie, lipsită de viață...
Cu brazde pe frunte,
ca niște pâraie scobite în munte
și ochii pierduți în zarea cenusie,
așteptând o chemare
din depărtări să vie...

Dragi camarazi!
Vă simt curați,
ca freamătul pădurilor din Carpați
și dornici de adevăr
și de bine,
pentru o lume 'ntreagă...
Cea lume care vine!
Și'n zâmbetul speranței
Ce v'arcuește gura,
al vostru gând n'ascunde
nici patima,
nici ura!...

Dragi camarazi!
Astăzi lumina-i tristă,

pâinea amară
 și apa sălcie.
 Chemarea mult sperată din depărtări să vie
 n' o auzim...
 Dar într' o zi
 va spinteca zările,
 răsculând depărtările...
 Căci lumea-i nebună
 și pământul are încă nevoie de furtună...

Dragi camarazi!
 La chemarea de mâine
 ce v' a fost căpătâi.
 La chemarea de mâine
 veți veni cei dintâi?!...
Ilarion ALBU PETRICAN

Revista "*Carpații*", Madrid. Anul XXII, Nr. 5 - 6, Iunie - Septembrie 1977.

ÎNVIERE !

Din Golgote ne-am zămislit idealul
 și'n beznă de temniți,
 cumplit
 am pățimit.
 Din sânge și lanțuri
 ne-om ridica iar Neamul,
 pe drumul Învierii, Celui Răstignit!

Brazde adânci vom despica și'n glie,
 sămânță vom pune,
 iară
 să răsară,
 din lut de suferințe,
 din juguri, vijelie,
 TITANI biruitori, pentru NEAM și ȚARĂ!

Toma Gh. EREMIJA
 Cluj, Nov. 1949

"*Libertatea*", New York. Anul VI, Nr. 56, Aprilie 1987.

DOINA AIUDULUI

În temniță la Aiud
Unde păsări nu se-aud,
Ferecat în lanțuri grele
Și închis între zăbrele,
răbd tăcut și'n mine mut,
dor de sfântă libertate,
svârcolindu-se de moarte,
strigă'ntruna,
zi și noapte,
Jos minciuna!
Vreau Dreptate!

Vreau pământ pentru țărani
Și lanțuri pentru tirani.
Vreau să lupt
Și trupu-mi supt,
Să-l slobod și'ntreg norod
Să-l urnesc
Și să zdrobesc
Fără milă toți tiranii,
Trădătorii și dușmanii.

Vreau ca România Mare,
Să nu fie închisoare
Pentru noi,
Cei mulți și goi,
Ce-am luptat
Și-am apărat,
Glia străbune, libertăți,
Sfânta Cruce și dreptăți.

Noi de când este pământul,
Mereu jalea ne-a fost cântul,
Iar dureri
Și sfinte vreri,
Ne-au călit
Și neclintit,
Zid clădit-am la hotare
Să'nfruntăm hoarde barbare.

Dela Decebal străbunul,
Moștenit-a tot românul,
Dor de gлии
Și'n vitejii
Tot mereu,
Cu Dumnezeu,
Am dus steagul, falnic brad,
În vifor și'n Stalingrad.

Trădări, cu sânge am plătit
Și caznă multă-am suferit
Pentru ei,
Cei cruzi mișei,
Ce-au vândut
Al Țării lut
Și-au fugit ca niște lași,
Lăsând Țara la vrăjmași.

Trudă multă și amară
Pâine nu-i în trista Țară.
Cei bătrâni
Sunt dați la câini,
Iar cei mici
Sunt otrăviți
Și crescuți în legi păgâne
Să ucidă și să fure.

Toată avuția Țării,
Dela Tisa'n țărmul Mării,
Din pământ,
Din munți, din cânt,
Tribut greu,
Ne-o ia mereu,
Ce-i ce-au năvălit sinistru
Și-au furat bătrânul Nistru.

Toate temnițele's pline,
De dureri și de suspine.
În Carpați,
Părinți și frați,
Sunt uciși
Și schingiuiți

De călăi, ce'n băi de sânge,
Vor pe roți dreptăți-a frânge.

În biserici jefuite,
Stau altare pângărite.
Iar pe drum,
În foc și scrum,
Ruguri vii,
Stau mărturii,
Crucile, să înspăimânte,
Gloatele plânse și mute.

Peste tot, pe und'te duci,
Sunt morminte fără Cruci
Și martiri
Uciși de sbiri,
Împușcați și aruncați
Zac în șanț,
Legăți'n lanț,
De le plânge-a lor ursită,
Trista gloată'nflămânzită.

În temniță la Aiud,
Vreau de tulnic glas s'aud,
Printre gratii să răzbată,
Să pornească'ntreaga gloată,
Să ucidă, pălămida,
Spinii marelui masacru,
August, patruzeci și patru,
Ce-a dus Țara în robie
Și-a pus fiara
S'o sfâșie.

Dar, veni-va Ziua Sfântă,
Când din lemn de roată frântă,
Ne vom face buzdugane
Și-om zdrobi
Seceri, ciocane.
Iar pe voi,
Tirani haini,
Vă vom pune
Între spini
Și rug mare vă vom face,

Pentru-a lumii
Sfântă Pace,
Să distrugem pe vecie,
Jug, Trădare și Robie!
Toma Gh. EREMIĂ
Aiud, Feb. 1951

"Libertatea", New York. Anul VI, Nr. 56, Aprilie 1987.

LEGENDA ZIDIRII LEGIONARE

Șapte meșteri mari
- primii legionari -
din Iași au pornit,
având de zidit

Țară ca un soare,
ochii să 'nfioare,
inima s'avânte,
barzii să o cânte...

Corneliu Codreanu,
Moța Orășteanu,
cu alți cinci flăcăi,
au pornit pe văi,

au suit la munte,
pe piscuri cărunte
și s'au dus spre Mare
- la capăt de zare -
taberi ridicând,
de fapte și gând...

Din flăcăii cei voinici,
faceau calfe și-ucenici,
dăltuind zidari de țară
în Mișcarea Legionară.

I-au trimis apoi cu mii,
să toarne noi temelii,
să dureze pe vecii,
pentr'o perlă legendară:

- patria legionară...

Hei, din zori și până'n seară,
zidea Legiunea 'n țară
și pe brațele-i de fer,
urcau zidurile 'n cer!

Dar dușmanul s'a trezit
și din umbră a pornit,
zidul să mi-l prăbușească,
pe zidari să mi-i zdrobească...

Atunci Moța Orășteanul
a simțit ce vrea dușmanul
și avu în noapte-un vis,
ce cu viața lui l-a scris:

El în vis parcă vedea
că zidirea iar creștea
și se întindea în zare,
din Rarău până la Mare,
dela Dunăre 'n Crisane,
peste svârcoliri dușmane!

Dar îi vedea pe zidari,
cum în loc de pietre mari,
puneau trup de legionari
și îl tencuiau frumos,

cu credință în Cristos,
pentru perla legendară:
- patria legennară!...

El pe gânduri n'a mai stat,
pe Marin l-a mai luat
și alti cinci meșteri zidari
- cei mai falnici legionari -
și-a pornit voios să moară
în Spania surioară,
unde se lupta Cristos
cu diavolul furios...

Și - cum a văzut-o 'n vis -

pentru cruce-a fost ucis,
luându-l și pe Marin
spre cerescul baldachin...

Când în Țară i-au adus,
din Răsărit în Apus
și din Nord până în Sud,
de lacrimi pământu-i ud...
Iar când frații i-au zidit,
neamu 'ntreg a înlemnit,
văzând zidul cum creștea,
Țara 'n jur o cuprindea...

Numai dușmanii scrâjneau
pe la colțuri se strângeau,
pe furiș se sfătuiau...
Într'o noapte fără lună,
să cadă ca o furtună,
surpând zidurile tari,
ucigându-i pe zidari...

Când simțit-a Căpitanul
că s'apropie orcanul
și că dușmanii din Țară
s'au unit cu cei de-afară,
Țara s'o sfârâmițească
și poporul să-l robească,
a avut și el un vis,
ce cu viața lui l-a scris:

- "Că mâine vei cimenta
zidul cu viața ta
și-i lua cu tine mii
din ai Neamului copii
și-i vei pune'n zid de vii

- zidul să rămâie
peste veșnicie...
să nu-l surpe nori,
nici năvălitori,
nici crunte prigoane...
Să crească icoane
cu fruntea la cer:

Gărzile de Fer!...

Așa, mări, s'a'ntâmpat...
Sânge valuri s'a vărsat,
neamul s'a cutremurat...
Câți zidari au mai scapat

umblă prin păduri,
pe la cotituri,
în loc de mistrie,
le-a fost dat să fie,
pistoale să 'ncingă,
moartea s'o învingă...

Doar cei ce s'au dus,
scăpând spre Apus,
tot zidesc mereu...

Zidul crește greu...
dar nu se clintește,
nu se prăvălește,
că-i pe temelii
de-oseminte vii...
tencuiala lor,
crezul miilor
al moșnegilor,
al feciorilor,
al copiilor,

ce-au visat o Țară
- perlă legionară!...

Demetrius LEONTIEȘ

Din vol. "*Prin mlaștini și furtuni*". Ed. "Dacia", Rio de Janeiro, 1969. Vezi și revista

"*Carpații*", Madrid. Anul XVIII, Nr. 6, 10 Decembrie 1972.

SUB CRUCEA DIN PIETROSUL

Ne-am întâlnit cândva în viață
pe munții cei semeți,
sub crucea din Pietrosul,
doi drumeți...

veniți din lumi de veacuri ne'nțelese:
tu din conacul boeresc,
eu, din bordeiul color ce slujesc...

În timp ce tu urcai încet la cruce
fugind de lumile bogate și caduce,
eu mă urcam după un picur de dreptate
pentru țăranul
ce mi-e tată,
mi-e mama,
mi-e soră
și mi-e frate...

Ajunserăm sub cruce amândoi:
tu rupt de casa 'nbelșugată,
de trecut...
iar eu plecat cu gândul dela coasă,
de la plug,
să cuceresc dreptate pentru cei
ce până astăzi n'au visat
și n'au avut...

Acolo am simțit că suntem frați
de suferințe, de speranțe și de cruce;
c'acelaș gând și-acelaș verde steag
spre vârfuri nevăzute ne conduce...
că'n tine, fiu de domn
și'n mine, fiu de sat,
se împletesc bătrâne rădăcini
de dragoste și jertfă pentru neam,
neam crunt bătut de soartă...

O, parcă s'a deschis atunci o poartă
în norii de pe pisc,
spre soare...
și noi suiam spre culmile de-argint
cu pieptul ars de razele-i fierbinți
și sufletul setos de biruinți...

Demetrius LEONTIEȘ

Din vol. "*Prin mlaștini și furtuni*". Ed. "Dacia", Rio de Janeiro, 1969. Vezi și revista
"*Carpații*", Madrid. Anul XVIII, Nr. 6, 10 Decembrie 1972.

MUCENICILOR MOȚA ȘI MARIN

Cranii de lemn!

Eroi și martiri
ai crezului verde,
jertfe tăcute
ai lumii ce fierbe...
Rând pe rând
prigoniți,
închiși,
de vii îngropați,
la umbra vechior Carpați...
în gropi comune,
uitate,
doar de stele
tămâiate...

Pentru Țară,

Legiune,
Căpitan,
cu fruntea sus,
căzură la Majadahonda,
în semnul crucii
lui Iisus!

Dar,

peste morminte,
suferinți și prigoane,
se'ntinde mai departe,
spre soare,
din Rarău
pe Dunărea albastră
și peste hotare 'n exil,
flacăra verde,
nemuritoare,
a unui sfânt

Crez de generație

să poarte din om în om
și din nație în nație,
Flacăra verde,
flacăra vie,
ce neamurile toate
din mormânt învie...
Flacăra verde,
Flacăra vie!...
Alexandru SLISTREANU

Din vol. "**Printre gratii**", Vaterstetten, 1976.

B O C E T

Noapte... a Sfântului Andrei,
Ocean-doliu de fiori,
Ucis-ai verzi Nicadori!...

Noapte... a Sfântului Andrei,
Grădină de trandafiri,
Sugrumat-ai Decemviri!...

Noapte... a Sfântului Andrei,
Cer de ceață, fioros,
Ce-ai ucis pe Făt-Frumos!...

Noapte... a Sfântului Andrei,
Peste geamăt și păcat,
Val de sânge necurmat!...
Alexandru SILISTREANU

Din vol. "**Printre gratii**", Vaterstetten, 1976.

A CĂZUT UN CAMARAD

În memoria camaradului Comandant Legionar al Bunei Vestiri, Dr. Nicolae Iancu-Păltinișanu
(18 Ianuarie 1910 - 15 Iulie 1984), spre amintire și veșnică pomenire.

A căzut un camarad...
în tranșeul luptei grele...
pentru Neam și pentru Cruce...
nins de'ndoliate stele!...

A căzut un camarad...
falnic, tare, verde brad -
din Sibiul legendar...
frate, dârz, legionar!...

A căzut un camarad...
din Carpații zbuciumați -
Iancu cruciat de foc...
lăsându-ne testament...
Dragostea de Neam și Țară...
într'o dalbă primăvară!...

A căzut un camarad...
înfruntând dușmanul rău...
pentru Țară, Dumnezeu...
Pentru misticul Rarău...

A căzut un camarad...
falnic, tare, verde brad...

A căzut un camarad...

Alexandru SILISTREANU

15 Iulie 1984, Sao Paulo, Brazilia

Revista "*Cetatea Luminii*". Anul 25, Nr. 8 - 10, Iunie - August 1984.

CAMARADULUI CĂZUT

Lui Iosif Blaga, legionar din Armata Națională, căzut pe Oder în 1945
*"Mormântul tău, pierdut printre spini și mătrăgună, m'așteaptă să-i duc crucea
promisă..."*

Florile-s pustii,
stele'n miezul nopții,
bucetele vii,
la parada morții!

Luna sus pe cer,
lumânare vie.
Tunetele'n jur,
glas de liturghie...

Lacrimile ierbii,
boabele de rouă.
Lacrimile mamii,
drum de viață nouă...

Gândurile noastre,
rătăcesc năluce,
pe mormântul tânăr,
să-ți pună o cruce!...
Alexandru SILISTREANU

Din vol. "**Printre gratii**", Vaterstetten, 1976.

U I T A R E

Fratelui de cruce Gheorghe Tiponuț, ucis în noaptea de 21/22 Septembrie 1939, la Miercurea Ciuc

Veacuri s'or așterne peste noi,
peste morminte tinere,
uitate...
acoperite de ierburi,
de lacrimi,
de sânge,
din ochi de mamă,
și soră ce plânge,
un fiu
sau un frate...

Veacuri s'or așterne peste noi
peste morminte tinere,
cu candelă stinse
și cruci sfărâmate...

Sân-Fulger veni-va
în zile cu ploi,
pe culmile trace,
să frece rugina,
s'aprindă lumina
ce'n candelă zace...

Alexandru SILISTREANU

Din vol. "**Printre gratii**", Vaterstetten, 1976.

A I U D I C Ă

- *manifest* -

Noi n'am renunțat la luptă...
desrobirea Patriei sfinte
din sovieticile gheare
profanatoare de-altare...

de 40 de ani, cu seceri, ciocane,
eroicele culmi carpatine!...

* * *

Noi n'am renunțat la luptă...
Patrie, urcând, Golgota...
târâtă, încătușată...
de viperi și trădători...
prin jilavele crude...
de sânge cristic unde –
când, mâine, izbucni-vom...
prin Mărășești-uri jertfe...
din nou biruitori!...

* * *

Noi n'am renunțat la luptă...
și înfruntăm dușmanul,
mânia, uraganul...
purtând steag Sfânta Cruce...
când omenirea-i la răscruce –
pășim tot înainte...
cu Dumnezeu înainte...
în crezul cruciatic...
al martirilor din morminte!!!...

.....
Pășim tot înainte...

Alexandru SLISTREANU

25 Martie 1986, Buna Vestire

"Libertatea", New York. Anul V, Nr. 48, Iulie 1986.

OJETUL DISPERĂRII...

Scriu, frate pământ...
până când ajunge-voi
înghițit,
de întunericul
mormânt –
tămâiat de lună...
frământat
de vânt –

plâns de
stele...
în funebru
cânt!...

*

Scriu, durerea Neamului
meu...
Golgota
urcând...
oțetul disperării
bând !!?...

*

Scriu, frate pământ...
gândul
fiind...
la ȚARĂ,
Țară...
ultimul cuvânt...

.....
Luptând, sângerând !!!

.....
Scriu, frate pământ...
Alexandru SLISTREANU

"Libertatea", New York. Anul VI, Nr. 50, Sept. – Oct. 1986.

G R E V Ă

Muncitorii trântit-au ciocanele
când li s'a dat leafa jumate
pentru pâne și pentru dreptate
piepturile sunt gata de moarte!

Tiranii adus-au armate
cu tancuri cât luna de grele.
De-acuma sfârși-va în lacrimi
speranța din inimi rebele...

Sângele curge în valuri

Zac zdrențe și prunci speriați...
De coșul fabricii negre
atârni proletari sfârtecați...

Peste trupurile lor legănându-se
soarele așterne sărutul.
-Doamne, de ce oare dreptatea
o'ngHITE în veacuri doar lutul?!...

Alexandru SLISTREANU

Din vol. de poeme "Poarta singurătății". Editura "Carpații", Madrid, 1961. Ca titlu
informativ, vezi și vol. "Teleleu" apărut în Colecția revistei "Exil", Brazilia, 1952.

DE DORUL TĂU...

Mă topesc....
pământ Românesc –
de dorul
tău...
munte
Rarău –
azi,
sugrumat...
ca'n noaptea Sfântului
Andrei...
de ceaușe
bestii...
muscovite –
bând sângele
Neamului meu...
Scutul Atotputernicului
Dumnezeu!!!...
.....
Ca'n noaptea Sfântului
Andrei!...

Alexandru SLISTREANU

13 Mai 1986, Sao Paulo

"*Libertatea*", New York. Anul VI, Nr. 50, Sept. – Oct. 1986.

Peste Țara Românească

Peste Țara Românească
 curge azi bluestem amar...
 Dunărea-i prinsă'n cătușe,
 ceru-ajuns-a nori de var...

Pe ogoare și prin sate
 vezi doar babe, moși și șchiopi...
 De atâta jale mare,
 gârboviți-s bieții plop...

Tineretul țării scumpe
 ridicat e'n miezul nopții,
 schingiuit, bătut cu biciul
 și târât spre Volga morții...

Peste Țara Românească
 trec barbarii, trec în goană...
 cu-ale lor săgeți de ură,
 strivind Cristul din icoană...

Alexandru SLISTREANU

Din vol. de poeme "Poarta singurătății". Editura "Carpații", Madrid, 1961.

DOINA NEAMULUI

Latră câini-a moarte
 peste cer de sate...
 Viscole și grindeni,
 vin de pretutindenii...
 cu săgeți de ghiață,
 cu săgeți de foc,
 ce n'aduc noroc.
 Ce blestem de soartă
 cu inima moartă,
 fără veselie,
 fără liturghie,
 că a fost să fie
 ca'n epistolie...
 Peste Țara Dacă...
 să coboare Rusul,

să oprească vântul,
Să ucidă cântul,
s'aducă mormântul?!...
Hienele nopții,
hienele morții,
ne ucid bătrânii,
ne ucid și pruncii,
sugrumându-i noaptea
în desișul luncii...
Între Tisa-Nistru,
între Nistru-Bug,
trag Românii astăzi,
schelete, la jug.
Biciuiți din urmă
de barbarii roșii
ce Carpații scurmă...
Plânge Bucovina,
Țară Mușatină
de mâna haină.
Plânge Țara Bugului,
plânge fierul plugului...
Dunărea se sbate,
legată la spate.
Siliștra sub stele,
strânsă'ntre ghiulele.
Sulina, Balcicul,
plâng că neamul pierde
de neagră durere.
Unde sunt plăieșii?
Unde sunt arcașii?
Unde ne sunt Moții,
luminați de soare?
Să pornească cruntul
Val de răsbunare?...

Alexandru SLISTREANU

Din vol. de poeme "Poarta singurătății". Editura "Carpații", Madrid, 1961.

E X T R A

FĂT-FRUMOS

"După moartea lui (Corneliu Z. Codreanu - N.N.), ne-am simțit fiecare mai singur. Cu excepția lui Isus, nici un mort n'a fost mai prezent între cei vii" (*Constantin Noica*).

Unde-a plecat, călare, Făt-Frumos,
De nu se mai zărește nicăierea,
Oricât și-ar pune soarele puterea,
Oricât s'ar scoborî luna de jos?

Munții pustii, cu piscurile cată
Mâhniți, din cer, în valea de granit,
Ca să-l mai vadă, cel puțin odată,
Viu dacă-i viu sau mort, de-o fi murit.

Cântecul lui, de care țara toată
Era învăluită ca'ntr'un vis,
De sta și ochiul șoimilor închis
În ascultare, s'a oprit deodată.

S'a rupt din codri, s'a pierdut din șes
Și, goală ca de suflet, tristă, țara
Nu mai găsește parcă'nțeleș.
De ce e ziuă și se lasă seara.

Fluerul lui cânta și'n cingătoare,
Și zeci de sate albe, fermecate,
Cu sute de feciori și de fecioare,
Îl ascultau doinind pe la 'noptate.

Se deșteptau cu doina lui, în zori,
Se'ndrăgosteau la cântecele sale
Și se simțeau logodnicii ușori
Și mai frumoși, călcând în iarba moale.

Împrietenit cu cerbii și mistreții
Și nins cu fluturi jucători în cete,
Jivinele-l priveau ca niște fete
Și cu sfiala dulce-a tinereții.

Unde-a plecat că n'are nimeni știre
Fătul-Frumos, cu plete negre grele,
Cu ochi albaștri, plini ca de mărgele,
Și cu sprânceană'n jurul lor subțire?

A scoborît din munți pe stânci, călare,
Și patru nopți a scăpărat pământul,
De subt copitele nerăbdătoare
Ce s'au luptat cu cremenea și vântul.

Și luându-și fluer, însă și secure
Și arme grele'n mâna lui ușoare,
Trecu, ca o săgeată prin pădure,
Și ca un fulger purtător de soare.

El străbătu întreaga țară
Iar Dunărea nevrând să-i facă loc
A despicat-o drept pe la mijloc
Cu pieptul între valuri, cu coiful alb afară.

Și s'ar fi zis că negrul armăsar,
Cu nările suflând la fața apei,
Pe Dumnezeu îl duce, sau măcar,
Pe un trimis a lui Traian și-al Papii.

Neamul ursuz din țărmul de sub lună
Neam trist, urât și hâd și sângeros,
Amenințase doinele lui Făt-Frumos,
Mândria lui și voia lui cea bună.

Iar Făt-Frumos, oprindu-se din cânt,
Simți, din sânge, flăcări că se-adună,
Și'n glas, în vorbe 'n pâine și pământ,
Dogoarea cerului străbună.

Și o lumină nouă'n viața lui,
Și o chemare din țării și noapte –
Și'n toate glasul nu știa al cui,
Și un îndemn de semne și de șoapte

Nemai știute nemai încercate,
Ce se iscau și se topeau în salbe,
Că lua văzduhul chipuri aripate
Și se'ngroșau într'însul finte albe.

Se ridicau talaze mari de mare,
Frunza suna ca zalele, și-o zare
Era ca o tipsie izbită de săgeți.
Murmur de fier și şuier de urale,
Într'o urzire crâncenă de vieți,
De lănci împiedicate în zăbale.

Acum, s'a dus dușmanul să-l răpuie;
Ori să-l înnece'n sânge și'n vâltoare,
Ori bezna lui zidită să descuie –
În stare și de milă dar și de necruțare –

Cum va voii căci vrednicul urmaș
Al lui Ștefan și Țepeș împreună,
Ridică și altare din stei pentru vrăjmaș
Dar și țăpoaie'nalte, cu proțăpirea bună.

Tu, Țară, așteaptă cântecele iar
Să se strecoare'n ramuri liniștit,
Din răsăritul mare'n asfințit,
De la hotar, până'n hotar.

Tudor Arghezi

Variantă - revista "*Cetatea Luminii*", Sao Paulo, Brazilia. Anul 1, Nr. 1, August 1954
(poezie nepublicată în țară, circulată clandestin după mișeleasca asasinare săvârșită în noaptea de
29/30 Noembrie 1938).

S U I Ș

Tu ești asemeni celui care
Te-a frământat, te-a căutat și născocit
Și semn izbit în tine-a 'ncremenit
De sabie biruitoare.

Aceluia ce-atinge neatins noroiul
Și poate duce drum și peste cer,
Printre aramă, cremene și fier:
Giganticul, molatecul, vioiul.

El năzuiește'n lespede schimbare,
Singurătăți, de sus, de stalactite,
Din veac cu toate fiind nepotrivit
Și aripile strânse fiindu-i călătoare.

Tu știi tăcea când este de tăcere
Și'n toată ora 'nalți câte un turn
Arhanghelului mare taciturn,
Neliniștit de greaua lui putere.

Știi suferi, iubi și mângâia,
Îndepărtat de oameni și de tine,
Dar bucurii tânjite și suspine
Nu aburesc oțelul și sticlirea ta.

1938 (cel mai probabil luna Iulie – N.N.)

Tudor Arghezi

Din vol. omagial "Căpitanul mit al poezilor". Colecția "Dacoromania", Madrid, 1964.

EL ESTE . . .

El este, este glasul lui,
Și am ieșit în poartă;
Era doar vântul ce hai-hui
Ducea o frunză moartă.

El este, este pasul lui,
Și-am pus urechea la pământ;
Era doar viersul râului
Scandat de asprul vânt.

El este, este mâna lui
Ce-mi bate în fereastră;
Pe cerul trist ca fața lui
Mijea o stea albastră.

El este, e statura lui
Înaltă'n zarea dintre ulmi;
Doar fumul serii albăstrui
Se despletea pe culmi.

Dan BOTTA

Un bucium sună departe

Un bucium sună departe, departe,
Tristețea serii ori a zilei moarte,
Tristețea vieții ori a lumii moarte.

E atâta liniște acum, încât parc'ar ninge;
Cine ivărul odăii mele parc'ar atinge,
Cine intră atât de ușor încât nici nu-l atinge?

O umbră în fața ușii mele adastă,
Îi văd chipul în seara albastră,
Cu degetul pe buze cum adastă.

Încerc să strig – vocea mi se 'neacă'n piept,
Încerc să strig. Aș vrea să mă deștept.
Deși nu visez, parcă aș vrea să mă deștept.

Liniștea e atât de cumplită peste tot,
Aș striga, m'aș ridica, dar nu pot,
Aș izgoni cumplita umbră, dar nu pot.

Și ochii mei se pătrund de trista-i față,
Și ochii mei se îneacă în trista-i față,
Și încetul cu încetul mă înfășoară ca 'ntr'o ceață.

Un bucium sună departe, departe,
 Tristețea zilei sau a vieții moarte,
 O știi, și gust a vieții tristă moarte.

Dan BOTTA

CREDINȚĂ

Nu vreau să plângi pământul ce în luptă
 N'ai știut să-l ții cu moartea, nici părtaș
 Să chemi din Putna legendar arcaș
 La bocet muieresc cu fața suptă

Ci te înalț, privind moșia ruptă,
 Păstor proptit pe armă de ostaș.
 Vezi sat cu sat, oraș după oraș,
 Din turma ta dușmanul cum se'nfruptă.

Nu rob plecat sub jug și sub cătușe
 Prea bucuros că zile i-au rămas,
 Nici funerară urnă cu cenușe.

Plugarule, ce ieși după furtună,
 Te vreau tăcut și dârz, cu sigur pas
 Trăgând sub cer o brazdă ce adună.

ION PILLAT

Revista "Gândirea". Anul XIX, Nr. 7, Septembrie 1940.

SFÂRȘITUL VOLUMULUI

© Copyright 2018
Toate drepturile rezervate

C U P R I N S

Cuvânt de lămurire	3
Vai, Țara mea!	5
Prinos legionarilor	6
Țară, verde țară	7
Mărturisire	9
Mărire Ție !	9
Imn Învierii	10
Căpitanul	11
Legionarul	11
Iisusiană	12
Tabăra	13
Frățiorilor de cruce	13
Ardealului	14
“Basarabiei”	15
Mormântul Căpitanului	17
Moarte periferică	18
Camaradul Ion	19
Renunțare	20
Isus binecuvântând stelele	20
Odă la Bucovina	21
Avem atâția morți... ..	22
Țară	23
Acatistul Moța – Marin	24
Prin vânturi ce latră... ..	31
Arhanghel	33
Cânta un legionar în drum spre moarte	33
Pasărea măiastră	34
Lui Vasile State	35
Biată țară	36
Stejar	37
Haiduc	38
Călătorie	39
Împăratul	39
Pădurile, gorunii	40
Cântec din temniță	40
De Anul Nou	41
Colindă	42
Lerui Doamne – Lerui Ler	44
Pomul de Crăciun	44

Iarna	45
Colindă	46
Colind pentru lumina serii sfinte	46
Colind pentru lumina serii sfinte (<i>variantă</i>)	47
Coborîre	48
Colind	48
Stih mic	49
Prințul se logodește cu Țara	50
Colind	54
Putregaiul și lăstarii	54
Cântec pentru strămbătate	56
Un gând ca un cui	57
Purtătorii torței	57
Neamului Valah strigare	58
Maramureșul	60
Temelie de Veac Nou	62
Colind	63
Cântec pentru Veac Nou	64
Mi s'a pus pe plug rugina	64
Horia	66
Eroul	67
Scrisoare Neamului	67
Pasăre streină	68
În loc de colind	70
Cluj	71
Freamăt (<i>variantă</i>)	72
Freamăt	74
An Nou	76
Poveste de Crăciun	77
Crăciun sărac	78
Elegia frunții	79
Salcia	80
Cântec	81
De ce ?	82
Veac Nou	83
Până când...	83
Ardealul mucenic... (1940)	84
Rugăciune legionară	85
Rugăciune pentru trimiterea Căpitanului	86
1 3	86
Ceas pentru rugăciune	87

Primăvară verde	87
Rugăciune	88
Rugă	89
Drumul din urmă al Căpitanului	90
Gând legionar	90
Pregătire de moarte	91
Haiducească	94
Călătorie	95
Legionarii căzuți	95
Legionari	96
Vorbește solul din Suceava	96
Peste astăzi, peste mâne... ..	97
Legionarul	98
Țara	100
Haiducească	111
Corabia verde	114
Cu vulturile gândului	116
Trufași, mișelnici stăpâni!... ..	116
Balada din Bucegi	117
În Țara Loviștei	119
Așteptăm poruncă	122
Măi Horia frate!	123
Psalmodie	123
Crez	124
Tindă, bisericei din Jupânești	126
22 Septembrie 1939	127
Celui nevăzut	127
Cântec de moarte	128
Logodnă	129
Echinox	130
Armata de mâne	130
Curcubeu peste Țară	131
Cântec	132
Chemare	132
Răsună pământul legionar	133
Poem	135
Colindă	135
Nu-mi cunoașteți cântecele!... ..	136
Căpitanul	138
Uricar – Ardealul	139
Praznic luminos	139

Tinerete legionară	140
Pământ negru, în asfințit... ..	141
“Balada oștenilor plecați”	141
Desgust	143
Marele mutilat	144
Voi, Moța și Marin	144
Haiducească	145
Stih pe o cruce	146
Două comentarii	146
Condac	147
Bună țară, mulți tâlhari	147
Cutează!... ..	148
Moartea clopotarului	148
Scrisoare de la Majadahonda	149

Radu Gyr

POEME INTERZISE

Un piersic m’a căutat acasă	151
Din închisoare	152
Poem despre osândiți	153
Soarta	154
Surghiun	156
Cântec de toamnă	156
Maramureș	157
Foamete în Basarabia	159
Corbea	162
Noi, nevrednicii... ..	165

Radu Gyr

POEME SCRISE ÎN LAGĂR

Tismana	166
Poem despre noi	167
Domnul de azi	168

Silviu Lazăr

CLOPOTNIȚELE DE ÎNVIERE

Închinare	171
Te-om dărâma, satan	171

Dârzenie	172
Pentru moartea unui mare căpitan de oști	172
Scrisoare lui Ștefan Vodă al Moldovei	173
Închinare martiriului lui Horia	173

Radu Gyr

POEME DIN ÎNCHISOARE

Tăcem din gură	175
Foamea	176
Îndemn la luptă	177
Metanie	177
Înțeleptul	178
Morții	178
Blestemul Aiudului	179
Crezul	180
Inscripție pe o fereastră	180
Voi n'ați fost cu noi în celule	181
Ofrandă	182
Vecinul care-a murit	183
Dă-mi chipul tău	184
Imn morților	185
A mai murit încă unul	185
Cimitirul deținuților	186
Poveste	188
Leagăn fără cântec	189
Iisus în celulă	189
O, brad frumos... ..	190
Cântec de leagăn	191
Baladă	192
Ridică-te Gheorghe, ridică-te loane!	193

ALȚII

În Zarca Aiudului	194
Zarca	194
Iconarii	195
Făt Frumos	195
Crezul	197
La Aiud	198
O, mamă!	199

Sinuciderea interzisă	200
Ultima călătorie prin coșmarul amintirii	201
Unde sunteți, dragi prieteni?	203
Requiem pentru condamnații la moarte	204
Celulă	204
Rugă	205
Frate	206
Drum cu nestemate	207
În memoriam Corneliu Zelea Codreanu	207
Peisaj de toamnă aiudean	209
In memoriam	210
Îmi plânge sufletul ca un copil	210
Apocalips	211
Întoarcerea din închisoare	212
Imn Libertății	213
Lui și nouă	214
Stejarul lui	215
Carmen Sylva	216
Medalion	216
Din galaxia funerară	217
Un negru nor gonea spre lună	218
Cânt	218
Și totuși va veni o zi	219
La voi gândesc	220
Evadatul	220
“Ca o lacrimă de sânge a căzut o stea”	222
Bocet din Zarcă	223
A mai murit un camarad	224
Paste	225
Inimi zăvorâte	226
Percheziție	226
Noi am purtat povara	227
Voi nu ați cunoscut fiara din om... ..	227
Imnul Biruinței	228
Colindul robului	229

VERSURI DIN EXIL

Gânduri la mormântul lui Crișu Axente	231
Glia	231
Răvaș fratelui Chineată	232

Marea călătorie	233
Denie	234
Mamei	234
Adună-ți sufletul, camarade	235
Înainte, cu Testamentul Căpitanului!	236
Mărțișor legionar	237
Deapururea prezent	237
Mioriță Legionară	238
Monumentul Moța-Marin – Majadahonda	239
Te-au dus cu patru boi	240
Se vor lua și sclavii după noi	241
Neam al meu	241
Bunule, Isusule bun!	243
Ruga de pe Rarău	243
N’or fi prea sfinte lacrimile mele	244
Cu sânge de martiri	245
Valeriu Cârdu	246
Cruciați	246
Plânge țara	247
Cântec din naiu	248
Oameni în opinci	250
Inscripție pe un bulgăr de zăpadă	251
Priveghi	251
Satule... ..	252
Moțească	253
Bucovină	254
Tâncăbești	255
Zodier	255
Cântec de invalid	256
Jale Basarabeană	257
Strămoșii	258
Tiranul	259
Cruciata Neamului	260
Fragment	261
Psalm mic	262
Rugăciune	262
Cântecul Libertății	265
În codrii... ..	268
Transilvaniei	269
La Sânzâiene – 24 Iunie	270
Seceta	271

Destărare	272
Duh de dîrjenie	273
Vrut-am	273
Țara	274
Cu sânge de martiri	275
România	276
Izvorul liniștei	277
Tulnicer de pe Rarău	278
Poetul visurilor iconare... ..	279
Fratelui meu drag	280
Nu mai cântă bardul pribeag... ..	282
Ridică-te la luptă, Bucovină!	283
Când pornești dela Hotin... ..	284
Zidul de fier	285
Vine Dunărea puhoi	286
Cântec de leagăn	287
Neamului meu drag	287
Răvaș din pribegie	288
Ne-am îngropat dorul sub cetini... ..	290
Ultimul meu cânt	292
Blestem	293
La chemarea de mâine	294
Înviere!	295
Doina Aiudului	296
Legenda Zidirii Legionare	299
Sub crucea din Pietrosul	302
Mucenicilor Moța și Marin	304
Bocet	305
A căzut un camarad	305
Camaradului căzut	306
Uitare	307
Aiudică	307
Oțetul disperării... ..	308
Grevă	309
De dorul tău... ..	310
Peste Țara Românească	311
Doina Neamului	311
EXTRA	
Făt-Frumos	313

Suiș	316
El este... ..	316
Un bucium sună departe	317
Credință	318

DE ACELAȘI AUTOR:

- ♦ *“Bibliografia operelor autorilor legionari”*. Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1993.
- ♦ *“Publicații Legionare”*. Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1993.
- ♦ *“În cumpăna vremii”* (scurte nuvele). Colecția *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1994.
- ♦ *“VICTOR CORBUȚ - în pas cu noi”*. Colecția *“Omul Nou”*, Hallandale, Florida, 1995.
- ♦ *“Crâmpeie de viață - în pădurea cu fiare sălbatice”* (vol. I - II). Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1995 - 1996.
- ♦ *“Martirii ne veghează din ceruri”* (vol. I). Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1997. Vol. II (în pregătire).
- ♦ *“Snop de vise”* (versuri). Colecția *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1997.

Ediții îngrijite:

- ♦ *“Acuzat, martor, apărător în procesul vieții mele”* de Dumitru Banea. Colecția *“Omul Nou”*, Miami Beach, Florida 1994.
- ♦ *“Rezistența în Munții Brașovului”* de Petre Baicu. Colecția *“Omul Nou”*, Hallandale, Florida, 1994.
- ♦ *“Cărticică de cântece”* (legionare). Editura *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1995.
- ♦ *“Jurnal numai pentru mine”* de Niță Ghimbășanu (I), caietele 1-2; în lucru, caietele 3-4. Colecția *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 1997.
- ♦ *“Crăciun în Exil - mică antologie a celor mai frumoase versuri de Crăciun publicate în Exil”*. Colecția *“Libertatea”*, Jacksonville, Florida, 2014.

În curând:

- ♦ *“Încrustări pe răboj...”* (volum antologic), 2018.

